
Jivanmuktivekah

——
जिवन्मुक्तिविवेकः

——
Document Information

Text title : Jivanmuktivekah by Swami Vidyananda (Madhvacharya)

File name : jIvanmuktivekah.itx

Category : major_works, , advaita

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Swami Vidyananda or Madhvacharya

Proofread by : Manish Gavkar

Latest update : July 28, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 19, 2025

sanskritdocuments.org

Jivanmuktivivekah

शुवन्मुक्तिविवेकः

साङ्केतिकशब्दानां वार्तानुक्रमणिका

अमृतनाद्योप०	अमृतनाद्योपनिषत्
उप०	उपनिषत्
ऋ० स०	ऋग्वेदसंहिता
ऋ० उप०; ऋ०प०	ऋग्वेदसंहिता
छां० उप०	छान्दोग्योपनिषत्
तै० आ०	तैत्तिरीयारण्यकं
तै० ब्रा०	तैत्तिरीयब्राह्मणं
तै० स०	तैत्तिरीयसंहिता
नारद-परि० उप०	नारदपरिब्राह्मणोपनिषत्
नृ० पूर्वतापनी उप०	नृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषत्
परम० उप०	परमहंसोपनिषत्
भाग०	श्रीमद्भागवतं
मनु०	मनुसंहिता
मु० उप०	मुण्डकोपनिषत्
यो० सू०	पातञ्जलयोगसूत्रं
शामायणं	वाल्मीकिशामायणं
ल० वा०	लघुयोगवासिष्ठशामायणं
वि० पुराणं	विष्णुपुराणं
श्वे० उप०	श्वेताश्वतरोपनिषत्

शुवन्मुक्तिविवेकः

परब्रह्मणे नमः ।

१. शुवन्मुक्तिप्रमाणप्रकरणं प्रथमम्

यस्य निःश्रसितं वेदा यो वेदेभ्योऽपिलं जगत् ।

निर्ममे तमलं वन्दे विद्यातीर्थमलेश्वरम् ॥ १ ॥

वक्ष्ये विविदिषान्यासं विद्वन्त्यासं य भेदतः ।

उतू विदेडमुक्तेश्च शुवन्मुक्तेश्च तौ कृमात् ॥ २ ॥

सन्त्यासडेतुर्वैराग्यं यदलर्विरजेत् तदा ।

प्रप्रजेदिति वेदोक्तेस्तद्भेदस्तु पुराणगः ॥ ३ ॥

विरक्तिद्विविधा प्रोक्ता तीप्रा तीप्रतरेति य ।

सत्यमेव तु तीप्रायां न्यस्येद् योगी कुटीयके ॥ ४ ॥

शक्तो अडूडे तीप्रतरायां लंससंज्ञिते ।

मुमुक्षुः परमे लंसे साक्षाद् विज्ञानसाधने ॥ ५ ॥

पुत्रदारधनादीनां नाशे तात्कालिकी मतिः ।

धिक् संसारमितीदृक् स्याद् विरक्तेर्मन्ता लि सा ॥ ६ ॥

अस्मिन् जन्मनि मा भूवन् पुत्रदारादयो मम ।

एति या सुस्थिरा बुद्धिः सा वैराग्यस्य तीप्रता ॥ ७ ॥

पुनरावृत्तिसलितो लोको मे मास्तु कश्चन ।

एति तीप्रतरत्वं स्यान्मन्दे न्यासो न कोऽपि लि ॥ ८ ॥

यात्राद्यशक्तिशक्तिभ्यां तीप्रे न्यासद्वयं भवेत् ।

कुटीयको अडूदश्चेत्युभावेतौ त्रिदण्डिनौ ॥ ९ ॥

द्वयं तीप्रतरे अलमलोकमोक्षविभेदतः ।

तल्लोके तत्त्वविद्धंसो लोकेऽस्मिन् परलंसकः ॥ १० ॥

अेतेषां तु समाचाराः प्रोक्ताः पाराशरस्मृतौ ।

व्याभ्यानेऽस्माभिरत्रायं परलंसो विविच्यते ॥ ११ ॥

जिज्ञासुज्ञानवांश्चेति परलंसो द्विधा मतः ।

प्राडुज्ञानाय जिज्ञासोर्न्यासं वाजसनेयिनः ॥ १२ ॥

“प्रप्राजिनो लोकमेतमिच्छन्तः प्रप्रजन्ति लि” ।

अेतस्यार्थस्तु गद्येन वक्ष्यते मन्दबुद्धये ॥ १३ ॥

લોકો હિ દ્વિવિધઃ, આત્મલોકોડનાત્મલોકશ્ચેતિ ।

તત્રાનાત્મલોકસ્ય ત્રૈવિધ્યં બૃહદારણ્યકે તૃતીયાધ્યાયે શ્રૂયતે - “અથ ત્રયો વાવ લોકા મનુષ્યલોકઃ પિતૃલોકો દેવલોક ઇતિ । સોડયં મનુષ્યલોકઃ પુત્રેણૈવ જથ્યો નાન્યેન કર્મણા, કર્મણા પિતૃલોકો વિધયા દેવલોકઃ” (પ.૧૬) ઇતિ ।

આત્મલોકશ્ચ તત્રૈવ શ્રૂયતે - “યો હ વા અસ્માલ્લોકાત્ સ્વં લોકમદૃષ્ટ્વા પ્રૈતિ સ એનમવિદિતો ન ભુનક્તિ” (૪.૧૫) ઇતિ ; “આત્માનમેવ લોકમુપાસીત સ ય આત્માનમેવ લોકમુપાસ્તે ન હાસ્ય કર્મ ક્ષીયતે” (૪.૧૫) ઇતિ ચ ।

યો માંસાદિકપિણ્ડલક્ષણાત્ સ્વં લોકં પરમાત્માખ્યં “અહં બ્રહ્માસ્મિ” ઇત્યવિદિત્વા મ્નિયતે સ સ્વો લોકઃ પરમાત્માવિદિતોડવિધયા વ્યવહિતઃ સન્નેનમવેદિતારં પ્રેતં મૃતં ન ભુનક્તિ શોકમોહાદિદોષાપનયનેન ન પાલયતિ । ઉપાસકસ્ય હ નિશ્ચિતં કર્મ ન ક્ષીયતે એકકૃલદાનેનોપક્ષીણં ન ભવતિ, કામિતસર્વકૃલં

મોક્ષં ચ દદાતીત્યર્થઃ ।

ષષ્ઠાધ્યાયેડપિ - “કિમર્થા વયમધ્યેષ્યામહે કિમર્થા વયં યક્ષ્યામહે” (એ૦ આ૦ ૩.૨.૬) “કિં પ્રજયા કરિષ્યામો યેષાં નોડયમાત્માયં લોકઃ” (૪.૪.૨૨) ઇતિ । “યે પ્રજામિષરે(ડધીરા) તે શ્મશાનાનિ ભેજિરે । યે પ્રજાં નેષિરે (ધીરા) તેડમૃતત્વં હિ ભેજિરે । ” એવં ચ “એતમેવ પ્રજાજિનો લોકમિચ્છન્તઃ પ્રવ્રજન્તિ” (૪.૪.૨૨) ઇત્યત્રાત્મલોકો વિવક્ષિત ઇતિ ગમ્યતે, “સ વા એષ મહાનજ આત્મા” (૪.૪.૨૨) ઇતિ પ્રકાન્તસ્થાત્મન એતચ્છબ્દેન પરામૃષ્ટવાત્ । લોક્યતેડનુભૂયત ઇતિ લોકઃ । તથા ચાત્માનુભવમિચ્છન્તઃ પ્રવ્રજન્તીતિ શ્રુતેસ્તાત્યર્થઃ સમ્પદ્યતે । સ્મૃતિશ્ચ- “બ્રહ્મવિજ્ઞાનલાભાય પરહંસસમાહ્યઃ । શાન્તિદાન્ત્યાદિભિઃ સર્વેઃ સાધનૈઃ સહિતો ભવેત્” ॥ ઇતિ ॥ - (નારદ- પરિ૦ ઉપ૦ .૬.૨૬) ઇતિ ॥

ઇહ જન્મનિ જન્માન્તરે વા સમ્યગનુષ્ઠિતૈર્વેદાનુવચનાદિભિરુત્પન્નયા વિવિદિષયા સમ્પાદિતવાદ્યં વિવિદિષાસન્ન્યાસ ઇત્યભિધીયતે । અયં ચ વેદનહેતુઃ સન્ન્યાસો દ્વિવિધઃ, જન્માપાદકકામ્યકર્માદિત્યાગમાત્રાત્મકઃ, પ્રૌષોચ્યારણપૂર્વક - દણ્ડધારણાધાશ્રમરૂપશ્ચેતિ ।

“પુજન્મ લભતે માતા પત્ની ચ પ્રૈષમાત્રતઃ । બ્રહ્મનિષ્ઠઃ સુશીલશ્ચ જ્ઞાની ચૈતત્પ્રભાવતઃ ॥ ” ત્યાગશ્ચ તૈત્તિરીયાદૌ શ્રૂયતે - “ન કર્મણા ન પ્રજયા ધનેન ત્યાગેનૈકે અમૃતત્વમાનશુઃ” (તૈ। આ .૧૦.૧૦.૨૧) ઇતિ । અસ્મિંશ્ચ ત્યાગે સ્ત્રિયોડપ્યથિક્ષિયન્તે । (“ભિક્ષુકી” ઇત્યનેન સ્ત્રીણામપિ પ્રાગ્વિવાહાદ્વા વૈધવ્યાદૂર્ધ્વ યા સંન્યાસેડધિકારોડસ્તીતિ દર્શિતમ્; તેન ભિક્ષાચર્ય મોક્ષશાસ્ત્રશ્રવણમેકાન્ત આત્મધ્યાનં ચ તાભિઃ કર્તવ્યમ્, ત્રિદણ્ડાદિકં ચ ધાર્યમ્; ઇતિ મોક્ષધર્મે ચતુર્ધરીટીકાયાં સુલભાજનકસંવાદે ।) શારીરકભાષ્યે “વાચકનવી” ઇત્યાદિ શ્રૂયતે દેવતાધિકરણન્યાયેન વિધુરસ્યાધિકારપ્રસડ્ગેન તૃતીયાધ્યાયે ચતુર્થપાદે । અત એવ મૈત્રેયીવાક્યમામ્નાયતે - “યેનાહં નામૃતા સ્યાં કિમહં તેન કુર્યાં યદેવ ભગવાન્ વેદ તદેવ મે બ્રૂહિ” (૪.૫.૪) ઇતિ । બ્રહ્મચારિગૃહસ્થવાનપ્રસ્થાનાં કેનચિન્નિમિત્તેન સન્ન્યાસાશ્રમસ્વીકારે પ્રતિબદ્ધે સતિ, સ્વાશ્રમધર્મેષ્વનુષ્ઠીયમાનેષ્વપિ વેદનાર્થો માનસઃ કર્માદિત્યાગો ન વિરુદ્ધ્યતે, શ્રુતિસ્મૃતીતિહાસપુરાણેષુ લોકે ચ તાદૃશાં તત્ત્વવિદાં બહૂનામુપલભ્માત્ । યસ્તુ દણ્ડધારણાદિરૂપો વેદનહેતુઃ પરમહંસાશ્રમઃ, સ પૂર્વેરાચાર્યૈર્બહુધા પ્રપચ્ચિત ઇત્યસ્માભિરુપરમ્યતે । ઇતિ વિવિદિષાસન્ન્યાસઃ ॥ ૧ ॥

(અથ પુરાણે શ્લોકાવુદાહરન્તિ -

અષ્ટાશીતિસહસ્રાણિ યે પ્રજામિષિર ઋષયઃ ।

दक्षिणोन्त्यमणः पन्थानं ते श्मशानानि भेजिरे ॥ ३ ॥

अष्टाशीतिसहस्राणि ये प्रजं नेषिरे ऋषयः ।

उत्तरेणार्थमणः पन्थानं तेऽमृतत्वं छि कल्पते ॥ ४ ॥ - आपस्तम्ब धर्मसूत्र (२.६.२३:३,४)

अथ विद्वत्संन्यासं निरूपयामः ।

सम्यगनुष्ठितैः श्रवणमनननिदिध्यासनैः परं तत्त्वं विदितवद्भिः सम्पाद्यमानो विद्वत्संन्यासः । तं य याज्ञवल्क्यः सम्पाद्यमास ।

तथा छि-विद्वच्छिरोमणिर्भगवान् याज्ञवल्क्यो विजिगीषुकथायां बहुविधेन तत्त्वनिरूपणेनाश्रवणप्रभृतीन् विप्रान् विजित्य, वीतरागकथायां सङ्क्षेपविस्तराभ्यामनेकधा जनकं बोधयित्वा, मैत्रेयीं बुबोधयिषुस्तस्यास्त्वयथा तत्त्वाभिमुष्याथ स्वकर्तव्यं संन्यासं प्रतिजज्ञे । ततस्तां बोधयित्वा सन्न्यासं यकार । तद्बुभयं मैत्रेयीं ब्राह्मणस्याधन्तयोराम्नायते - “अथ उ याज्ञवल्क्योऽन्यद्वृत्तमुपाकरिष्यमैत्रेयीति डोवाय याज्ञवल्क्यः प्रप्रजिष्यन्वा अरेऽहमस्मात् स्थानादस्मि” (४.प.१, २) इति, “अेतावदरे भल्वमृतत्वमिति डोक्त्वा याज्ञवल्क्यो विजडार” (४.प.१प) इति य ।

कडोलब्राह्मणोऽपि विद्वत्संन्यास आम्नायते - “अेतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोडैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाथर्यं यरन्ति” (३.प.१) इति । न यैतद्वाड्यं विविदिषासन्न्यासपरमिति शङ्कुनीयम्, पूर्वकालवाचिनः “विदित्वा” इति क्त्वाप्रत्ययस्य ब्रह्मविद्वाचिनो ब्राह्मणशब्दस्य बाधप्रसङ्गात् । न यात्र ब्राह्मणशब्दो जातिवाचकः, वाड्यशेषे पाण्डित्यबाल्यमौनशब्दाभिधेयैः श्रवणमनननिदिध्यासनैः साध्यं ब्रह्मसाक्षात्कारमभिप्रेत्य “अथ ब्राह्मणः” (३.प.१) इत्यभिहितत्वात् ।

ननु तत्र विविदिषासंन्यासोपेतः पाण्डित्याद्यै प्रवर्तमानोऽपि ब्राह्मणशब्देन परामृष्टः “तस्माद् ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विधेयं बाल्येन तिष्ठासेत्” (३.प.१) इतीति येत्; मैवम्, भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य तत्र ब्राह्मणशब्दस्य प्रयुक्तत्वात्, अन्यथा कथं “अथ ब्राह्मणः” (३.प.१) इति साधनानुष्ठानोत्तर-कालवाचिनमथशब्दं प्रयुञ्जत ? शारीरब्राह्मणोऽपि विद्वत्संन्यासविविदिषासन्न्यासौ स्पष्टं निर्दिष्टौ - “अेतमेव विदित्वा मुनिर्भवति अेतमेव प्रप्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रप्रजन्ति” (४.४.२२) इति ।

मुनित्वं मननशीलत्वं ; तन्न्यासति कर्तव्यान्तरे सम्भवतीत्यर्थात् संन्यास अेवाभिधीयते । अेतन्न्य वाड्यशेषे स्पष्टीकृतं - “अेतद्दु स्म वैतत्पूर्वं विद्वंसः प्रजं न कामयते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोक इति, ते उ स्म पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोडैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाथर्यं यरन्ति” (४.४.२२) इति । “अयं लोकः” इत्यपरोक्षेणानुभूयमान इत्यर्थः ।

नन्वत्र मुनित्वेन हृलेन प्रलोभ्य विविदिषासंन्यासं विधाय वाड्यशेषे स अेव प्रपञ्चितः ; अतो न सन्न्यासान्तरं कल्पनीयम् ।

मैवम्, वेदनस्यैव विविदिषासंन्यासकृत्वत्वात् । न य वेदनमुनित्वयोरेकत्वं शङ्कुनीयम्, “विदित्वा मुनिर्भवति” इति पूर्वोत्तरकालीनयोस्तयोः साध्यसाधनभावप्रतीतेः ।

નનુ વેદનસ્થૈવ પરિપાકાતિશયરૂપમવસ્થાન્તરે મુનિત્વમ્, અતો વેદનદ્વારા પૂર્વસંન્યાસસ્થૈવૈતદ્દલમિતિ ચેત્, બાઠં ; અત એવ સાધનરૂપાત્ સન્ન્યાસાદન્યં ફલરૂપમેતં સન્ન્યાસં બ્રૂમઃ ।

યથા વિવિદિષાસંન્યાસિના તત્વજ્ઞાનાય શ્રવણાદીનિ સમ્પાદનીયાનિ, તથા વિદ્વત્સન્ન્યાસિનાપિ જીવન્મુક્તયે મનોનાશવાસનાક્ષયૌ સમ્પાદનીયૌ । એતચ્ચોપરિષ્ટાત્ પ્રપચ્ચથિષ્યામઃ ।

સત્યાચનયોઃ સંન્યાસયોરવાન્તરભેદે પરમહંસત્વાકારેણૈકીકૃત્ય “ચતુર્વિધા ભિક્ષવઃ” ઇતિ સ્મૃતિષુ ચતુઃ સડ્બ્યોક્તા । પૂર્વોત્તરયોરુભયોઃ સન્ન્યાસયોઃ પરમહંસત્વં જાબાલશ્રુતાવવગમ્યતે । તત્ર હિ જનકેન સન્ન્યાસે પૃષ્ઠે સતિ, યાજ્ઞવલ્ક્યોઽધિકારવિશેષવિધાનેનોત્તરકાલાનુષ્ઠેયેન ચ સહિતં વિવિદિષાસન્ન્યાસમભિધાય, પશ્ચાદત્રિણા યજ્ઞોપવીતરહિતસ્યાક્ષિમે બ્રાહ્મણ્યે સતિ, પશ્ચાદાત્મજ્ઞાનમેવ યજ્ઞોપવીતમિતિ સમાદધૌ । અતો બાહ્યયજ્ઞોપવીતાભાવાત્ પરમહંસત્વં નિશ્ચીયતે ।

તથાન્યસ્થાં કણ્ડિકાયાં “તત્ર પરમહંસા નામ” (૬) ઇત્યુપકમ્ય સંવર્તકાદીનબહૂનબ્રહ્મવિદો જીવન્મુક્તાનુદાહૃત્ય “અવ્યક્તલિડ્ગા અવ્યક્તાચારા અનુન્મત્તા ઉન્મત્તવદાયરન્તઃ” (૬) ઇતિ વિદ્વત્સંન્યાસિનો દર્શિતાઃ ।

તથા “ત્રિકાણં કમણ્ડલું શિકયં પાત્રં જલપવિત્રં શિખાં યજ્ઞોપવીતં ચેત્યેતસર્વં ભૂઃ સ્વાહૈત્યાપ્સુ પરિત્યજ્યાત્માનમન્વિચ્છેત્” (૬) ઇતિ ત્રિદણ્ડિનઃ સત એકદણ્ડલક્ષણં વિવિદિષાસંન્યાસં વિધાય તદ્દલરૂપં વિદ્વત્સન્ન્યાસમેવમુદાજહાર - “યથાજાતરૂપધરો નિર્દ્વન્દ્રો નિષ્પરિગ્રહસ્તત્ર બ્રહ્મમાર્ગો સમ્યક્સમ્પન્નઃ શુદ્ધમાનસઃ પ્રાણસન્ચારણાર્થં યથોક્તકાલે વિમુક્તો ભૈક્ષમાચરન્નુદરપાત્રેણ લાભાભભયોઃ સમો ભૂત્વા શૂન્યાગારદેવગૃહતૃણકૂટવભીકવૃક્ષમૂલકુલાલશાલાગ્નિહોત્રગૃહનદીપુલિનગિરિકુહરકન્દર-કોટરનિર્જરસ્થણિલેષ્વનિકેતવાસ્યપ્રયત્નો નિર્મમઃ શુક્લધ્યાનપરાયણોઽધ્યાત્મનિષ્ઠઃ શુભાશુભકર્મ-નિર્મૂલનપરઃ સન્ન્યાસેન દેહત્યાગં કરોતિ, સ પરમહંસો નામ” (૬) ઇતિ ।

તસ્માદનયોરુભયોઃ પરમહંસત્વં સિદ્ધમ્ । સમાનેઽપિ પરમહંસત્વે સિદ્ધે વિરુદ્ધમાકાન્તત્વાદવાન્તર-ભેદોઽધ્યવ્યુપગન્તવ્યઃ । વિરુદ્ધધર્મત્વં ચારુણિકોપનિષત્પરમહંસોપનિષદોઃ પર્યાલોચનાયામવગમ્યતે । “કેન ભગવન્ કર્માણિ અશેષતો વિસૃજામિ” (૧) ઇતિ શિખાયજ્ઞોપવીતસ્વાધ્યાયગાયત્રીજપાઘશેષકર્મત્યાગરૂપે વિવિદિષાસંન્યાસે શિષ્યેણારુણિના પૃષ્ઠે સતિ, ગુરુઃ પ્રજાપતિઃ “શિખાં યજ્ઞોપવીતમ્” (૧) ઇત્યાદિના સર્વત્યાગમભિધાય, “દણ્ડમાચ્છાદનં કૌપીનં ચ પરિગ્રહેત્” (૧) ઇતિ દણ્ડાદિસ્વીકારં વિધાય, “ત્રિસન્ન્યાદૌ સ્નાનમાચરેત્, સન્નિં સમાધાવાત્મન્યાચરેત્, સર્વેષુ વેદેષ્વારણ્યકમાવર્તયેત્ ઉપનિષદમાવર્તયેત્ (૨) ઇતિ વેદન હેતૂનાશ્રમધર્માનનુષ્ઠેયતયા વિધતે ।

અથ યોગિનાં પરમહંસાનાં કોઽયં માર્ગઃ ? ઇતિ વિદ્વત્સંન્યાસે નારદેન પૃષ્ઠે સતિ, ગુરુર્ભગવાન્ પ્રજાપતિઃ “સ્વપુત્રમિત્ર -” ઇત્યાદિના પૂર્વવત્ સર્વત્યાગમભિધાય, “કૌપીનં દણ્ડમાચ્છાદનં ચ સ્વશરીરોપભોગાર્થાય લોકસ્થોપકારાર્થાય ચ પરિગ્રહેત્” ઇતિ દણ્ડાદિસ્વીકારસ્ય લૌકિકત્વમભિધાય “તચ્ચ ન મુખ્યોઽસ્તિ” ઇતિ શાસ્ત્રીયત્વં પ્રતિષિદ્ધ્ય, “કોઽયં મુખ્ય ઇતિ ચેદયં મુખ્યો ન દણ્ડં ન શિખાં ન યજ્ઞોપવીતં ન ચાચ્છાદનં ચરતિ પરમહંસઃ” , ઇતિ દણ્ડાદિલિડ્ગરાહિત્યસ્ય શાસ્ત્રીયતામુક્તવા “ન શીતં ન ચોષ્ણમ્” ઇત્યાદિવાક્યેન “આશામ્બરો નિર્નમસ્કારઃ” ઇત્યાદિવાક્યેન ચ લોકવ્યવહારાતીતત્વમભિધાય, અન્તે, “ચત્યૂર્ણાનન્દૈકબોધસ્તદ્બ્રહ્માહમસ્મીતિ કૃતકૃત્યો ભવતિ” ઇત્યન્તેન ગ્રન્થેન બ્રહ્માનુભવમાત્રપર્યવસાનમાચરે । અતો વિરુદ્ધધર્મોપેતત્વાદસ્ત્યેવાનયોર્મહાન્ભેદઃ ।

स्मृतिष्वप्ययं भेद उक्तदिशा द्रष्टव्यः ।

“संसारमेव निःसारं दृष्ट्वा सारदिदृक्षया ।

प्रप्रजन्त्यङ्गतोद्गाढाः परं वैराग्यमाश्रिताः” ॥ - (बृहस्पतिस्मृतौ ३.३६) ॥

“प्रवृत्तिलक्षणो योगो ज्ञानं संन्यासलक्षणम् ।

तस्माज्ज्ञानं पुरस्कृत्य संन्यस्येद्विदुः बुद्धिमान्” ॥ - (महाभारते १४.४३.३६) ॥

धत्यादि विविदिषासंन्यासः ।

“यदा तु विदितं तत्स्यात् परं ब्रह्म सनातनम् ।

तदैकदण्डं सङ्गुल्य सोपवीतां शिष्यां त्यजेत् ।

ज्ञात्वा सम्यक् परं ब्रह्म सर्वं त्यक्त्वा परिप्रजेत्” ॥

धत्यादि विद्वत्संन्यासः ।

ननु कलाविधास्विव कदाचिदौत्सुक्यमात्रेणापि वेदितुमिच्छा सम्भवति, एवं विद्वत्ताप्यापातदर्शिनः

पण्डितमन्यस्यात्रावलोक्यते, न य तौ प्रप्रजितौ दृष्टौ, अतो विविदिषाविद्वत्ते कीदृशे विवक्षिते धति येत् ।

उच्यते- यथा तीप्रायां भुभुक्षायामुत्पन्नायां भोजनादन्यो न रोचते व्यापारः, भोजने य विलम्बोऽपि सोढुं

न शक्यते, तथा जन्मभेदेषु कर्मस्वत्यन्तमरुचिर्वेदनसाधनेषु य श्रवणादिषु त्वरा मडती सम्पद्यते, तादृशी विविदिषा

संन्यासहेतुः ।

विद्वत्ताया अवधिरुपदेशसाडस्यामभिहितः

“द्वेडात्मज्ञानवज्ज्ञानं द्वेडात्मज्ञानबाधकम् ।

आत्मन्येव भवेद्यस्य स नेच्छन्नपि मुच्यते” ॥ - (उपदेशसाडस्यां ४.५) धति ॥ ।

श्रुतावपि -

“भिद्यते लुदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे” ॥ - (मुण्डकोपनिषदि २.२.८) धति ॥

परमपि डैरण्यगर्भादिकं पदमवरं यस्मादसौ परावरः, लुदये बुद्धौ साक्षिणस्तादात्म्याध्यासोऽनाद्यविधा-

निर्मितत्वेन ग्रन्थिवद् दृढसंश्लेषरूपत्वाद् ग्रन्थिरित्युच्यते । आत्मा साक्षी वा कर्ता वा, साक्षित्वेऽप्यस्य

ब्रह्मत्वमस्ति वा नवा, ब्रह्मत्वेऽपि तद्बुद्ध्या वेदितुं शक्यं वा न वा, शक्यत्वेऽपि तद्वेदनमात्रेण मुक्तिरस्ति

वा न वा धत्याद्यः संशयाः । कर्माण्यनारब्धान्यागाभिजन्मकारणानि । तदेतद् ग्रन्थ्यादित्रयमविधानिर्मित-

त्वादात्मदर्शनेन निवर्तते ।

स्मृतावप्ययमर्थ उपलभ्यते -

“यस्य नाडङ्गतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

धत्वापि स धमात्त्वौकात्र धन्ति न निबध्यते” ॥ - (भगवद्गीतायां १८.१७) धति ॥

यस्य ब्रह्मविदो, भावः सत्ता, स्वभाव, आत्मा, नाडङ्कृतोऽडङ्कुरेण तादात्म्याध्यासादन्तर्नस्थादितः । बुद्धिलेपः संशयः । तदभावे त्रैलोक्यवधेनापि न बध्यते, किमुतान्येन कर्मणेत्यर्थः । नन्वेवं सति विविदिषासंन्यासकृत्वेन तत्त्वज्ञानेनैवागामिजन्मनो वारितत्वाद्द्वर्तमानजन्मशेषस्य भोगमन्तरेण विनाशयितुमशक्यत्वात् किमनेन विद्वत्सन्त्यासप्रयासेनेति चेत् । मैवम्, विद्वत्सन्त्यासस्य शुवन्मुक्ति-हेतुत्वात् । तस्माद्देवनाय यथा विविदिषासन्त्यास अवेवं शुवन्मुक्तये विद्वत्सन्त्यासः सम्पादनीयः । इति विद्वत्सन्त्यासः ॥ २ ॥

अथ केयं शुवन्मुक्तिः किं वा तत्र प्रमाणां कथं वा तत्सिद्धिः सिद्धौ वा किं प्रयोजनमिति चेत् ।

उच्यते - शुवतः पुरुषस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वसुभङ्गुः भादिलक्षणाश्रितधर्मः क्लेशशुभ्रपत्वाद्बन्धोभवति, तस्य निवारणं शुवन्मुक्तिः ।

नन्वयं बन्धः किं साक्षिणो निवार्यते, किं वा चित्तात् ? नाथः, तत्त्वज्ञानेनैव निवारितत्वात् । न द्वितीयः, असम्भवात् । यदा तु जलदा द्रवत्वं निवार्येत वह्नोर्षणत्वं तदा चित्तात् कर्तृत्वादिनिवारणसम्भवः, स्वाभाविकत्वं तु सर्वत्र समानम् ।

मैवम्, आत्यन्तिकनिवारणसम्भवेऽप्यभिभवस्य सम्भवात् । यथा जलगतं द्रवत्वं मृत्तिकाभेदेनाभिभूयते वह्नोर्षणत्वं मणिमन्त्रादिना, तथा सर्वाश्रितवृत्तयो योगाभ्यासेनाभिभवितुं शक्यन्ते ।

ननु प्रारब्धं कर्म कृत्स्नाविधातत्कार्यनाशने प्रवृत्तस्य तत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धं कृत्वा सकलदानाय देहेन्द्रियादिकमवस्थापयति, न य सुभङ्गुः भादिभोगश्रितवृत्तिं विना सम्पादयितुं शक्यते, ततः कथमभिभवः ?

मैवम्, अभिभवसाध्याया शुवन्मुक्तेरपि सुभातिशयशुभ्रत्वेन प्रारब्धकृत्वेन अवेवान्तर्भावात् । तर्हि कर्मैव शुवन्मुक्तिं सम्पादयिष्यति, मा भूत्पुरुषप्रयत्न इति चेत्; कृषिवाणिज्यादावपि समानः पर्यनुयोगः ।

कर्मणः स्वयमदृष्टशुभ्रस्य दृष्टसाधनसम्पत्तिमन्तरेण कृत्स्ननासमर्थत्वादापेक्षितः कृष्यादौ पुरुषप्रयत्न इति चेत्, शुवन्मुक्तावपि समं समाधानम् । सत्यपि पुरुषप्रयत्ने कृष्यादेः कृत्स्नपर्यवसानं यत्र न दृश्यते तत्र प्रभवेन कर्मान्तरेण प्रतिबन्धः कल्पनीयः । तस्य प्रबलं कर्म स्वानुकूलवृष्ट्यभावादिशुभ्रं दृष्टसामग्रीं सम्पाद्यैव प्रतिबध्नाति ।

स य प्रतिबन्धो विरोधिना प्रबलतरेणोत्तममकेन कारीरीष्ट्यादिशुभ्रं कर्मणापनीयते । तस्य कर्म स्वानुकूलां वृष्टिलक्षणां दृष्टसामग्रीं सम्पाद्यैव प्रतिबन्धमपनयति । किं बहुना ? प्रारब्धकर्मण्येवात्यन्तभक्तेन भवता योगाभ्यासशुभ्रस्य पुरुषप्रयत्नस्य वैयर्थ्यं मनसापि चिन्तयितुमशक्यम् । अथवा प्रारब्धं कर्म यथा तत्त्वज्ञानात्प्रबलं तथा तस्मादपि कर्मणो योगाभ्यासः प्रबलोऽस्तु । तथा य योगिनामुद्दालकवीतलव्यादीनां स्वेच्छया देहत्याग उपपद्यते ।

यद्यथ्यव्यायुषामस्माकं तादृशो योगो न सम्भवति, तथाऽपि कामादिशुभ्रचिन्तित्तिनिरोधमात्रे योगे को नाम प्रयासः ? यदि शास्त्रीयस्य प्रयत्नस्य प्राबल्यं नाऽङ्गीकृत्यते तदा चिकित्साभारत्य मोक्षशास्त्रपर्यन्तानां सर्वेषामानर्थक्यं प्रसज्येत ।

न हि कदाचित् कर्मकृत्विस्वादादमात्रेण दौर्बल्यमापादयितुं शक्यम्; अन्यथा कादाचित्कं पराजयं दृष्ट्वा सर्वेषूपैर्गजान्नादिसेनोपेक्ष्येत । अत अवेवानन्वभोधाचार्या आहुः - “न ह्यशुभ्रं भायादाडारपरित्यागः,

भिक्षुकभयाद्वा स्थाव्यनधिभ्रयणम्, यूकाभयाद्वा प्रावरणपरित्यागः”*** एति ।

(** यूकाभयाद्वा परिधानविभोः शीतार्तस्य एति । - प्रमाणमाला पर१)

शास्त्रीयप्रयत्नस्यप्राबल्यं वसिष्ठरामसंवादे विस्पष्टमवगम्यते “सर्वमेवेड छि सदा” एत्यारभ्य “तदनु तदध्यवमुख्य साधु तिष्ठ” एत्यन्तेन ग्रन्थेन ।

वसिष्ठः - “सर्वमेवेड छि सदा संसारे रघुनन्दन ।

सम्यक्प्रयुक्तात् सर्वेण पौरुषात् समवाप्यते” ॥ - (योगवासिष्ठे मुमुक्षुव्यवहारप्रकरणे ४.८) ॥

सर्वं पुत्रवित्तस्वर्गलोकब्रह्मलोकादिफलम् । पौरुषं पुत्रकामेष्टिदृष्टिवाणिज्यज्योतिष्टोमब्रह्मोपासनालक्षणः पुरुषप्रयत्नः ।

“उच्छास्त्रं शास्त्रितं येति पौरुषं द्विविधं स्मृतम् ।

तत्रोच्छास्त्रमनर्थाय परमार्थाय शास्त्रितम्” ॥ (तत्रैव प.५) ॥

“उच्छास्त्रं परद्रव्यापहारपरस्त्रीगमनादि । शास्त्रितं नित्यनैमित्तिकानुष्ठानादि । अनर्था नरकः अर्थेषु स्वर्गादिषु परमो भोक्षः परमार्थः ।

“आभात्यादलमभ्यस्तैः शास्त्रसत्सङ्गमादिभिः ।

गुणैः पुरुषयत्नेन सोऽर्थ सम्पाद्यते छितः” ॥ (तत्रैव प.२८) ॥

अलं सम्पूर्णां सम्यगित्यर्थः । गुणैर्युक्तेनेत्यध्याहारः । छितः श्रेयोरुपः ।

श्रीरामः - “प्राक्तनं वासनाजालं नियोजयति मां यथा ।

मुने तथैव तिष्ठामि दृषणः किं करोम्यहम्” ॥ - (तत्रैव ६.२३) ॥ एति ॥

वासना धर्माधर्मरूपा शुवगताः संस्काराः ।

वसिष्ठः - “अत एव छि छे राम” श्रेयः प्राप्नोषि शाश्वतम् ।

स्वप्रयत्नोपनीतेन पौरुषेणैव नान्यथा” ॥ - (तत्रैव ६.२४) ॥

यतो वासनापरतन्त्रो भवानत एव छि पारतन्त्र्यनिवारणाय स्वोत्साहसम्पादितो मनोवाक्कायजन्यः पुरुषव्यापारोऽपेक्षितः ।

“द्विविधो वासनाव्यूहः शुभश्चैवाशुभश्च ते ।

प्राक्तनो विद्यते राम द्रयोरेकतरोऽथवा” ॥ (तत्रैव ६.२५) ॥

किं धर्माधर्मावुभावपि त्वां नियोजयत उत्तैकतर एति विकल्पः । अेकतरपक्षेऽपि शुभोऽशुभवेत्यर्थात्सिद्धो विकल्पः ।

“वासनौघेन शुद्धेन तत्र येऽपनीयसे ।

तच्छमेणशु तेनैव पदं प्राप्स्यसि शाश्वतम्” ॥ - (तत्रैव ६.२६) ॥

तत्र तेषु पक्षेषु । तत्तर्हि । तेनैव कमेण शुभवासनाप्रापितेनैवाथरणेन प्रयत्नान्तरनिरपेक्षेण । शाश्वतं पदं भोक्षम् ।

“अथ येदशुभो भावस्त्वां योजयति सङ्घटे ।

प्राक्तनस्तदसौ यत्ताज्जेतव्यो भवता स्वयम्” ॥ - (तत्रैव ८.२७) ॥

भावो वासना । तत्तर्हि । यत्तोऽशुभविरोषिशास्त्रीयधर्मानुष्ठानम् । तेन स्वयं जेतव्यः, न तु युद्धे मृत्युमुष्पेनेव पुरुषान्तरमुष्पेन जेतुं शक्यः ।

“शुभाशुभाभ्यां मार्गाभ्यां वडन्ती वासनासरित् ।

पौरुषेण प्रयत्नेन योजनीया शुभे पथि” ॥ (तत्रैव ८.३०) ॥

उभयपक्षे तु शुभभागस्य प्रयत्नैरपेक्ष्येऽप्यशुभभागं शास्त्रीयप्रयत्नेन निवार्य शुभमेव तस्य स्थाने समाचरेत् ।

“अशुभेषु समाविष्टे शुभेष्वेवावतास्य ।

स्वमनः पुरुषार्थेन बलेन बलिनां वर” । - (तत्रैव ८.३१) ॥

अशुभेषु परस्त्रीद्रव्यादिषु । शुभेषु शास्त्रार्थदेवताध्यानादिषु । पुरुषार्थेन पुरुषप्रयत्नेन । बलेन प्रबलेन ।

“अशुभाभ्यालितं याति शुभं तस्मादपीतरत् ।

जन्तोश्चितं तु शिशुवत् तस्मात् तस्यालयेद्भवात्” ॥ ११ ॥ - (तत्रैव ८.३२) ॥

यथा शिशुर्मृद्वलक्षणात्रिवार्यं कृत्वलक्षणे योजयते, मणिमुक्ताधाकर्षणात्रिवार्यं कन्दुकाधाकर्षणे योजयते तथा चित्तमपि सत्सङ्गेन दुःसङ्गात्तद्विपरीतविषयान्निवारयितुं शक्यम् ।

“समतासान्त्वनेनाशु न द्रागिति शनैः शनैः ।

पौरुषेण प्रयत्नेन लालयेच्छित्तबालकम्” ॥ - (तत्रैव ८.३३) ॥

यपलस्य पशोर्बन्धस्थाने प्रवेशनाय द्वावुपायौ भवतः । उरिततृणप्रदर्शनं कण्डूयनादिकम्, वाक्यपारुष्यं दण्डादिभर्त्सनं चेति । तत्राद्येन सडसा प्रवेशयते, द्वितीयेनेतस्ततो धावञ्शनैः शनैः प्रवेशयते । तथा शत्रुभिन्नादिसमत्वबोधनं प्राणायामप्रत्याहारादिपुरुषप्रयत्नश्चेत्येतौ द्वौ चित्तशान्त्युपायौ । तत्राद्येन मृदुयोगेन शीघ्रं लालयेत् । द्वितीयेन उठयोगेन द्रागिति न लालयेत्, किन्तु शनैः शनैः ।

“द्राभ्यासवशाधाति यदा ते वासनोदयम् ।

तदाभ्यासस्य साकृल्यं विद्धि त्वमस्मिर्दनम् । - (तत्रैव ८.३५) ॥

मृदुयोगाभ्यासाच्छीघ्रमेव सद्वासनोदये सति साकृल्यमभ्यासस्य मन्तव्यम्, न त्वल्पकालत्वेनासम्भावना शङ्कनीया ।

“सन्दिग्धायामपि भृशं शुभामेव समाडर ।

शुभ वासनावृद्धौ तात दोषो न कश्चन” ॥ - (तत्रैव ८.३८) ॥

शुभवासनाभ्यस्यमाना सम्पूर्णा वा न वेति यदा सन्देहस्तदापि शुभामभ्यस्येदेव । तद्यथा सडस्रजपे प्रवृत्तस्य दशमी शतसङ्ख्या यदा सन्दिग्धा, नदा पुनरपि शतं जपेत्; असम्पूर्ता सम्पूर्तिः कृत्वित्यति, सम्पूर्ता तु तद्द्रष्टव्या न सडस्रजपो दृष्यति, तद्भत् ।

“अव्युत्पन्नमना यावद्भवानज्ञाततत्पदः ।

गुरुशास्त्रप्रमाणीस्तु निर्णीतं तावदाथर” ॥ - (तत्रैव ९.४१९) ॥

“ततः पक्वकषायेण नूनं विज्ञातवस्तुना ।

भोऽप्यसौ त्वया त्याज्यो वासनौघो निरोधिना” ॥ - (तत्रैव ९.४२) ॥

“यदतिसुभगमार्यसेवितं त-

शुभमनुसृत्य मनोज्ञाभावशुद्धया ॥

अधिगमय पदं सदा विशोकं

तदनु तदध्यवमुख्य साधु तिष्ठ” ॥ - (तत्रैव ९.४३) ॥

स्पर्धोर्थः । तस्माद्योगाभ्यासेन कामाद्यभिभवसम्भवाज्जुवन्मुक्तौ न विवदितव्यम् । इति शुवन्मुक्तिस्वरूपम् ॥
३ ॥

श्रुतिस्मृतिवाक्यानि शुवन्मुक्तिसद्भावे प्रमाणाणि । तानि य कठवल्क्यादिषु पठ्यन्ते - तत्र “विमुक्तश्च विमुख्यते”
(प.१) इति कठवल्क्याम् । शुवन्नेव दृष्टबन्धनात् कामादेर्विशेषेण मुक्तः सन् देहपाते भाविबन्धाद्विशेषेण मुख्यते
। वेदनात् प्रागपि शमदमादिसम्पादनेन कामादिव्यो मुख्यत अवे, तथाप्युत्पन्नानां कामादीनां तत्र प्रयत्नेन
निरोधः; अत्र तु धीवृत्त्याभावादन्युत्तिरेव; ततो विशेषेणेत्युच्यते । तथा प्रलये देहपाते य सति कञ्चित्कालं
भावित्देहबन्धान्मुख्यते; अत्र त्यात्यन्तिको मोक्ष इत्यभिप्रेत्य विशेषेणेत्युक्तम् ।

भृङ्गद्वारण्यके पठ्यते -

“यदा सर्वे प्रमुख्यन्ते कामा येऽस्य लुटि श्रिताः ।

अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्रुते” ॥ - (४.४.७) इति ॥

श्रुत्यन्तरेऽपि - “सयक्षुरयक्षुरिव सकर्णोऽकर्ण इव समना अमना इव सप्राणोऽप्राण इव” ** इति ।
अवेमन्यत्राप्युदाहार्यम् । स्मृतिषु शुवन्मुक्तः स्थितप्रज्ञाभगवद्ब्रह्मज्ञातीतब्राह्मणान्नातिवर्णश्रम्यादिनामभि-
स्तत्र तत्र व्यवह्रियते । वसिष्ठरामसंवादे - “नृणां ज्ञानैकनिष्ठानाम्” इत्यारभ्य “सत्किञ्चिदवशिष्यते”
इत्यन्तेन ग्रन्थेन शुवन्मुक्तः पठ्यते ।

वसिष्ठ - “नृणां ज्ञानैकनिष्ठानामात्मज्ञानविधारिणाम् ।

सा शुवन्मुक्तोऽदेति विदेहोऽमुक्ततेव या” ॥ ८८ ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे प.८८) ॥

ज्ञानैकनिष्ठत्वं लौकिकवैदिककर्मत्यागः । देहेन्द्रियसदसद्भावमात्रेण मुक्तिद्वयस्य विशेषो न त्वनुभवतः
द्वैतप्रतीतेरुभयत्राभावात् ।

श्रीरामः - “ब्रह्मन्विदेहमुक्तस्य शुवन्मुक्तस्य लक्षणम् ।

ब्रूहि येन तथैवाहं यते शास्त्रजया दृशा ॥ ८९ ॥ ** - (तत्रैव प.८९) ॥

वसिष्ठः - “यथास्थितमिदं यस्य व्यवहारवतोऽपि य ।

अस्तं गतं स्थितं व्योम स शुवन्मुक्त उच्यते ॥ ९० ॥ - (तत्रैव प.९०) ॥

एतं प्रतीयमानं गिरिनदीसमुद्रादिकं जगत्प्रतिपत्तुर्देहेन्द्रियव्यवहारेण सल मलाप्रलये परमेश्वरेणोपसंभृतं सत्स्वरूपोपमर्दनास्तं गतं भवति । अत्र तु न तथा ; किं तु विद्यत एव देहेन्द्रियादिव्यवहारः । गिरिनद्यादिकं य परमेश्वरेणानुपसंभृतत्वाद् यथापूर्वमवतिष्ठमानं सत्सर्वैरन्वैः प्राणिभिर्विस्मयमवलोक्यते । शुवन्मुक्तस्य तत्प्रत्यायकधीवृत्यभावात् सुषुप्ताविव सर्वमस्तं गतं भवति । स्वयं प्रकाशमानं विद्युद्योम डेवलमवशिष्यते । अद्भ्यस्य सुषुप्तौ तात्कालिकधीवृत्यभावसाम्येऽपि भाविधीवृत्तिबीजसद्भावान्न शुवन्मुक्तत्वम् ।

वसिष्ठः- “नोदेति नास्तमायाति सुप्ते द्युप्ते भुभप्रभा ।

यथाप्राप्ते स्थितिर्यस्य स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ६१ ॥ - (तत्रैव प.६१) ॥

भुभप्रभा उर्षः । अक्ष्यन्तनसत्कारादिसुप्ते प्राप्तेऽपि संसारिण एव उर्षो नोदेति । भुभप्रभास्तमयो दैन्यम् । धनदानिषिकारादिद्युप्ते प्राप्तेऽपि न दीनो भवति । एतान्तीन्तनस्वप्रयत्नविशेषमन्तरेण प्रारब्धकर्मापादितपूर्वप्रवालागतभिक्षान्नादिकं यथाप्राप्तम्, तस्मिन् स्थितिर्देहदृशा । समाधिदाह्येन अक्ष्यन्तनादिप्रतीत्यभावात्, कदाचिद् व्युत्थानदशायामापाततः प्रतीतावपि विवेकदाह्येनैव उयोपादेयत्वबुद्ध्यभावाद्दुर्षादिराहित्यमुपपद्यते ।

वसिष्ठः- “यो जागर्ति सुषुप्तिस्थो यस्य जाग्रन्न विद्यते ।

यस्य निर्वासनो बोधः स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ६२ ॥ - (तत्रैव प.६२) ॥

यक्षुरादीन्द्रियाणां स्वस्वगोवडेष्ववस्थानेनोपरत्यभावाज्जागर्ति । मनोवृत्तिरहितत्वात् सुषुप्तिस्थः । अत एव “छन्दैर्योर्थापलब्धिः” इत्येतस्य जागरणलक्षणस्याभावाज्जाग्रन्न विद्यते । सत्यपि बोधे जायमानो ब्रह्मवित्त्वाभिमानादिभिर्भोगार्थापादितकामादिभिश्च धीदोषो वासना ; वृत्तिराहित्येन तद्दोषाभावान्निर्वासनत्वम् ।

वसिष्ठः - “रागद्वेषभयादीनामनुभूतं यरन्नपि ।

योऽन्तर्व्योमवदत्यच्छः स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ६३ ॥ - (तत्रैव प.६३) ॥

रागानुभूतं भोजनादिप्रवृत्तिः । द्वेषानुभूतं भौद्धकापालिकादित्यो विमुभत्वम् । भयानुभूतं सर्पव्याघ्रादित्योऽपसर्पणम् । आदिशब्देन मात्सर्यानुभूतमितरयोगिभ्य आधिष्येन समाध्यनुष्ठानम् । सत्यपि व्युत्थानदशायामीदृश आचरणे पूर्वाभ्यासेन प्रापिते विश्रान्तचित्तस्य कालुष्यरहितत्वा-दत्यच्छत्वम् । यथा व्योम्नि धूमधूलिभेदादियुक्तेऽपि निर्लेपस्वभावत्वाद्दतिशयेन स्वच्छत्वं तद्भूत् ।

वसिष्ठः-

“यस्य नाडङ्कृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

कुर्वतोऽकुर्वतो वापि स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ६४ ॥ - (तत्रैव प.६४) ॥

पूर्वार्धं विद्वत्संन्यासप्रस्तावे व्याख्यातम् । लोके अद्भ्यस्य पुरुषस्य शास्त्रीयं कर्म कुर्वतः “अलं कर्ता” इति विद्यात्माडङ्कृतो भवति, “भावि स्वर्गं प्राप्स्यामि” इति उर्षेण बुद्धिर्लिप्यते । अकुर्वतस्तु “त्यक्तवानस्मि”

धृत्यङ्कुतत्वम्, स्वर्गावाभविषादो लेपः । अयं प्रतिषिद्धकर्मणि लौकिककर्मणि य यथासम्भवं योजनीयम् ।
शुवन्मुक्तस्य तु तादात्म्याध्यासाभावाद्दुर्षाधिभावाच्च न दोषद्वयम् ।

वसिष्ठः - “यस्मान्नोद्भिजते लोको लोकात्नोद्भिजते य यः ।

धर्माभर्षभयान्मुक्तः स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ८५ ॥ - (तत्रैव प.८५) ॥

अधिक्षेपताऽनादावप्रवृत्तावदेतस्माल्लोको नोद्भिजते । अत अवेवैतस्मिन्लौकस्याप्यधिक्षेपाद्यप्रवृत्तेः, कस्यचिद्
दुष्टस्य तत्प्रवृत्तावधेतस्थिते तादृशविकल्पानुदयाख्यायमपि नोद्भिजते ।

वसिष्ठः - “शान्तसंसारकलनः कलावानपि निष्कलः ।

यः सयित्तोऽपि निश्चितः स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ८६ ॥ - (तत्रैव प.८६) ॥

शत्रुमित्रमानावमानादिविकल्पाः संसारकलनाः शान्ता यस्य सः । यतुःषष्टिर्विधा कलाः, तत्सद्भावेऽपि
तदभिमानव्यवहारयोरभावात्निष्कलत्वम् । यित्तस्य स्वरूपेण सद्भावेऽपि वृत्त्यनुदयात्त्रिचित्तत्वम् ।
“सयित्तोऽपि निश्चितः” इति पाठे वासनावशादात्मध्यानवृत्तिसद्भावेऽपि लौकिकवृत्त्यभावा-त्त्रिचित्तत्वम्
।

वसिष्ठः -

“यः समस्तार्थजातेषु व्यवहार्यपि शीतलः ।

परार्थेष्विव पूर्णात्मा स शुवन्मुक्त उच्यते” ॥ ८७ ॥ - (तत्रैव प.८७) ॥

परगुणे विवाडोत्सवाद्यौ स्वयं गत्वा तत्प्रीत्यै तदीयकार्येषु व्यवहरन्नपि लाभावाभयोर्दुर्षविषादरूपं
बुद्धिसन्तापं न प्राप्नोति यथा, अयमयं मुक्तः स्वकार्येऽपि शीतलः । न केवलं सन्तापाभावाच्छीतलत्वं किं
तु पूर्णस्वरूपानुसन्धानादपि । इति शुवन्मुक्तलक्षणम् ॥ ४ ॥

अथ विदेहमुक्तलक्षणम्-

“शुवन्मुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते ।

विशत्येदेहमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव ॥ ८८ ॥ - (तत्रैव प.८८) ॥

यथा वायुः कदाचिच्छ्वलनं त्यक्त्वा निश्चलरूपेणावतिष्ठते, तथा मुक्तात्माप्युपाधिकृतं संसारं त्यक्त्वा
स्वरूपेणावतिष्ठते ।

“विदेहमुक्तो नोदेति नास्तमेति न शाम्यति ।

न सन्नासन्न दूरस्थो न शालं न य नेतरः” ॥ ८९ ॥ - (तत्रैव प.८९) ॥

उदयास्तमयौ दुर्षविषादौ । न शाम्यति न य तत्परित्यागी, विद्गदेहस्यत्रैव लीनत्वात् । सद्भाव्यो
जगद्धेतुरविद्यामायोपाधिर्न प्राज्ञेश्वरः, असद्भाव्यो नापि भूतभौतिकः । न दूरस्थ इत्युक्त्या न मायातीतः
। न येत्युक्त्या स्थूलभुक्कसमीपस्थोऽपि निषिध्यते । अलं न येति न समश्चिन्न । नेतर इति न व्यश्चिन्न ।
व्यवहारयोग्यो विकल्पः कोऽपि नास्तीत्यर्थः ।

“ततः स्तिमितगम्भीरं न तेजो न तमस्ततम् ।

अनाप्यमनबिष्यक्तं सक्तिञ्चिदवशिष्यते” ॥ १०० ॥ - (तत्रैव प.१००) ॥

अेवंविधया विदेडमुक्त्या सादृश्योक्तेर्शुवन्मुक्तावपि यावधावन्निर्विकल्पातिशयस्तावत्तावदुत्तमत्वं द्रष्टव्यम् ॥

भगवद्गीतासु द्वितीयाध्याये स्थितप्रज्ञः पठ्यते-

अर्जुन उवाच-

“स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव ।

स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत् प्रज्ज्ञेत् किम्” ॥ ५४ ॥

प्रज्ञा तत्त्वज्ञानम् । तद् द्विविधं स्थितमस्थितं चेति । यथा ज्ञारेडनुरक्ताया नार्याः सर्वेष्वपि व्यवहारेषु बुद्धिर्जरमेव ध्यायति, प्रमाणाप्रमितानि क्रियमाणान्यपि गृहकर्मणो सद्ये अेव विस्मर्यन्ते, तथा परवैराग्योपेतस्य योगाभ्यासपाटवेनात्यन्तवशीकृतचित्तस्योत्पन्ने तत्त्वज्ञाने बुद्धिर्जरमिव नैरन्तर्येण तत्त्वं ध्यायति ; तद्विदं स्थितं प्रज्ञानम् । उक्तगुणरहितस्य केनापि पुण्यविशेषेण कदाचिदुत्पन्नेऽपि तत्त्वज्ञाने गृहकर्मवत्तत्रैव तत्त्वं विस्मर्यते; तद्विदमस्थितं प्रज्ञानम् ।

अेतदेवाभिप्रेत्य वसिष्ठ आड-

“परव्यसनिनी नारी व्यग्रापि गृहकर्मणि ।

तदेवास्वाद्यत्यन्तः परसङ्गरसायनम् ॥ ५८ ॥

अेवं तत्त्वे परे शुद्धे धीरो विश्रान्तिमागतः ।

तदेवास्वाद्यत्यन्तर्भडिर्व्यवडरन्नपि” ॥ ५८ ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २७.५८, ५९) छति ॥

तत्र स्थितप्रज्ञः कालभेदाद् द्विविधः, समाहितो व्युत्थितश्च । तयोरुभयोर्लक्षणं पूर्वोत्तराभ्यामर्धाभ्यां पृथ्यति - समाधिस्थस्य स्थितप्रज्ञस्य का भाषा ? कीदृशैर्लक्षणवाच्यैः शब्दैः सर्वैरयं भाष्यते ? व्युत्थितः स्थितप्रज्ञः कीदृशं वाग्व्यवहारे करोति ? तस्योपवेशनगमने मन्डेभ्यो विलक्षणे कीदृशे ?

श्रीभगवानुवाच-

प्रज्ज्ञाति या कामान् सर्वान् पार्थ मनोगतान् ।

आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते” ॥ ५५ ॥ - (श्रीभदृभगवद्गीतायां २.५५) ॥

कामास्त्रिविधाः, बाड्या आन्तरा वासनामात्ररूपाश्चेति । उपाज्जितमोदकाद्यो बाड्याः, आशामोदकाद्य आन्तराः, पथिपतिततृणादिवदापाततः प्रतीता वासनारूपाश्च । समाहितोऽशेषधीवृत्तिसङ्ख्यात् सर्वान् परित्यजति । अस्ति यास्य मुभप्रसादलिङ्गगम्य सन्तोषः । स य न कामेषु किं त्वात्मन्येव, कामानां त्यक्तत्वात्, णुद्धेः परमानन्दरूपेणात्मतत्त्वाभिमुभत्वाय्य । न यात्र सम्प्रज्ञातसमाधाविवात्मानन्दो

मनोवृत्त्योत्विष्यते, किं तु स्वप्रकाशचिद्रूपेणात्मना । सन्तोषश्च न वृत्तिरूपः, किं तु तत्संस्काररूपः ।

अेवंविधैर्लक्षणवाच्यैः शब्दैः समाहितो भाष्यते ।

“दुःषेष्वनुद्विग्नमनाः सुषेषु विगतस्पृहः ।

वीतरागभयडोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते” ॥ - (तत्रैव २.५६) ॥

दुःखं रागादिनिमित्तजन्त्या रजोगुणविकाररूपा सन्तापात्मिका प्रतिकूला चित्तवृत्तिः । तादृशे दुःखे प्राप्ते सति “अहं पापः, धिष्मां दुरात्मानम्” इत्यनुतापात्मिका तमोगुणविकारत्वेन भ्रान्तिरूपा चित्तवृत्तिरुद्वेगः । यद्यप्ययं विवेक एवाभाति तथाऽपि पूर्वस्मिञ्जन्मनि येत्तत्पापप्रवृत्तिप्रतिबन्धकत्वात् “सप्रयोजनो भवति, एदानीं तु निष्प्रयोजन इति भ्रान्तित्वं द्रष्टव्यम् । सुभं राजयपुत्रलाभादिनिमित्तजन्त्या सात्त्विकी प्रीतिरूपाऽनुकूला चित्तवृत्तिः । तस्मिन्सुभे सत्यागाभिनस्तादृशस्य सुभस्य कारणं पुण्यमननुष्ठाय वृथैव तदपेक्षा तामसी चित्तवृत्तिः स्मृडा । तत्र य सुभदुःखयोः प्रारब्धकर्मप्रापितत्वाद् व्युत्थितचित्तस्य

वृत्तिसम्भवस्य तद्दुःखमुपपद्यते । उद्वेगस्मृडे तु न विवेकिनः सम्भवतः । तथा रागभयक्रोधाश्च तामसत्वेन कर्मणा प्रापितत्वाभावात्तस्य विद्यन्ते । अवेकक्षणाक्षितः स्वानुभवप्रकटेन शिष्यशिक्षार्थमनुद्वेगानिःस्पृ-हत्वादिगमकं वयो भाषत इत्यर्थः ।

“यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।

नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता” । - (तत्रैव २.५७) ॥

यस्मिन्सत्यन्यदीये ङानिवृद्धी स्वस्मिन्नारोप्येते तादृशोऽन्यविषयस्तामसवृत्तिविशेषः स्नेहः । सुभलेतुः स्वकलत्रादिः शुभो विषयः । तद्गुणकथनादिप्रवर्तिका धीवृत्तिरभिनन्दः । अत्र गुणकथनस्य परप्ररोयनार्थत्वाभावेन व्यर्थत्वात्तद्धे । असूयोत्पादनेन दुःखलेतुः परकीयविधादियेन प्रत्यशुभो विषयः । तन्निन्द्याप्रवर्तिका धीवृत्तिद्वेषः । सोऽपि तामसः, तन्निन्द्या निवारणार्थत्वाभावेन व्यर्थत्वात् । त अयेते तामसा धर्माः कथं विवेकिनि सम्भवेयुः ?

“यदा संहरते यायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता” ॥ २.५८ ॥ - (तत्रैव २.५८) ॥

व्युत्थितस्य समस्ततामसवृत्त्यभावः पूर्वश्लोकाभ्यामभिहितः । समाहितस्य तु वृत्तय एव न सन्ति कुतस्तामसत्वशङ्केत्यभिप्रायः ।

“विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ।

रसवर्जं रसोऽयस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते” ॥ ५८ ॥ - (तत्रैव २.५८) ॥

प्रारब्धं कर्म सुभदुःखलेतून्कांश्चिद्विषयांश्चन्द्रोदयान्धकारादिरूपान् स्वयमेव सम्पाद्यति, अन्यांस्तु गृहक्षेत्रादीन् पुरुषोद्दोग्दारेण । तत्र यन्द्रोदयाद्यः पूर्णैर्नेन्द्रियादिसंसारलक्षणैः समाधिर्नैव निवर्तन्ते, नान्यथा । गुहाद्यस्तु समाधिमन्तरेणापि निवर्तन्ते । आहारणमाहार उद्दोगः । निरुद्दोगस्य गृहादिविषया निवर्तन्ते, रसस्तु न निवर्तते । रसो मानसी तृष्णा । सापि परमानन्दरूपस्य परस्य ब्रह्मणो दर्शनं सति स्वत्वानन्दलेतुभ्यो निवर्तते, “किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोकः” (बृहदारण्यके उपनिषदि ४.४.२२) इति श्रुतेः ।

“यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।

इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।

वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता” ॥ ६१ ॥ - (तत्रैव २.६०, ६१) ॥

उद्योगत्यागब्रह्मदर्शनप्रयत्नं कुर्वतोऽपि कदाचित्प्रमादपरिहाराय समाध्यभ्यासः ।
तदेतत्किमासीतेतिप्रश्नोत्तरम् ।

“ध्यायतो विषयान्मुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
सङ्गात्सञ्जायते कामः कामात्क्रोधोभिजायते” ॥ ६२ ॥

“क्रोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः ।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्राणशयति” ॥ ६३ ॥ - (तत्रैव २.६२, ६३) ॥

असति समाध्यभ्यासे प्रमादप्रकार उपन्यस्तः । सङ्गो ध्येयविषयसन्निधिः, सम्मोहो विवेकपराङ्मुपत्वम्,
स्मृतिविभ्रमस्तत्त्वानसन्धानाभावः, बुद्धिनाशो विपरीतभावनोपययदोषेण प्रतिबद्धस्य ज्ञानस्य
मोक्षप्रदत्वसामर्थ्याभावः ।

“रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति” ॥ ६४ ॥ - (तत्रैव २.६४) ॥

विधेयात्मत्वं वशीकृतमनस्त्वम् । प्रसादो नैर्मल्यं बन्धराहित्यम् । समाध्यभ्यासयुक्तस्तद्भासनाभवाद्
व्युत्थानदशायामिन्द्रियैर्व्यवहरन्नपि प्रसादं सम्यक्प्राप्नोति । तदेतत्किं प्रजेतेतिप्रश्नोत्तरम् । उपरितनेनापि बहुना
ग्रन्थेन स्थितप्रज्ञः प्रपञ्चितः ।

ननु प्रज्ञायाः स्थित्युत्पत्तिभ्यां प्रागपि साधनत्वेन रागद्वेषादिराहित्यमपेक्षितम् ।
आढम्; तथाप्यस्ति विशेषः, स य श्रेयोमार्गकारैर्दर्शितः-

“विद्यास्थितये प्राग्ये साधनभूताः प्रयत्ननिष्पादाः ।
वक्ष्णाभूतास्तु पुनः स्वभावतस्ते स्थिताः स्थितप्रज्ञे ॥

शुवन्मुक्तिरितीमां वदन्त्यवस्थां स्थितात्मसम्बोधात् ।
बाधितभेदप्रतिभामबाधितात्मावबोधसामर्थ्यात्” ॥ ६५ ॥

भगवद्भक्तो द्वादशाध्याये भगवता वर्णितः -

“अद्वेषा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरलङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मथ्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः स मे प्रियः” ॥ १४ ॥ - (श्रीमद्भगवद्गीतायां १२.१३, १४) ॥

शुद्धरार्पितमनस्त्वेन समाहितस्यान्यानुसन्धानाभावात्, व्युत्थितस्याप्युदासीनानुसन्धानेन उर्ध्वविषादा-भावाच्च
सुखदुःखसाम्यम् । अयं वक्ष्यमाणेष्वपि द्वन्द्वेषु द्रष्टव्यम् ।

“यस्मान्नोद्धिजते लोको लोकान्नोद्धिजते य यः ।

उर्ध्वमर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स य मे प्रियः ॥ १५ ॥

“अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।

सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

“यो न लुप्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ।

शीतोष्णसुभङ्गुभेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ १८ ॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचित् ।

अनिङेतःस्थिरमतिर्भक्तिमान् मे प्रियो नरः” ॥ १९ ॥ ॐति ।

अत्रापि पूर्ववद्विशेषो वार्तिककारैर्दृष्टितः-

“उत्पन्नात्मप्रबोधस्य ष्यद्वेष्टृत्वाद्यो गुणाः ।

अयत्नतो भवन्त्यस्य न तु साधनरूपिणः” ॥ - (नैष्कर्म्यसिद्धौ ४.६८) ॐति ॥

गुणातीतश्चतुर्दशाध्याये वर्णितः-

अर्जुन उवाच ।

“डैर्लिङ्गैस्त्री-गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।

किमाचारः कथं यैतांस्त्री-गुणानतिवर्तते “ ॥ २१ ॥ - (श्रीमद्भगवद्गीतायां १४.२१) ॥

त्रयो गुणाः सत्त्वश्चस्तमांसि ; तेषां परिणामविशेषात्सर्वः संसारः प्रवर्तते; अतो गुणातीतत्वमसंसारित्वम्;

शुवन्मुक्त्वमिति यावत् । लिङ्गानि परेषामेतदीयगुणातीतत्वबोधकानि । आचार आचरणम्, तदीयमनः

सञ्चारप्रकारः । कथमिति साधनप्रकारप्रश्नः ।

श्रीभगवानुवाच ।

“प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पाण्डव ।

न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ २२ ॥

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।

गुणा वर्तन्त ष्ट्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥ २३ ॥

समद्भुभसुभः स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।

तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ २४ ॥

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रास्त्रिपक्षयोः ।

सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ २५ ॥

मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।

सगुणा-समती-यैता-अ-भूयाय कल्पते” ॥ २६ ॥ - (तत्रैव १४.२६) ॥

प्रकाशप्रवृत्तिमोहाः सत्त्वरजस्तमोगुणाः । ते य जगत्स्वप्नयोः प्रवर्तन्ते ; सुषुप्तिसमाधिशून्यचित्तवृत्ति-
त्वावस्थासु निवर्तन्ते । प्रवृत्तिश्च द्विविधा, अनुकूला प्रतिकूला चेति । तत्र मूढो जगदणो प्रतिकूलप्रवृत्तिं
द्वेषि, अनुकूलप्रवृत्तिमाकाङ्क्षति । गुणातीतस्य त्वनुकूलप्रतिकूलाध्यासाभावाद् द्वेषाकाङ्क्षे न स्तः । यथा
द्रव्योः कलङ्कं कुर्वतोऽवलोकयिता कश्चित्तटस्थः स्वयं डेवलमुदास्ते, न तु जयपराजयाभ्यामि-तस्ततश्चाव्यते,
तथा गुणातीतो विवेकी स्वयमुदास्ते । गुणा गुणेषु वर्तन्ते, न त्वलमितिविवेकादौदासीन्यम् । अहमेव
करोमीत्यध्यासो विचलनम्, न यास्य तदस्ति । तद्विदं किमाचार इत्यस्य प्रश्नस्योत्तरम् । समदुःखसुभादीनि
विद्गान्यव्यभियारिभक्तिसहितज्ञानध्यानाभ्यासेन परमात्मसेवा चेति गुणात्यय-साधनप्रश्नस्योत्तरम् ॥

ब्राह्मणो व्यासादिभिर्वर्णितः

“अनुत्तरीयवसनमनुपस्तीर्णशायिनम् ।

आडूपधायिनं शान्तं तं देवा ब्राह्मणं विदुः” ॥ - (महाभारते शान्तिपर्वणिमोक्षधर्म २६१.२८) ॥

ब्राह्मणशब्दो ब्रह्मविद्वाचीति “अथ ब्राह्मणः” इति श्रुत्या वर्णितम्, ब्रह्मविदश्च विद्वत्संन्यासाधिकारात् ।
“यथाजातऋषधरो” (जाबालोपनिषदि ६), “नाच्छादनं यरति परमहंसः” (परमहंसोपनिषदि १-२) इत्यादि श्रुत्या
परिग्रहाराहित्यस्य मुष्यत्वाभिधानादनुत्तरीयत्वादिकं तस्य युक्तम् ।

“येन केनचिदाच्छन्नो येन केनचिदाशितः ।

यत्रक्वचनशाथी स्यात्तं देवा ब्राह्मणं विदुः” ॥ - (महाभारते प.८७.१४) ॥

देवनिर्वाडाराशनाच्छादनशयनस्थानापेक्षायाभ्यशनादिगतौ गुणदोषौ नान्विष्येते, उदरपूरणपुष्ट्यादि-रूपस्य
निर्वाडस्य समत्वान्निष्प्रयोजनस्य गुणदोषविचारस्य चित्तदोषत्वात् ।

अत एव भागवते पठ्यते -

“किं वर्णितेन बडुना लक्षणं गुणदोषयोः ।

गुणदोषदृशिर्दोषो गुणस्तूभयवर्जितः” ॥ इति । - (श्रीमद्भागवते ११.१८.४५) ॥

“कन्याकौपीनवासास्तु दण्डधृग्ध्यानतत्परः ।

ओकाडी रमते नित्यं तं देवा ब्राह्मणं विदुः” ॥ - (विश्वेश्वरकृते यतिधर्मसङ्ग्रहे पृ० ३७) ॥

ब्रह्मोपदेशादिना प्राण्यनुजिघृक्षायामुत्तमत्वज्ञापनेन श्रद्धामुत्पादयितुं दण्डकौपीनादिविद्गं धारयेत्, “कौपीनं
दण्डमाच्छादनं य स्वशरीरोपभोगार्थाय लोकोपकारार्थाय य परिग्रहेत्” (परम० उप० .१) इति श्रुतेः ।

अनुजिघृक्षयापि स्वयं तदीयां गूडकृत्यादिवार्तां न कुर्यात्, किं तु ध्यानपरो भवेत् । “तमेवैकं

जानथ आत्मानमन्या वाथो विमुञ्चथ (मुण्डकोपनिषदि २.२.५) “इति श्रुतेः,

“तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः ।

नानुध्यायाद् बडुञ्छब्दान्वाथो विग्लापनं हि तत्” ॥ - (भृङ्गदण्डकं उप० .४.४.२१) ॥

इति श्रुतेश्च ।

ब्रह्मोपदेशस्त्वन्या वाङ् न भवतीति न ध्यानविरोधी । तस्य ध्यानमेकादित्वे निर्विघ्नं भवति अत एव
स्मृत्यन्तरेऽभिहितं -

“अेको भिक्षुर्यथोक्तः स्याद्भावेव मिथुनं स्मृतम् ।

त्रयो ग्रामः समाप्यात उर्ध्वं तु नगरायते ॥

नगरं हि कर्तव्यं ग्रामो वा मिथुनं तथा ।

राजादिवार्ता तेषां स्याद्भिक्षावार्ता परस्परम्” ॥ इति । - (दक्षस्मृतौ ७.३५-३७) ॥

“निराशिषमनारम्भं निर्नमस्कारमस्तुतिम् ।

अक्षीणं क्षीणकर्माणं तं देवा ब्राह्मणं विदुः” ॥ - (महाभारते भोक्षधर्मपर्वणि २३७.२४) ॥

विशिष्टैः संसारिभिः प्रणमतां पुरुषाणामाशीर्वादः प्रयुज्यते । यस्य यद्यपेक्षितं तं तं प्रति तदभिवृद्धि-प्रार्थनमाशीः
। तथा य पुरुषाणां भिन्नरुचित्वात् तदभिमता-वेषणे व्यग्रचित्तस्य लोकासना वर्धते । सा य ज्ञानविरोधिनी
। तथा य स्मृत्यन्तरं -

“लोकवासनया जन्तोः शास्त्रवासनयापि य ।

देहवासनया ज्ञानं यथावन्नैव जायते” ॥

(मुक्तिकोपनिषदि २.२; सूतसंहितायां यज्ञवैभवभाष्ये पूर्वार्धे १४.१५; विवेकयूःामणौ २०२) ॥

अेतन्यारम्भनमस्कारादिष्वपि द्रष्टव्यम् । आरम्भः स्वार्थं परोपकारार्थं वा गृहक्षेत्रादिसम्पादनप्रयत्नः
। तावेतावाशीर्वादारम्भौ मुक्तेन त्याज्यौ । न याशीर्वादाभावे प्रणमतां नृणां भेदः शङ्कनीयः,
लोकवासनाभेदयोरुभयोः परिहाराय निम्बिलाशीर्वादप्रतिनिधित्वेन नारायणशब्दप्रयोगात् । आरम्भस्तु
सर्वोऽपि दृष्ट एव । तथा य स्मृतिः-

“सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः” । - (श्रीमद्भगवद्गीतायां १८.४८) इति ॥

नमस्कारोऽपि विविदिषासंन्यासिनोऽभिहितः -

“थो भवेत्पूर्वसंन्यासी तुल्यो वै धर्मतो यदि ।

तस्मै प्राणामः कर्तव्यो नेतराय कदाचन” ॥ - (याज्ञवल्क्ये उप० १) इति ॥

तत्र पूर्वत्वधर्मतुल्यत्वविचारे चित्तं विक्षिप्यते । अत एव नमस्कारमात्र एव अलवः कलहायमाना उपलभ्यन्ते ।
तत्र निमित्तं वार्त्तिककारैर्दृष्टितं -

“प्रमादिनो अडिश्चिताः पिशुनाः कलडोत्सुकाः ।

संन्यासिनोऽपि दृश्यन्ते दैवसन्धृषिताशयाः” ॥ - (बृहदारण्यकोपनिषद्वात्तिके १.४.१५८४) इति ॥

मुक्तस्य नमस्काराभावो भगवत्पारैर्दृष्टितः -

“नामादित्यः परे भूमि स्वाराज्ये येत् स्थितोऽद्वये ।

प्रणमेत् कं तदात्मज्ञो न कार्यं कर्मणा तदा” ॥ - (उपदेशसाहस्र्यां १७.६४) इति ॥

ચિત્તકાલુષ્યહેતોર્નમસ્કારસ્ય પ્રતિષેધેऽપિ સર્વસામ્યબુદ્ધ્યા પ્રસાદહેતુર્નમસ્કારોऽભ્યુપેયતે । તથા ચ સ્મૃતિઃ -
“ઇશ્વરો જીવકલયા પ્રવિષ્ઠો ભગવાનિતિ ।

પ્રણમેદ્વણ્ડવદ્ભૂમાવશ્ચયણ્ડાલગોખરમ્” ॥ - (શ્રીમદ્ભાગવતે ૩.૨૯.૩૪-૨, ૧૧.૨૯.૧૬-૨) ઇતિ ॥

સ્તુતિર્મનુષ્યવિષયા પ્રતિષિદ્ધ્યતે, ન ત્વીશ્વરવિષયા । તથા ચ બૃહસ્પતિસ્મૃતિઃ -

“આદરેણ યથા સ્તૌતિ ધનવન્તં ધનેચ્છયા ।

તથા ચેદ્ વિશ્વકર્તારં કો ન મુચ્યેત બન્ધનાત્” ॥ ઇતિ । - (વરાહોપનિષદિ ૩.૧૩ ; ગરુડપુરાણે ૨૨૫.૫૦ ચ ।)

॥

અક્ષીણાત્વમદીનત્વમ્ । અત એવ સ્મૃતિઃ-

“અલબ્ધ્યા ન વિષાદી સ્યાત્કાલે યદ્યશનં ક્વચિત્ ।

લબ્ધ્યા ન હૃષ્યેદ્દૃતિમાનુભયં દૈવતન્નિતમ્” ॥ ઇતિ ।

ક્ષીણકર્મત્વં વિધિનિષેધાનધીનત્વં “નિસ્ત્રૈગુણ્યે પથિ વિચરતાં કો વિધિઃ કો નિષેધઃ” (શુકાષ્ટકઃ) ઇતિ સ્મરણાત્ ।

એતદેવાભિપ્રેત્ય ભગવતાપ્યુક્તમ્-

“ત્રૈગુણ્યવિષયા વેદા નિસ્ત્રૈગુણ્યો ભવાર્જુન ।

નિર્દ્વન્દ્વો નિત્યસત્ત્વસ્થો નિર્ચોગક્ષેમ આત્મવાન્” ॥ - (શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાયાં ૨.૪૫) ઇતિ ॥

નારદઃ-

“સ્મર્તવ્યઃ સતતં વિષ્ણુર્વિસ્મર્તવ્યો ન જાતુચિત્ ।

સર્વે વિધિનિષેધાઃ સ્યુરેતયોરેવ કિંકુરાઃ” ॥ - (નારદપાઞ્ચરાત્રે ૪.૨.૨૩) ઇતિ ॥

“અહેરિવ ગણાદ્ભીતઃ સમ્માનાન્મરણાદિવ ।

કુણપાદિવ યઃ સ્ત્રીભ્યસ્તં દેવા બ્રાહ્મણં વિદુઃ” ॥ - (મહાભારતે શાન્તિપર્વણિ મોક્ષઠ ૨૩૭.૧૩) ॥

“રાજાદિવાર્તા તેષાં સ્યાત્” ઇત્યુક્તત્વાત્ સર્પવદ્ગણાદ્ભીતિરુપપદ્યતે, સમ્માનસ્યાસક્તિકારણતયા પુરુષાર્થવિરોધિત્વાન્મરણવદ્દેયત્વમ્ । “નરકાદિવ” ઇતિ વા પાઠઃ । અત એવ સ્મૃતિઃ -

“અસમ્માનાત્તપોવૃદ્ધિઃ સમ્માનાતુ તપઃ ક્ષયઃ ।

અર્ચિતઃ પૂજિતો વિપ્રો દુગ્ધા ગૌરિવ સીદતિ” ॥ - (પદ્મપુરાણે સૃષ્ટિખાણ્ડે ૧૯.૩૪૦) ॥

એતદેવાભિપ્રેત્યાવમાન ઉપાદેયતયા સ્મર્યતે-

“તથા ચરેત વૈ યોગી સતાં ધર્મમનુસ્મરન્ ।

જના યથાવમચેર-ગચ્છેયુર્નેવ સઙ્ગાતિમ્” ॥ - (નારદપરિબ્રાજકોપનિષદિ ૫.૩૦) ઇતિ ॥

સ્ત્રીષુ દ્વિવિધો દોષઃ, પ્રતિષિદ્ધત્વં જુગુપ્સિતત્વં ચેતિ । તત્ર પ્રતિષિદ્ધત્વાત્રં કદાચિદ્ગાત્ પ્રારબ્ધબલાદુલ્લઙ્ઘ્યતે ।

તદેતદભિપ્રેત્યાહ સ્મૃતિઃ

“માત્રા સ્વસ્રા દુહિત્રા વા નૈકશય્યાસનો ભવેત્ ।

अलवानिन्द्रियग्राभो विद्वांसमपि कर्षति” । - (मनु २.२१५) ॥

तथा य स्मृतिभिर्जुगुप्सा वर्णिता-

“स्त्रीणामवाच्यदेशस्य क्लिन्ननाडीप्रणस्य य ।

अभेदेऽपि मनोभेदाज्जनः प्रायेण वञ्च्यते” ॥ - (ना। प। ७५० .३.२८) ॥

“यर्मभाण्डं द्विधा भिन्नमपानोद्गारधूपितम् ।

यद्रमन्ते नरास्तत्र साडसं किमतः परम्” ॥ - (विश्वेश्वरकृते यतिधर्मसङ्ग्रहे, पृ० ८३) ॥

“ये रमन्ते नरास्तत्र किमितुल्याः कथं न ते” इति वा पाठः । अतः प्रतिषेधजुगुप्सयोरुभयोर्विवक्षया
कुण्डपट्टान्तोऽत्राभिहितः ।

“येन पूर्णमिवाकाशं भवत्येकेन सर्वदा ।

शून्यं यस्य जनाकीर्णं तं देवा ब्राह्मणं विदुः” ॥ - (महाभारते शान्तिपर्वणि भोक्षधर्म २३७.११) ॥

संसारिणामेकाङ्कित्वेनावस्थानं भयालस्याद्विडेत्तुत्वाद्गर्ज्यम् । जनसमूहश्चातथाविधत्वाद्भ्युपेयः । योगिनस्तु
तद्विपरीतत्वम् । अेकाङ्कित्वे सत्यविघ्नेन ध्यानानुवृत्तौ परिपूर्णेन परमानन्दात्मना सर्वमाकाशं पूर्णमिवावभासते
। अतो भयालस्यशोकमोहाद्यो न भवन्ति,

“यस्मिन्सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद् विजानतः ।

तत्र को मोहः कः शोक ऐकत्वमनुपश्यतः” । - (ईश। ७५० .७) इति श्रुतेः ॥

जनाकीर्णं स्थानं राजवार्तादिना ध्यानविरोधित्वादानन्दात्मप्रतीतिरहितं तच्छून्यमिव चित्तं क्लेशयति, जगतो
मिथ्यात्वादात्मनः पूर्णत्वाच्चेत्यर्थः ।

अतिवर्णाश्रमी सूतसंछितायां मुक्तिभाण्डे पञ्चमाध्याये विष्णु प्रति परमेश्वरेण वर्णितः -

“ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।

अतिवर्णाश्रमी तेऽपि क्माच्छ्रेष्ठा विचक्षणाः ॥ ८ ॥

“अतिवर्णाश्रमी प्रोक्तो गुरुः सर्वाधिकारिणाम् ।

न कस्यापि भवेच्छिष्यो यथाहं पुरुषोत्तम ॥ १४ ॥

“अतिवर्णाश्रमी साक्षाद् गुणैर्गुणैर्गुरुच्यते ।

तत्समो नाधिकश्चास्मिन्लौकिकस्त्येव न संशयः ॥ १५ ॥

“यः शरीरेन्द्रियाद्विष्यो विभिन्नं सर्वसाक्षिणम् ।

पारमार्थिकविज्ञानं सुभात्मानं स्वयम्प्रभम् ॥ १६ ॥

परं तत्त्वं विजानाति सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ।

“यो वेदान्तमहावाक्यप्रवणोऽनैव केशव ॥ १७ ॥

आत्मानमीश्वरं वेद सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ।

“યો વર્ણાશ્રમનિર્મુક્તમવસ્થાત્રયસાક્ષિણમ્ ॥ ૧૮ ॥

મહાદેવં વિજાનાતિ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥

“વર્ણાશ્રમાદયો દેહે માયયા પરિકલ્પિતાઃ ॥ ૧૯ ॥

નાત્મનો બોધરૂપસ્ય મમ તે સન્તિ સર્વદા ।

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૨૦ ॥

“આદિત્યસન્નિધૌ લોકશ્ચેષ્ટતે સ્વયમેવ તુ ।

તથા મત્સન્નિધાનેન સમસ્તં ચેષ્ટતે જગત્ ॥ ૨૧ ॥

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ।

“સુવર્ણો હારકેયૂરકટકસ્વસ્તિકાદયઃ ॥ ૨૨ ॥

કલ્પિતા માયયા તદ્ભજજગન્મથ્યેવ સર્વદા ।

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૨૩ ॥

શુક્તિકાયાં યથા તારં કલ્પિતં માયયા તથા ।

મહદાદિ જગન્માયામયં મથ્યેવ કલ્પિતમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ।

“ચણ્ડાલદેહે પશ્ચાદિશરીરે બ્રહ્મવિગ્રહે ॥ ૨૫ ॥

અન્યેષુ તારતમ્યેન સ્થિતેષુ પુરુષોત્તમ ।

વ્યોમવત્સર્વદા વ્યામઃ સર્વસમ્બન્ધવર્જિતઃ ॥ ૨૬ ॥

એકરૂપો મહાદેવઃ સ્થિતઃ સોડહં પરામૃતઃ ।

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૨૭ ॥

“વિનષ્ટદિગ્ભ્રમસ્થાપિ યથાપૂર્વં વિભાતિ દિક્ ॥

તથા વિજ્ઞાનવિધ્વસ્તં જગન્મે ભાતિ તન્ન હિ ॥ ૨૮ ॥

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ।

“યથા સ્વપ્નપ્રપચ્ચોડયં મયિ માયાવિજૃમ્ભિતઃ ॥ ૨૯ ॥

તથા જાગ્રત્પ્રપચ્ચોડપિ મયિ માયાવિજૃમ્ભિતઃ ।

ઇતિ યો વેદ વેદાન્તૈઃ સોડતિવર્ણાશ્રમી ભવેત્ ॥ ૩૦ ॥

“યસ્ય વર્ણાશ્રમાચારો ગલિતઃ સ્વાત્મદર્શનાત્ ।

સ વર્ણાનાશ્રમાન્સર્વાનતીત્ય સ્વાત્મનિ સ્થિતઃ ॥ ૩૧ ॥

“यस्त्यक्त्वा स्वाश्रमान्वर्णानात्मन्वेव स्थितः पुमान् ।
सोऽतिवर्णाश्रमी प्रोक्तः सर्ववेदार्थवेदिभिः ॥ ३२ ॥

“न देहो नेन्द्रियं प्राणो न मनो बुद्ध्युद्धृती ।
न चित्तं नैव माया य न य व्योमादिकं जगत् ॥ ३३ ॥

न कर्ता नैव भोक्ता य न य भोजयिता तथा ।
केवलं चित्सदानन्दो ब्रह्मैवात्मा यथार्थतः ॥ ३४ ॥

“जलस्य यलनादेव यञ्चलत्वं यथा रवेः ।
तथाऽङ्गुलरसंसर्गादिव संसार आत्मनः ॥ ३५ ॥

“तस्मादन्यगता वर्णा आश्रमा अपि केशव ।
आत्मन्यारोपिता येव भ्रान्त्या ते नात्मवेदिनः ॥ ३६ ॥

“न विधिर्न निषेधश्च न वज्यावर्ज्यकल्पना ।
आत्मविज्ञानिनामस्ति तथा नान्यज्जनाईन ॥ ३७ ॥

“स्वात्मविज्ञानिनां निष्ठाभीष्टशीमभुञ्जेक्षार् ।
मायया मोडिता मर्त्या नैव जानन्ति सर्वदा ॥ ३८ ॥

“न मांसयक्षुषा निष्ठा ब्रह्मविज्ञानिनामियम् ।
द्रष्टुं शक्या स्वतः सिद्धा विदुषां सैव केशव ॥ ३९ ॥

“यत्र सुभा जना नित्यं प्रबुद्धस्तत्र संयमी ।
प्रबुद्धा यत्र ते विद्वांसुषुमस्तत्र केशव ॥ ४० ॥

“येवमात्मानमद्भ्रन्दं निराकारं निरञ्जनम् ।
नित्यशुद्धं निराभासं सखिन्मात्रं परामृतम् ॥ ४१ ॥

यो विजानाति वेदान्तैः स्वानुभूत्या य निश्चितम् ।
सोऽतिवर्णाश्रमी प्रोक्तः स येव गुरुरुत्तमः ॥ ४२ ॥ ” इति ।

तदेवं “विमुक्तश्च विमुच्यत” इत्यादिश्रुतयो शुवन्मुक्तस्थितप्रज्ञाभगवद्ब्रह्मक्तगुणातीतब्राह्मणातिवर्णाश्रमि-
प्रतिपादकस्मृतिवाक्यानि य शुवन्मुक्तिसद्भावे प्रमाणातीति स्थितम् । इति शुवन्मुक्तिप्रमाणानि ॥ ५ ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यप्राणीते शुवन्मुक्तिविवेके प्रथमं शुवन्मुक्तिप्रमाणं प्रकरणम् ॥

૨. વાસનાક્ષય નામ દ્વિતીયં પ્રકરણમ્

અથ જીવન્મુક્તિસાધનં નિરૂપયામઃ । તત્ત્વજ્ઞાનમનોનાશવાસનાક્ષયાસ્તત્સાધનમ્ । અત એવ વાસિષ્ઠરામાયણ ઉપશમપ્રકરણસ્થાવસાને “જીવન્મુક્તશરીરાણામ્” (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૧) ઇત્યેતસ્મિન્નસ્તાવે વસિષ્ઠ આહ-

“વાસનાક્ષયવિજ્ઞાનમનોનાશા મહામતે ।

સમકાલં ચિરાભ્યસ્તા ભવન્તિ ફલદાયિનઃ ॥ ૧૧૬ ॥

અન્વયમુક્તવા વ્યતિરેકમાહ-

“ત્રય એતે સામં યાવન્ન સ્વભ્યસ્તા મુહુર્મુહુઃ ।

તાવન્ન પદસમ્પ્રાપ્તિર્ભવત્યપિ સમાશતૈઃ ॥ ૧૧૫ ॥ ઇતિ ॥

સમકાલાભ્યાસાભાવે બાધકમાહ-

“એકૈકશો નિષેવ્યન્તે યદ્યેતે ચિરયત્નતઃ ।

તન્ન સિદ્ધિં પ્રયચ્છન્તિ મન્ત્રાઃ સહુલિતા ઇવ” ॥ ૧૧૭ ॥ ઇતિ ।

યથા સન્ધ્યાવન્દનમાર્જને સહવિનિયુક્તાનાં “આપો હિ ષા” (કા સં .૧૦.૯.૧) ઇત્યાદીનાં તિસૃણામૃયાં મધ્યે પ્રતિદિનમેકૈકસ્યા ઋચઃ પાઠે શાસ્ત્રીયાનુષ્ઠાનં ન સિદ્ધ્યતિ, યથા વા ષડ્ગમન્ત્રાણામેકૈકમન્ત્રેણ ન સિદ્ધિઃ, યથા વા લોકે શાકસૂપૌદનાદીનામેકૈકેન ન ભોજનસિદ્ધિઃ, તદ્દત્ । ચિરાભ્યાસસ્ય પ્રયોજનમાહ-

“ત્રિભિરેતૈશ્ચિરાભ્યસ્તૈર્હૃદયગ્રન્થયો દૃઢાઃ ।

નિઃશક્રુમેવ ત્રુટ્યન્તિ બિચ્છેદાદ્રુણા ઇવ” ॥ ૧૧૮ ॥ ઇતિ ।

તસ્યૈવ વ્યતિરેકમાહ-

“જન્માન્તરશતાભ્યસ્તા રામ સંસારસંસ્થિતિઃ ।

સા ચિરાભ્યાસયોગેન વિના ન ક્ષીયતે ક્વચિત્” ॥ ૧૧૯ ॥ ઇતિ ।

ન કેવલમેકૈકાભ્યાસે ફલાભાવઃ, કિં તુ તત્સ્વરૂપમપિ ન સિદ્ધ્યતીત્યાહ-

“તત્ત્વજ્ઞાનં મનોનાશો વાસનાક્ષય એવ ચ ।

મિથઃ કારણતાં ગત્વા દુઃસાધ્યાનિ સ્થિતાનિ હિ” ॥ ૧૧૩ ॥ ઇતિ ।

ત્રયાણામેતેષાં મધ્યે દ્વયોર્દ્યોર્મલનેન ત્રીણિ દ્વન્દ્વાનિ ભવન્તિ । મનોનાશવાસનાક્ષયદ્વન્દ્વસ્યાન્યોન્યકારણત્વં વ્યતિરેકમુખેનાહ-

“યાવદ્ધિલીનં ન મનો ન તાવદ્વાસનાક્ષયઃ ।

ન ક્ષીણા વાસના યાવતાવચ્ચિત્તં ન શામ્યતિ” ॥ ૧૧૦ ॥

પ્રદીપજ્વાલાસન્તાનવદ્ધૃત્તિસન્તાનરૂપેણ પરિણમમાનમન્તઃકરણદ્રવ્યં મનનાત્મકવાન્મન ઇત્યુચ્યતે । તસ્ય નાશો નામ વૃત્તિરૂપપરિણામં પરિત્યજ્ય નિરુદ્ધત્વાકારેણ પરિણામઃ । તથા ચ પતઞ્જલિર્યોગશાસ્ત્રે સૂત્રયામાસ-

“વ્યુત્થાનનિરોધસંસ્કારયોરભિભવપ્રાદુર્ભાવ નિરોધક્ષણચિત્તાન્વયો નિરોધપરિણામઃ” (૩.૯) ઇતિ ।

व्युत्थानसंस्कारा अभिभूयन्ते; निरोधसंस्काराः प्रादुर्भवन्ति; निरोधयुक्तः क्षणश्चित्तेनावीयते; सोऽयं मनोनाश
 इत्यवगन्तव्यम् ।

पूर्वापरपरामर्शमन्तरेण सलसोत्पद्यमानस्य कोधादिवृत्तिविशेषस्य उेतुश्चित्तगतः संस्कारो वासना, पूर्वपूर्वाभ्यासेन
 चित्ते वास्यमानत्वात् ।

तस्याश्च वासनायाः क्षयो नाम विवेकजन्त्यायां शान्तिदान्त्यादिशुद्धवासनायां दृढायां सत्यपि बाध्यनिमित्ते
 कोधाद्यनुत्पत्तिः ।

तत्र मनोनाशाभावे वृत्तिषूत्पद्यमानासु कदाचिद् बाध्यनिमित्तेन कोधाद्युत्पत्तेर्नास्ति वासनाक्षयः । अक्षीणायां तु
 वासनायां तथैव वृत्त्युत्पादनाच्चास्ति मनोनाशः ।

तत्त्वज्ञानमनोनाशयोः परस्परकारणत्वं व्यतिरेकमुपेक्षाड -

“यावन्न तत्त्वविज्ञानं तावच्छित्तशमः कुतः ।

यावन्न चित्तोपशमो न तावत् तत्त्ववेदनम्” ॥ १११ ॥ इति ॥

“एदं सर्वमात्मैव, प्रतीयमानं तु उपरसादिकं जगन्मायामयं न त्वेतद्द्रस्तुतोऽस्ति” इति निश्चयस्तत्त्वज्ञानम्

। तस्यानुत्पत्तौ उपरसादिविषयाणां सद्भावे सति तद्गोचराश्चित्तवृत्तयो न निवारयितुं शक्यन्ते यथा
 प्रक्षिप्यमाणेष्विन्धनादिषु वह्निज्वाला न निवार्यते तद्गत् । असति चित्तोपशमे वृत्तिभिर्गृह्यमाणेषु रुपादिषु

“नेड नानास्ति डिञ्चन” (कड) ७५० .४.११) इति श्रुतेः “यजमानः प्रस्तरः” (तै० ब्रा० ३.६.२.३) इत्यादेरिव
 प्रत्यक्षविरोधशुद्ध्या “अज्जमाद्वितीयम्” इत्येतादृशस्तत्त्वनिश्चयो नोदियात् ।

वासनाक्षयतत्त्वज्ञानयोः परस्परकारणत्वं व्यतिरेकमुपेक्षाड-

“यावन्न वासनानाशस्तावत्तत्त्वागमः कुतः ।

यावन्न तत्त्वसम्प्राप्तिर्न तावद्वासनाक्षयः” ॥ ११२ ॥ इति ।

कोधादिवृत्त्युत्पत्त्यासनास्वनष्टासु शमदमादिसाधनाभावान्न तत्त्वज्ञानमुदेति । अज्ञाते याद्वितीयज्जन्तत्वे
 कोधादिनिमित्तस्य सत्यत्वब्रह्मानपायान्न वासना क्षीयते । यथोक्तानां त्रयाणां द्वन्द्वानामन्योन्यकारणत्वमवयवमुपेन
 वयमुदाहरामः ।

मनसि नष्टे सति संस्कारोद्बोधकस्य बाध्यनिमित्तस्थाप्रतीतौ वासना क्षीयते, क्षीणायां च वासनायां उेतवभावेन
 कोधादिवृत्त्यनुद्यमानमनो नश्यति । तद्विदं मनोनाशवासनाक्षयद्वन्द्वम् ।

“दृश्यते त्वञ्जया बुद्ध्य” (कठोप० १.३.१२) इति श्रुतेरात्मैक्याभिमुषवृत्तेर्दर्शनउेतुत्वादितरकृत्स्नवृत्तिनाशस्य
 तत्त्वज्ञानउेतुत्वमवगम्यते । सति च तत्त्वज्ञाने, मिथ्याभूते जगति नरविषाणादाविव धीवृत्त्यनुद्ययादात्मनश्च

दृष्टत्वेन पुनर्वृत्त्यनुपयोगान्निरिन्धनाश्रिवन्मनो नश्यति । तद्विदं मनोनाशतत्त्वज्ञानयोर्द्वन्द्वम् ।

तत्त्वज्ञानस्य कोधादिवृत्त्युत्पत्त्यासनाक्षयउेतुतां वार्तिककार आड-

“रिपौ भन्धौ स्वदेडे य समैकात्म्यं प्रपश्यतः ।

विवेकिनः कुतः कोपः स्वदेडावयवेष्विव” ॥ - (नैष्कर्म्यसिद्धौ २.१८) इति ॥

कोधादिवृत्त्युत्पत्त्यासनाक्षयउेतुस्य शमादेर्ज्ञानउेतुत्वं प्रसिद्धम् । वसिष्ठोऽपि -

“ગુણાઃ શમાદયો જ્ઞાનાચ્છમાદિભ્યસ્તથા જ્ઞાતા ।
પરસ્પરં વિવર્ધેતે દ્વે પદ્મસરસી ઇવ” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૪.૧૦૭) ઇતિ ॥

તદિદં વાસનાક્ષયતત્ત્વજ્ઞાનયોર્દ્વન્દ્રમ્ ।
તત્ત્વજ્ઞાનાદીનાં ત્રયાણાં સમ્પાદને સાધનમાહ-
“તસ્માદ્રાઘવ યત્નેન પૌરુષેણ વિવેકિના ।
ભોગેચ્છાં દૂરતસ્ત્યક્ત્વા ત્રયમેતત્સમાશ્રયેત્” ॥ ઇતિ । - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૪.૧૧૪) ઇતિ ॥

પૌરુષો યતઃ કેનાપ્યુપાયેનાવશ્યં સમ્પાદયિષ્યામીત્યેવંવિધોત્સાહરૂપો નિર્ભન્ધઃ । વિવેકો નામ વિભજ્યનિશ્ચયઃ
- તત્ત્વજ્ઞાનસ્ય શ્રવણાદિકં સાધનમ્, મનોનાશસ્ય યોગઃ, વાસનાક્ષયસ્ય પ્રતિકૂલવાસનોત્પાદનમિતિ ।
ભોગેચ્છાયાઃ સ્વલ્પાયા આધ્યભ્યુપગમે “હવિષા કૃષ્ણવર્ત્મેવ ભૂય એવાભિવર્ધતે” (મનુ ૨.૯૪) ઇતિ
ન્યાયેનાતિપ્રસંગસ્યદુર્વારત્વાદૂરત ઇત્યુક્તમ્ ।

નનુ પૂર્વત્ર વિવિદિષાસંન્યાસસ્ય તત્ત્વજ્ઞાનં ક્લં વદ્વિદ્વત્સત્ત્વ્યાસં કૃત્વા જીવતઃ સ્વસ્ય બન્ધરૂપયોર્વાસનામનોવૃત્ત્યોર્વિનાશઃ
સમ્પાદનીય ઇતિ પ્રતિભાતિ ; અત્ર તુ તત્ત્વજ્ઞાનાદીનાં સહૈવાભ્યાસો નિયમ્યતે ; અતઃ પૂર્વોત્તરવિરોધ ઇતિ ચેત્,
નાયં દોષઃ, પ્રધાનોપસર્જનભાવેન વ્યવસ્થોપપત્તેઃ । વિવિદિષાસંન્યાસિનસ્તત્ત્વજ્ઞાનં પ્રધાનમ્, મનોનાશવાસનાક્ષયાવુપસર્જનીભ
વિદ્વત્સત્ત્વ્યાસિનસ્તુ તદ્વૈપરીત્યમ્; અતઃ સહાભ્યાસ ઉભયત્રાપ્યવિરુદ્ધઃ । ન ચ તત્ત્વજ્ઞાનોત્પત્તિમાત્રેણ કૃતાર્થસ્ય
કિમુત્તરકાલીનેનાભ્યાસપ્રયાસેનેતિ શકુનીયમ્, જીવન્મુક્તિ-પ્રયોજનનિરૂપણેન પરિહરિષ્યમાણત્વાત્ ।
નનુ વિદ્વત્સંન્યાસિનો વેદનસાધનશ્રવણાદિનુષ્ઠાનવૈકલ્યાદ્વેદનસ્ય ચ સ્વરૂપેણ કર્તુમકર્તુમન્યથા વા
કર્તુમશક્યસ્થાનનુષ્ઠેયત્વાદુપસર્જનત્વેડપ્યુત્તરકાલીનોડભ્યાસઃ કીદૃશ ઇતિ ચેત્,
કૈનાપિ દ્વારેણ પુનઃ પુનસ્તત્ત્વાનુસ્મરણમિતિ બ્રૂમઃ । તાદૃશશ્ચાભ્યાસો લીલોપાખ્યાને (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૬) દર્શિતઃ-
“તચ્ચિન્તનં તત્કથનમન્યોન્યં તત્પ્રબોધનમ્ ।

એતદ્દેકપરત્વં ચ જ્ઞાનાભ્યાસં વિદુર્બુધાઃ ॥ ૧૦૮ ॥

“સર્ગાદાવેવ નોત્પન્નં દૃશ્યં નાસ્ત્યેવ તત્સદા ।
ઇદં જગદહં ચેતિ બોધાભ્યાસં વિદુઃ પરે” ॥ ૧૧૧ ॥

મનોનાશવાસનાક્ષયાભ્યાસાવપિ તત્રૈવ દર્શિતૌ -
“અત્યન્તાભાવસમ્પત્તૌ જ્ઞાતુર્જ્ઞેયસ્ય વસ્તુનઃ ।
યુક્ત્યા શાસ્ત્રૈર્થતન્તે યે તે તત્રાભ્યાસિનઃ સ્થિતાઃ” ॥ ૧૧૦ ॥ ઇતિ ।

જ્ઞાતુર્જ્ઞેયયોર્મિથ્યાત્વધીરભાવસમ્પત્તિઃ । સ્વરૂપેણાપ્યપ્રતીતિરત્યન્તાભાવસમ્પત્તિઃ । યુક્તિર્યોગઃ । સોડયં
મનોનાશાભ્યાસઃ ।

“દૃશ્યાસમ્ભવબોધેન રાગદ્વેષાદિતાનવે ।
રતિર્નવોદિતા યાસૌ બ્રહ્માભ્યાસઃ સ ઉચ્યતે” ॥ ૧૧૨ ॥ ઇતિ ।

सोऽयं वासनाक्षयाभ्यासः ।

तेष्वेतेषु त्रिष्वभ्यासेषु सामान्येन प्रतीयमानेषु प्रधानोपसर्जनभावो न विवेक्तुं शक्यत इति चेत् ।

मैवम्, प्रयोजनानुसारेण विवेक्तुं शक्यत्वात् । मुमुक्षोः पुरुषस्य शुवन्मुक्तिर्विदेहमुक्तिश्चेति प्रयोजनद्वयम् । अत एव “विमुक्तश्च विमुच्यते” (कठ उप० .२.२.१) इति श्रूयते । तत्र शुवतः पुरुषस्य दैवसम्पदा भोक्षः, आसुरसम्पदा बन्धः । अतश्च षोडशाध्याये भगवताभिहितं - “दैवी सम्पद्धिभोक्षाय निबन्धायासुरी मता” ॥ (श्रीमद्भगवद्गीतायां १६.५) इति ।

तेषु सम्पदौ तत्रैवाभिहिते-

“अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥

“अलिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।

दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरथापलम् ॥ २ ॥

“तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।

भवन्ति सम्पदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥ ३ ॥

“दम्भो धर्मोभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।

अज्ञानं याभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम्” ॥ ४ ॥ इति ।

पुनरध्यायायपरिसमाप्तेरासुरसम्पत्प्रपञ्चिता । तत्राशास्त्रीयायाः स्वभावसिद्धाया आसुरसम्पदो दुर्वासनायाः शास्त्रीयया पुरुषप्रयत्नसाध्याया दैवसम्पदा सद्भासनया क्षये सति शुवन्मुक्तिर्भवति । वासनाक्षयवन्मनोनाशस्यापि शुवन्मुक्तिर्भवेत्तुत्वं श्रूयते ।

“मन एव मनुष्याणां कारणां बन्धभोक्षयोः ।

बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् ॥ २ ॥

“यतो निर्विषयस्यास्य मनसो मुक्तिरिष्यते ।

अतो निर्विषयं नित्यं मनः कार्यं मुमुक्षुणा ॥ ३ ॥

“निरस्तविषयासङ्गं सन्निरुद्धं मनो हृदि ।

या यात्युन्मनीभावं तदा तत्परमं पदम् ॥ ४ ॥

“तावदेव निरोद्धव्यं यावद् हृदि गतं क्षयम् ।

अेतज्ज्ञानं य भोक्षश्च शेषो ग्रन्थस्य विस्तरः” ॥ ५ ॥ इति । - (अमृतबिन्दूपनिषदि २ -५) ॥

बन्धो द्विविधः तीव्रो मृदुश्च । तत्राऽसुरसम्पत्साक्षादेव क्लेशहेतुत्वात् तीव्रो बन्धः । द्वैतमात्रप्रतीतिस्तु स्वयमक्लेशरूपत्वादासुरसम्पदुत्पादकत्वाच्च मृदुर्बन्धः । तत्र वासनाक्षयेण तीव्रबन्ध एव निवर्तते (निवर्त्यते इति वा पाठः) । मनोनाशेन तूभयम् । तर्हि मनोनाशेनैवावं वासनाक्षयस्तु निरर्थक इति चेन्न; भोगहेतुना प्रभलेन प्रारब्धेन व्युत्थापिते मनसि वासनाक्षयस्य तीव्रबन्धनिवारणार्थत्वात्, भोगस्य मृदुबन्धेनाप्युपपत्तेः ।

તામસવૃત્તયસ્તીપ્રબન્ધઃ । સાત્ત્વિકરાજસવૃત્તિદ્વયં મૃદુબન્ધઃ । એતચ્ચ “દુઃખેષ્વનુદ્વિગ્નમનાઃ સુખેષુ વિગતસ્પૃહઃ” (શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાયાં ૨.૫૬) ઇત્યત્ર સ્પષ્ટીકૃતમ્ ।

એવં ચ સતિ મૃદુબન્ધસ્યાભ્યુપેયત્વાત્ ત્રીપ્રબન્ધસ્ય વાસનાક્ષયેણૈવ નિવૃત્તેસ્નર્થકો મનોનાશ ઇતિ ચેત્, ન, દુર્બલપ્રારબ્ધાપાદિતાનામવશ્યમ્ભાવિભોગાનાં પ્રતીકારાર્થત્વાત્ । તાદૃગ્ભોગસ્ય પ્રતીકારનિવર્ત્યત્વમભિપ્રેત્યેદમાહુઃ -

“અવશ્યમ્ભાવિભોગાનાં પ્રતીકારો ભવેદદિ ।

તદા દુઃખૈર્ન વિચેરન્નલરામયુષિષ્ટિરાઃ” । - (પગ્ચદશ્યાં ૭.૧૫૬) ઇતિ ॥

તદેવં જીવન્મુક્તિં પ્રતિ વાસનાક્ષયમનોનાશયોઃ સાક્ષાત્સાધનત્વાદ્ પ્રાધાન્યમ્; તત્ત્વજ્ઞાનં તૂભયોત્પાદનેન વ્યવહિતત્વાદુપસર્જનમ્ । તત્ત્વજ્ઞાનસ્ય વાસનાક્ષયહેતુત્વં બહુશઃ શ્રુતૌ શ્રૂયતે-

“જ્ઞાત્વા દેવં સર્વપાશાપહાનિઃ” (શ્લે ૦ ઉપ૦ ૧.૧.૧૧) ;

“અધ્યાત્મયોગાધિગમેન દેવં મત્વા ધીરો હર્ષશોકૌ જહાતિ” । (કઠા ઉપ૦ ૧.૨.૧૨) ।

“તરતિ શોકમાત્મવિત્” (છાન્દોગ્ય ઉપ૦ .૭.૧.૩) ;

“તત્ર કો મોહઃ કઃ શોક એકત્વમનુપશ્યતઃ” (ઈશ ઉપ૦ .૭) ;

“જ્ઞાત્વા દેવં મુચ્યતે સર્વપાશૈઃ” (શ્લે ૦ ઉપ૦ .૧.૧.૮) ઇતિ ।

મનોનાશહેતુત્વં ચ તત્ત્વજ્ઞાનસ્ય શ્રુતિસિદ્ધમ્ । વિદ્યાદશામભિપ્રેત્યેદં શ્રૂયતે- “ચત્ર ત્વસ્ય સર્વમાત્મૈવાભૂત્ તત્ત્વેન કં પશ્યેત્ કેન કં જિઘ્રેત્” (બૃહા ઉપ૦ .૪.૫.૧૫) ઇત્યાદિ ।

ગૌડપાદાચાર્યાશ્રાહુઃ

“આત્મતત્ત્વાનુબોધેન ન સહુલ્પયતે યદા ।

અમનસ્તાં તદા યાતિ ગ્રાહ્યાભાવે તદગ્રહઃ” ॥ - (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૩૨) ઇતિ ॥

(આત્મતત્ત્વાનુબોધેન - આચાર્યપાદેન શક્તુરભગવતા આત્મસત્યાનુબોધેન ઇતિ પાઠો ગૃહીતઃ)

જીવન્મુક્તેર્વાસનાક્ષયમનોનાશાવિવ વિદેહમુક્તેઃ સાક્ષાત્સાધનત્વાજ્ઞાનં પ્રધાનમ્, “જ્ઞાનાદેવ તુ કૈવલ્યં પ્રાપ્યતે યેન મુચ્યતે” ઇતિ સ્મૃતેઃ ।

કેવલસ્યાત્મનો ભાવઃ કૈવલ્યં દેહાદિરહિતત્વમ્ । તચ્ચ જ્ઞાનાદેવ પ્રાપ્યતે, સદેહત્વસ્યાજ્ઞાનકલ્પિતત્વેન જ્ઞાનૈકનિવર્ત્યત્વાત્ । જ્ઞાનાદેવેત્યેવકારેણ કર્મવ્યાવૃત્તિઃ “ન કર્મણા ન પ્રજયા ધનેન” (કૈવલ્યોપનિષદિ ૨ઃ તૈત્તિરીયારણ્યકે ૧૦.૧૦.૨૧) ઇતિ શ્રુતેઃ ।

યસ્તુ જ્ઞાનશાસ્ત્રમનભ્યસ્ય યથાસમ્ભવં વાસનાક્ષયમનોનાશાવભ્યસ્ય સગુણં બ્રહ્મોપાસ્તે ન તસ્ય કૈવલ્યમસ્તિ, લિડગદેહસ્યાનપાયાત્ । અત એવકારેણ તાવપિ વ્યાવર્ત્યેતે । યેન મુચ્યત ઇત્યસ્યાયમર્થઃ - યેન જ્ઞાનપ્રાપિતકેવલત્વેન કૃત્સ્નબન્ધાદ્વિમુચ્યત ઇતિ । બન્ધશ્ચાનેકવિધઃ-અવિદ્યાગ્રન્થિઃ, અબ્રહ્મત્વમ્, હૃદયગ્રન્થિઃ, સંશયઃ, કર્માણિ, અસર્વકામત્વમ્, મૃત્યુઃ, પુનર્જન્મેત્યાદિશબ્દૈસ્તત્ર તત્ર વ્યવહારાત્ । ત એતે બન્ધાઃ સર્વેડપિ જ્ઞાનનિવર્ત્યાઃ । તથા ચ શ્રુતયઃ-

“એતદ્યો વેદ નિહિતં ગુહાયાં સોડવિદ્યાગ્રન્થિં વિકિરતીહ સોમ્ય” (મુણ્ડક ઉપ૦ .૨.૧.૧૦) ।

“अहम वेद अहमैव भवति” (मुण्डक उप० ३.२.८) ।

“भिद्यते ब्रह्मयज्ञान्निश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे” ॥ - (मुण्डक उप० २.२.८) ॥

“यो वेद निहितं गुडायां परमे व्योमन् सोऽश्रुते सर्वाः कामाः-सह” (तै० उप० २.१) ;

“तमेव विदित्वातिमृत्युमेति” (श्वे.उप. ३.८) ॥

“यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदा शुचिः ।

स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते” ॥ - (कठ उप० १.३.८) ॥

“य अयं वेदाहं अहमास्मीति स एहं सर्वं भवति” (बृ० उप० १.४.१०) ॥

ध्यायी-न्यसर्वज्ञत्वादिबन्धनिवृत्तिपराणि वाक्यान्त्रोदाहरणीयानि । सेयं विदेहमुक्तिर्ज्ञानोत्पत्ति-
समकालीना ज्ञेया, अहमाद्यविधारोपितानामेतेषां बन्धानां विधया विनाशे सति पुनरुत्पत्त्यसम्भवादन-
नुभवाम्य । तदेतद्विधासमकालीनत्वं भाष्यकारः समन्वयसूत्रे (अहमसूत्रे १.१.४) प्रपञ्चयामासः, “तदधिगम
उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्” (अहमसूत्रे ४.१.१३) इत्यत्र य ।

ननु वर्तमानदेहपातानन्तरभाविनी विदेहमुक्तिरिति बहवो वार्णयन्ति ।

तथा य श्रुतिः - “तस्य तावदेव शिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्ये” (छा० उप० ६.१४.२) इति ।

वाक्यवृत्तावधुक्ताम्-

“प्रारब्धकर्मवेगेन शुवन्मुक्तो यदा भवेत् ।

कञ्चित्कालमनारब्धकर्मबन्धस्य सङ्क्षये ॥ पर ॥

निरस्तातिशयानन्दं वैष्णवं परमं पदम् ।

पुनरावृत्तिरहितं कैवल्यं प्रतिपद्यते ॥ प३ ॥ इति ।

सूत्रकारोऽध्याह - “भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते (अहमसूत्रे ४.१.१८) इति । इतरे प्रारब्धपुण्यपापे ।

वसिष्ठोऽध्याह-

“शुवन्मुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते ।

विशत्येदेहमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव” ॥ - (ल० वा० प.८८) इति ॥

नायं दोषः, विवक्षाविशेषेण मतद्वयस्याविरोधात् । विदेहमुक्तिरित्यत्रत्येन देहशब्देन कृत्स्नं देहजातं विवक्षित्वा
अडुर्भिरिर्णितम् । अस्माभिस्तु भाविदेहमात्रविवक्षयोऽर्थते, तदनारम्भायैव ज्ञानसम्पादनात् । अयं तु
देहः पूर्वमेवारब्धः, अतो ज्ञानेनापि नास्यारम्भो वारयितुं शक्यते । अतदेहनिवृत्तिरपि न ज्ञानकृत्वम्,
अज्ञानिनामप्यारब्धकर्मक्षये तन्निरृतेः ।

तर्हि वर्तमानलिङ्गदेहनिवृत्तिर्ज्ञानकृत्वमस्तु, ज्ञानमन्तरेण तदनिवृत्तेरिति चेत्,

न; सत्यपि ज्ञाने शुवन्मुक्तेस्तन्निरवृत्त्यभावात् ।

ननु ज्ञानस्य किञ्चित्कालं प्रारब्धेन कर्मणा प्रतिबन्धेनानिवर्तकत्वेऽपि प्रतिबन्धक्षये विद्गदेऽ-निवर्तकत्वं भविष्यतीति चेत् ।

न, पञ्चपादिकाचार्येण “यतो ज्ञानमज्ञानस्यैव निवर्तकम्” इत्युपपादितत्वात् । तर्हि विद्गदेऽनिवृत्तेः किं साधनमिति चेत्, सामग्रीनिवृत्तिरिति भ्रूमः । द्विविधं हि कार्यनिवर्तकम्, विरोधिसदृभावाः सामग्रीनिवृत्तिश्चेति । तद्यथा विरोधिना वायुना तैलवर्तिसामग्रीनिवृत्त्या वा दीपो निवर्तते । विद्गदेऽस्य साक्षाद्द्विरोधिर्न पश्यामः । सामग्री हि द्विविधा प्रारब्धमनारब्धं चेति । ताभ्यामुभाभ्यामज्ञानिनां विद्गदेऽ षडामुत्र यावतिष्ठते । ज्ञानिनां त्वनारब्धस्य ज्ञानेन निवृत्तेः प्रारब्धस्य य भोगेन निवृत्तेः,

तैलवर्तारहितदीपवत्सामग्रीनिवृत्त्या विद्गदेऽो निवर्तते । अतो न तन्निवृत्तिज्ञानं क्लमम् ।

नन्वेन न्यायेन भाविदेऽनारम्भोऽपि न ज्ञानं क्लमम् । तथा हि-किमनारम्भ एव क्लमम्, किं वा तत्परिपालनं ? नाद्यः, तस्य प्रागभावावृत्तेनानादिसिद्धत्वात् । न द्वितीयः, अनारब्धकर्मरूपसामग्रीनिवृत्त्यैव भाविदेऽरम्भप्रागभावापरिपालनसिद्धेः । न य तन्निवृत्तिः क्लमम्, अविद्यानिवृत्तेरेव विद्याकलत्वात् ।

नैष दोषः, भाविजन्मानारम्भादीनां विद्याकलत्वस्य प्रामाणिकत्वात् । “यस्माद्भूयो न जायते” (कठ उप० .१.३.८) इत्याद्युदाहृताः श्रुतयस्तत्र प्रमाणात् । न य ज्ञानमज्ञानस्यैव निवर्तकमिति न्यायेन विरोधः । अज्ञानसदृशभावनियतानामब्रह्मत्वादीनामज्ञानशब्देन पञ्चपादिकाचार्यैर्विवक्षितत्वात् । अन्यथानुभव-विरोधः । अनुभूयते ज्ञाननिवृत्तिवदब्रह्मत्वादिनिवृत्तिरपि । तस्माद्भाविदेऽराहित्यवक्षणा विदेऽ-मुक्तिज्ञानसमकालीना । तथा य याज्ञवल्क्यवचनं श्रूयते - “अभयं वै जनक प्राप्नोऽसि” (भृ० उप० ४.२.४) इति, “अेतावदरे भवमृतत्वम्” (भृ० उप० ४.प.१५) इति य । श्रुत्यन्तरेऽपि “तमेवं विद्वानमृतं षड भवति” (नृ० पूर्वतापनी उप० १.६; पुरुषसूक्ते ऋ० सं० १०.८०.१२) इति । यद्युत्पन्नेऽपि तत्त्वज्ञाने तद्गुणभूता विदेऽमुक्तिस्तदानीं न भवेत्, कालान्तरे य भवेत्, तदा ज्योतिष्टोमादाविव ज्ञानजन्मपूर्वं किञ्चित्कालेऽपि; तथा य कर्मशास्त्र एव ज्ञानशास्त्रमन्तर्भवत् । अथोच्यते मन्त्रादिप्रतिबद्धाग्नि-वत्प्रारब्धप्रतिबद्धं ज्ञानं कालान्तरे विदेऽमुक्तिं दास्यतीति । मैवम्, अविरोधत्वात् । न ज्यस्मदभिमतता भाविदेऽरात्यन्ताभाववक्षणा विदेऽमुक्तिर्वर्तमानदेऽमात्रस्थापकेन प्रारब्धेन विरुध्यते, येन प्रतिबन्धेत ।

किञ्च क्षणिकत्वेन कालान्तरे स्वयमविद्यमानं ज्ञानं कथं मुक्तिं दधात् ? ज्ञानान्तरे चरमसाक्षात्कार-लक्षणमुत्पस्यत इति चेन्न; साधनाभावात् । प्रतिबन्धकप्रारब्धनिवृत्त्यैव सऽ गुरुशास्त्रदेहेन्द्रियाद्य-शेषजगत्प्रतिभासनिवृत्तेः किं तत्साधनं स्यात् ? तर्हि “भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिः” (श्वे० उप० १.१०) इत्यस्याः श्रुतेः कोऽर्थ इति चेत्; आरब्धान्ते निमित्ताभावाद्देहेन्द्रियाद्यशेषनैमित्तिकनिवृत्तिरित्येवार्थः । ततो भवदभिमतता वर्तमानदेऽराहित्यवक्षणा विदेऽमुक्तिः पश्चादस्तु देऽपातानन्तरं अस्मदभिमतता तु ज्ञानसमकालीनैव । अेतदेवाभिप्रेत्य भगवाञ्शेष आऽ-

“तीर्थं श्रुपयगृहे वा नष्टस्मृतिरपि परित्यजन्तेऽम् ।

ज्ञानसमकालमुक्तः कैवल्यं याति उतशोकः” ॥ - (परमार्थसारे ८१) इति ॥

तस्माद्द्विदेऽमुक्तौ साक्षात्साधनस्य तत्त्वज्ञानस्य प्रधानत्वमुपपन्नम् । वासनाक्षयमनोनाशयोर्ज्ञानसाधनत्वेन

व्यवहितत्वाद्गुणसर्जनत्वम् । आसुरवासनाक्षयकारिण्या दैववासनाया ज्ञानसाधनत्वं श्रुतिस्मृत्योरुपलभ्यते -
 “शान्तो दान्तो उपरतस्तितीक्ष्णः समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येत्” (भृ० उप० ४.४.२३) इति श्रुतिः ।
 स्मृतिरपि

“अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् ।

आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिर्गमः ॥

“छन्द्रयार्थेषु वैराग्यमनलङ्कार एव य ।

जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ - (भगवद्गीतायां १३.८, ९) ॥

“असक्तिरनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिषु ।

नित्यं य समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ १० ॥

“ मयि यानन्ययोगेन भक्तिरव्यभियारिणी ।

विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ ११ ॥

“अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।

अेतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा” ॥ १२ ॥ - (तत्रैव १३.१२) ॥

अन्यस्मिन्नलम्बुद्धिरभिष्वङ्गः । ज्ञायतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या ज्ञानसाधनमित्यर्थः । मनोनाशस्यापि
 ज्ञानसाधनत्वं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धं - “ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः” (मु। उप० .३.१.८) इति श्रुतिः ।

“अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो लभ्यतेऽहो जहाति” (३६० उप० २.१२) इति य । प्रत्यगात्मसमाधिप्राप्त्या
 देवं ज्ञात्वेत्यर्थः ।

“यं विनिर्द्रा जितश्चासाः सन्तुष्टाः संयतेन्द्रियाः ।

ज्योतिः पश्यन्ति युञ्जन्नास्तस्मै विद्यात्मने नमः” ॥ - (महाभारते शान्ति० राजधर्म० ४७.३५) ॥

इति स्मृतिः ।

तदेवं तत्त्वज्ञानादीनां त्रयाणां विदेहमुक्तिशुवन्मुक्तिवशाद् गुणप्रधानभावव्यवस्था सिद्धा ।

ननु विविदिषासंन्यासिना सम्पादितानामेतेषां किं विद्वत्संन्यासादूर्ध्वमनुवृत्तिमात्रम्, किं वा पुनरपि
 सम्पादनप्रयत्नोपेक्षितः । नाद्यः, तत्त्वज्ञानस्येवान्ययोरप्ययत्नसिद्धत्वे प्राधान्यप्रयुक्तादराभावप्रसङ्गात् ।

न द्वितीयः, इतरयोरिव ज्ञानस्यापि प्रयत्नसापेक्षत्वे सत्युपसर्जनत्वप्रयुक्तौदासीन्याभावप्रसङ्गात् ।

नायं दोषः, ज्ञानस्यानुवृत्तिमात्रमितरयोर्यत्नसाध्यत्वमित्यङ्गीकारात्, तथा डि-विधाधिकारी द्विविधः,
 कृतोपास्तिरकृतोपास्तिश्चेति । तत्रोपास्यसाक्षात्कारपर्यन्तामुपास्तिं कृत्वा यदि ज्ञा प्रवर्तते तदा
 वासनाक्षयमनोनाशयोर्दृढतरत्वेन ज्ञानादूर्ध्वं विद्वत्संन्यासशुवन्मुक्ती स्वत एव सिध्यते । तादृश एव
 शास्त्राभिमतो मुष्यो विधाधिकारी । ततस्तं प्रति शास्त्रेषु सङ्गोपन्यासात्, स्वरूपेण विविक्तावपि
 विद्वत्संन्यासविविदिषासंन्यासौ सङ्गीर्णाविव प्रतिभासेते । एदानीन्तनास्तु प्रायेणाकृतोपास्तय
 अवेवौत्सुक्यमात्रात्सलसा विधायां प्रवर्तन्ते । वासनाक्षयमनोनाशौ य तात्कालिकौ सम्पाद्यन्ति । तावता

देहार्थं प्रियते ज्ञातज्ञेया शुद्धेति योच्यते” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे १.१० -१२) एति ॥

देहादीनां पञ्चकोशानां तत्साक्षिणश्चिदात्मनश्च भेदावरकमज्ञानम्, तेन सुष्ठु धनीभूत आकारो यस्याः सेयमज्ञानसुधनाकारा । यथा क्षीरं तडमेलनेन धनीभवति, यथा वा विलीनं धृतमत्यन्तशीतलप्रदेशे चिरमवस्थापितं सुधनीभवति तथा वासना द्रष्टव्या । धनीभावश्चात्र भ्रान्तिपरम्परा । तां यासुरसम्पद्धिवरणे भगवानाह -

“प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुराः ।
न शौचं नापि याचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥

असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाडुरनीश्वरम् ।
अपरस्परसम्भूतं किमन्यत् कामडैतुकम् ॥

येतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मनोऽल्पबुद्ध्यः ।
प्रभवन्त्युग्रकर्माणाः क्षयाय जगतोऽहिताः ।
काममाश्रित्य दृष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।
मोडाद् गृहीत्वासद्ग्राहान् प्रवर्तन्तेऽशुचिप्रताः ॥

चिन्तामपरिमेयां च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।
कामोपभोगापरमा येतावदिति निश्चिताः ॥

आशापाशशतैर्बद्धाः कामकोधपरायणाः ।
एतन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थं सञ्चयान्” ॥ - (भगवद्गीतायां १६: ७-१२) एति ॥

त आसुरा जगदसत्यमाहुः । नास्ति सत्यं वेदपुराणादिप्रमाणां यस्मिंस्तादृशं जगदाहुः । वेदानां प्रामाण्यं न मन्यन्त एत्यर्थः । अत एव नास्तीश्वरः कर्ता व्यवस्थापकश्च यस्मिंस्तादृशं जगदाहुः । तर्हि कुतोऽस्य जगत उत्पत्तिं वदन्तीत्यत्राह - अपरस्परेति । अपरश्च परश्चेत्यपरस्परम् । अपरस्परतोऽन्योन्यतः स्त्रीपुरुषमिथुनात् सम्भूतं जगत् । किमन्यत्कारणमस्य ? नास्त्यन्यत्किञ्चित्; किं तु कामडैतुकम्, स्त्रीपुरुषयोः काम एव प्रवाहदुपेण उेतुरस्येत्याहुःरित्यर्थः । घनाहङ्कारश्च तत्रैवोदाहृतः-

“एतमद्य मया लब्धमिमं प्राप्ये मनोरथम् ।
एतमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥

असौ मया उतः शत्रुर्दुर्निष्ठे यापरानपि ।
एश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं भलवान्-सुभी ॥

आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ।
यक्ष्ये दास्यामि मोदिस्य एत्यज्ञानविमोहिताः ॥

अनेकचित्तविलान्ता मोहजालसमावृताः ।

પ્રસક્તાઃ કામભોગેષુ પતન્તિ નરકેડશુચૌ” । - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૬.૧૩ -૧૬) ઇતિ ॥

એતેન પુનર્જન્મકારણત્વમુદાહૃતં ભવતિ, તચ્ચ પુનઃ પ્રપચ્ચિતં -

“આત્મસમ્ભાવિતાઃ સ્તબ્ધા ધનમાનમદાન્વિતાઃ ।

યજન્તે નામયજ્ઞૈસ્તે દમ્ભેનાવિધિપૂર્વકમ ॥ ૧૭ ॥

અહહુરં બલં દર્પં કામં ક્રોધં ચ સંશ્રિતાઃ ।

મામાત્મપરદેહેષુ પ્રદ્વિષન્તોઽભ્યસૂચકાઃ ॥ ૧૮ ॥

તાનહં દ્વિષતઃ કૂરાન્ સંસારેષુ નરાધમાન્ ।

ક્ષિપામ્યજસ્રમશુભાનાસુરીષ્વેવ યોનિષુ ॥ ૧૯ ॥

આસુરી યોનિમાપન્ના મૂઢા જન્મનિ જન્મનિ ।

મામપ્રાપ્ચૈવ કૌન્તેય તતો યાન્ત્યધમાં ગતિમ્” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૬.૧૭-૨૦) ઇતિ ॥

શુદ્ધવાસના તુ જ્ઞાતજ્ઞેયા । જ્ઞેયસ્વરૂપં ત્રયોદશાધ્યાયે ભગવાનાહ -

“જ્ઞેયં યત્તત્પ્રવક્ષ્યામિ યજ્ઞજ્ઞાત્વામૃતમશ્રુતે ।

અનાદિમત્પરં બ્રહ્મ ન સત્તન્નાસદુચ્યતે ॥ ૧૨ ॥

સર્વતઃ પાણિપાદં તત્સર્વતોક્ષિશિરોમુખમ્ ।

સર્વતઃ શ્રુતિમલ્લોકે સર્વમાવૃત્ય તિષ્ઠતિ ॥ ૧૩ ॥

સર્વેન્દ્રિયગુણાભાસં સર્વેન્દ્રિયવિવર્જિતમ્ ।

અસક્તં સર્વભૃચ્ચૈવ નિર્ગુણં ગુણભોક્તૃ ચ ॥ ૧૪ ॥

બહિરન્તશ્ચ ભૂતાનામચરં ચરમેવ ચ ।

સૂક્ષ્મત્વાત્ તદવિજ્ઞેયં દૂરસ્થં ચાન્તિકે ચ તત્ ॥ ૧૫ ॥

અવિભક્તં ચ ભૂતેષુ વિભક્તમિવ ચ સ્થિતમ્ ।

ભૂતભર્તૃ ચ તજ્ઞેયં ત્રિસિષ્ણુ પ્રભવિષ્ણુ ચ ॥ ૧૬ ॥

જયોતિષામપિ તજ્જયોતિસ્તમસઃ પરમુચ્યતે ।

જ્ઞાનં જ્ઞેયં જ્ઞાનગમ્યં હૃદિ સર્વસ્ય વિષ્ઠિતમ્” ॥ ૧૭ ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૩.૧૨ -૧૭) ઇતિ ॥

અત્ર તટસ્થલક્ષણસ્વરૂપલક્ષણાભ્યામવગન્તું સોપાધિકનિરુપાધિકસ્વરૂપદ્વયમુપન્યસ્તમ્ । કદાચિત્સમ્બન્ધિ

સધલ્લક્ષયતિ તત્તટસ્થલક્ષણમ્ । તત્સ્વરૂપલક્ષણમ્ । યથા “કાકવદ્દેવદત્તગૃહમ્” ઇતિ તથા કાલત્રયસમ્બન્ધિ

સધલ્લક્ષયતિ તત્સ્વરૂપલક્ષણમ્ । યથા “પ્રકૃષ્ટપ્રકાશશ્ચન્દ્રઃ” ઇતિ ।

નનુ ત્યક્તપૂર્વપરવિચારત્વં વાસનાલક્ષણમુક્તં ; જ્ઞેયજ્ઞાનં ચ વિચારજન્યમ્; અતો ન શુદ્ધ્યાયાં તલ્લક્ષણમસ્તિ ।

मैवम्, लक्षणे दृढः भावनयेत्युक्तत्वात्। यथा बडुषु जन्मसु दृढः भावितत्वेनास्मिञ्जन्मनि विनैव परोपदेशमडङ्गारमकारमक्रोधाद्यो मलिनवासना उत्पद्यन्ते, तथा प्राथमिकस्य बोधस्य विचारजन्यत्वेऽपि दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारैर्भाविते तत्त्वे पश्चाद्वाक्ययुक्तिपरामर्शमन्तरेणैव पुरोवर्तिघटादिवत्सदसा तत्त्वं परिस्फुरति; तादृश्या बोधानुवृत्त्या सञ्चिते षण्डियव्यवहारः शुद्धवासना । सा य देहशुवनमात्रायोपयुज्यते, न तु दम्भदर्पाद्यासुरसम्पद्व्युत्पादनाय, नापि जन्मान्तरहेतुधर्मार्थोत्पादनाय । यथा भृष्टानि व्रीह्यादिभीजानि कुसूलपूरणमात्रायोपयुक्तानि, न तु रुचिरान्नाय नापि सस्यनिष्पत्तये, तद्वत् । मलिना य वासना त्रिविधा, लोकवासना शास्त्रवासना देहवासना चेति । सर्वे जना यथा मां न निन्दन्ति यथा वा स्तुवन्ति तथैव सर्वदायश्चिन्त्याभीत्यभिनिवेशो लोकवासना । तस्याश्च सम्पाद्यितुमशक्यत्वात्तन्मलिनत्वम् । तथा हि -

“को न्वस्मिन्साम्प्रतं लोके गुणवान्श्च वीर्यवान्” । - (रामायणे १.१.२) ॥

धत्यादिना बडुषा वाल्मीकिः पप्रच्छ ।

“धक्ष्वाडुवंशप्रभवो रामो नाम जनैः श्रुतः” । - (रामायणे १.१.८) ॥

धत्यादिना प्रत्युत्तरं नारदो ददौ ।

तादृशस्यापि रामस्य पतिव्रताशिरोमणिभूताया जगन्मातुः सीतायाश्च श्रोतुमशक्यो जनापवादः सम्प्रवृत्तः; किमु वक्तव्यमन्येषां ? तथा हि देशविशेषेण परस्परं निन्दाभाडुल्यमुपलभ्यते । दाक्षिण्यत्वेर्विप्रैरौत्तरा वेदविदो विप्रा मांसभक्षिणो निन्दन्ते । औत्तरैश्च मातुलसुतोद्गाडिनो यात्रासु मृद्भाण्डवाडिनो दाक्षिणात्या निन्दन्ते । बह्व्या आश्रलायनशाभां काण्वशाभायाः प्रशस्तां मन्यन्ते । वाजसनेधिनस्तु वैपरीत्येन । अयं स्वस्वकुलगोत्रबन्धुवर्गेषु देवतादिप्रशंसा परकीयनिन्दाय आविद्धदङ्गनागोपालं सर्वत्र प्रसिद्धा । अतदेवाभिप्रेत्योक्तं -

“शुचिः पिशाचो विचलो विचक्षणः

क्षमोऽप्यशक्तो बलवांश्च दुष्टः ।

निश्चितचोरः सुभगोऽपि कामी

को लोकभाराधयितुं समर्थः” ॥ “धति,

“विद्यते न भलु कश्चिद्दुपायः

सर्वलोकपरितोषकरो यः ।

सर्वथा स्वहितमाचरणीयं

किं कश्चिन्ति जनो बडुजल्पः” ॥ धति य ।

अतो लोकवासनाया मलिनत्वमभिप्रेत्य योगीश्वरस्य तुल्यनिन्दास्तुतित्वं मोक्षशास्त्रेषु वर्णितम् । शास्त्रवासना त्रिविधा, पाठव्यसनं बडुशास्त्रव्यसनमनुष्ठानव्यसनं चेति । पाठव्यसनं लरद्वाङ्मोऽवगम्यते । स हि पुरुषायुषत्रयेण बडुवेदानधीत्येन्द्रेण यतुर्थायुषि प्रलोभितस्तत्रापि परिशिष्टवेदाध्ययनायोधमं यकार ।

તસ્યાપિ પાઠસ્યાશક્યત્વાન્મલિનવાસનાત્વમ્ । તાં ચાશક્યતામિન્દ્રઃ પ્રતિબોધ્ય પાઠાન્નિવર્ત્ય તત્તોડપ્યધિકાય
પુરુષાર્થાય સગુણબ્રહ્મવિદ્યામુપદિદેશ । તદેતત્સર્વં તૈત્તિરીયબ્રાહ્મણે દ્રષ્ટવ્યમ્ ।

તથૈવાત્યન્તિકપુરુષાર્થાભાવાદ્બ્રહ્મશાસ્ત્રવ્યસનસ્ય માલિન્યં કાવષેયગીતાયામુપલભ્યતે-

“કશ્ચિન્મુનિર્દુર્વાસા બહુવિધશાસ્ત્રપુસ્તકભારૈઃ સહ મહાદેવં નમસ્કર્તુમાગતસ્તત્સભાયાં મુનિના નારદેન
ભારવાહિગર્ભસામ્યમાપાદિતઃ કોપાત્યુસ્તકાનિ લવણાર્ણવિ પરિત્યજ્ય મહાદેવેનાત્મવિદ્યાયાં પ્રવર્તિતઃ” ઇતિ
। આત્મવિદ્યા ચાનન્તર્મુખસ્ય ગુરુકારુણ્યરહિતસ્ય ન વેદશાસ્ત્રમાત્રેણોત્પદ્યતે ।

તથા ચ શ્રુતિઃ-

“નાયમાત્મા પ્રવચનેન લભ્યો ન મેધયા ન બહુના શ્રુતેન” (કઠોપનિષદિ ૧.૨.૨૩) ઇતિ ।

અન્યત્રાપ્યુક્તં -

“બહુશાસ્ત્રકથાક-ચારોમ-ચેન વૃથૈવ કિમ્ ।

અન્વેષ્ટવ્યં પ્રયત્નેન તત્ત્વજ્ઞૈર્જ્યોતિરાન્તરમ્” ॥ ઇતિ,

“અધીત્ય ચતુરો વેદાન્ધર્મશાસ્ત્રાણ્યનેકશ ।

બ્રહ્મતત્ત્વં ન જાનાતિ દર્વી પાકરસં યથા” ॥ ઇતિ ચ । - (મુક્તિકોપનિષદિ ૨.૬૩, ૬૫) ॥

નારદશ્ચતુષ્ટિકલાકુશલોડાપ્યનાત્મવિત્વેનાનુત્તમઃ સનત્કુમારમુપસસાદ ઇતિચ્છન્દોગા અધીયતે । અનુષ્ઠાનવ્યસનં
વિષ્ણુપુરાણે નિદાઘસ્યોપલભ્યતે । વાસિષ્ઠરામાયણે દાશૂરસ્ય । નિદાઘો હિ ઋભુણા પુનઃ પુનઃ પ્રબોધ્યમાનોડપિ
કર્મશ્રદ્ધાજાડ્યં ચિરં ન જહૌ । દાશૂરશ્ચાત્યન્તશ્રદ્ધાજાડ્યેનાનુષ્ઠાનાય શુદ્ધપ્રદેશં ભૂમૌ ન ક્વાપ્યુપલેભે । અસ્યાશ્ચ
કર્મવાસનાયાઃ પુનર્જન્મહેતુત્વાન્મલિનત્વમ્ ।

તથા ચાથર્વણિકા અધીયતે-

“પ્લવા હ્યેતે અદૃઢઃ ા યજ્ઞારૂપા

અષ્ટાદશોક્તમવરં યેષુ કર્મ ।

એતચ્છ્રેયો યેડભિનન્દન્તિ મૂઢા

જરામૃત્યું તે પુનરેવાપિ યન્તિ ॥

અવિદ્યાયામન્તરે વર્તમાનાઃ

સ્વયં ધીરાઃ પલ્લિડતમ્મન્યમાનાઃ ।

જહ્નન્મન્યમાનાઃ પરિચન્તિ મૂઢા

અન્વેનૈવ નીચમાના યથાન્ધ્યાઃ ॥

અવિદ્યાયાં બહુધા વર્તમાના

વયં કૃતાર્થા ઇત્યભિમન્યન્તિ બાલાઃ ।

યત્કર્મિણો ન પ્રવેદ્યન્તિ રાગાત્-

તેનાતુરાઃ ક્ષીણલોકાશ્ચવન્તે ॥

धृष्टापूर्तं मन्यमाना वरिष्ठे
नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रभूढाः ।
नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूते-
मं लोकं धीनतरं वा विशन्ति” ॥ - (मुण्डकोपनिषद् १.२.७-१०) ॥

भगवताप्युक्तम्-
“यामिमां पुष्पितां वायं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।
वेदवादेरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम् ।
द्विधाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तथापलुतयेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।
निर्द्भ्रो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥

यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।
तावा-सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः” ॥ - (भगवद्गीतायां २.४२-४६) इति ॥

दर्पितुत्वाय्य शास्त्रवासनाया मलिनत्वम् । श्वेतकेतुरल्पेनैव कालेन सर्वान्वेदानधीत्य दर्पेण पितुरपि पुरतो विनयं
न यकारेतिच्छन्दोगाः षष्ठाध्याये पठन्ति । तथा बालाडिः कानिचिदुपासना-न्यवगत्य दृम उशीनरादिषु बहुषु देशेषु
दिग्विजयेन बहुन्विप्रानवज्ञाय काश्यामजतशत्रुं ब्रह्मविशिरोमणिमनुशासितुं धार्ष्ट्यं यकारेति कौषीतकिनो
वाजसनेयिनश्चाधीयते ।

देववासनाप्यात्मत्वगुणाधानदोषापनयनभ्रान्तिभेदात् त्रिविधा । तत्रात्मत्वं भाष्यकार उदाजडार - “देवमात्रं
यैतन्यविशिष्टमात्मेति प्राकृता जना लौकायतिकाश्च प्रतिपन्नाः” (ब्रह्मसूत्रभाष्ये १.१.१) इति । “स वा
अेष पुरुषोऽन्नरसमयः” इत्यारभ्य “तस्मादन्नं तद्गुण्यते” (तै० उप० २.१.२) इत्यन्तेन ग्रन्थेन तामेव
प्राकृतप्रतिपत्तिं तैत्तिरीयाः स्पष्टीकुर्वन्ति । “विरोचनः प्रजापतिनानुशिष्टोऽपि स्वयित्तदोषेण देवात्मबुद्धिं
दृढीकृत्यासुरा-सर्वाननुशशास” इतिच्छन्दोगा अष्टमाध्याये समाप्तान्ति ।

गुणाधानं द्विविधं लौकिकं शास्त्रीयं चेति । समीचीनशब्दादिसम्पादनं लौकिकम् । कोमलध्वनिना गातुमध्येतुं
वा तैलपानमरीच्यभक्षणादिषु लोकाः प्रयतन्ते । मृदुस्पर्शाद्य लोकाः पुष्टिकरावौषधाडारा-वुपयुञ्जते ।
लावण्यायाभ्यङ्गोद्धर्तनदुक्कूलालङ्कारानुपसेवन्ते । सौगन्ध्याय अगालेपने धारयन्ति । शास्त्रीयं गुणमाघातुं
गङ्गास्नानसालग्रामतीर्थादिकं सम्पादयन्ति ।

दोषापनयनं य चिकित्सकोऽन्तैरोषधैर्मुष्णाद्विप्रक्षालनेन य लौकिकम् । शौचायमनादिभिर्वैदिक-मित्युभयविधम् ।
अस्याश्च देववासनाया मालिन्यं वक्ष्यते । देवस्यात्मत्वं तावदप्रामाणिकत्वाद्देश-दुःखभेदुत्वाय्य मलिनत्वम् ।

અસ્મિન્શ્ચાર્થે પૂર્વાચાર્યૈઃ સર્વૈરપિ પરાક્રાન્તમ્ । ગુણાધાનં ચ પ્રાયેણ ન પશ્યામઃ । પ્રસિદ્ધા એવ ગાયકા અધ્યાપકાશ્ચ
પ્રયતમાના અપિ બહવો ધ્વનિસૌષ્ઠવં ન લભન્તે । મૃદુસ્પર્શોડ્ગુપુષ્ટિશ્ચ ન નિયતૌ । લાવણ્યસૌગન્ધ્યે અપિ
દુકૂલસ્રગાદિનિષ્ઠે ન તુ દેહનિષ્ઠે । અત એવ વિષ્ણુપુરાણેડમિહિતમ્-

“માંસાસુકપૂયવિણ્મૂત્રસ્નાયુમજ્જાસ્થિસંહતૌ ।

દેહે ચેત્પ્રીતિમાન્મૂઢો ભવિતા નરકેડપિ સઃ” ॥ - (વિ। પુરાણે ૧.૧૭.૬૩) ॥

“સ્વદેહાશુચિગન્ધેન ન વિરજ્યેત યઃ પુમાન ।

વૈરાગ્યકારણં તસ્ય કિમન્યદુપદિશ્યતે” ॥ **ઇતિ । - (મુક્તિકોપનિષદિ ૨.૬૬) ॥

** સ્વદેહસ્ય વિગન્ધેન વિરજ્યતે ન યો નરઃ ॥ ૮૦ ॥

વિરાગકારણં તસ્ય કિમન્યદુપદિશ્યતે ।

સર્વમેવ જગત્પૂતં દેહમેવાશુચિઃ પરમ્ ॥ ૮૧ ॥ - પદ્મપુરાણે (ગુરુમણ્ડલગ્રન્થમાલાયામ્) ૨.૬૬.૮૦-૮૧ ॥

સ્વદેહાશુચિગન્ધેન યો વિગ્જ્યેત માનવઃ ।

વિરાગકારણં તસ્ય કિમન્યદુપદિશ્યતે ॥ ૮૦ ॥ - તન્ત્રૈવ (આનન્દાશ્રમગ્રન્થાવલ્યાં ૧૩૧) ૨.૬૬.૮૦ ॥

શાસ્ત્રીયં ચ ગુણાધાનં પ્રબલેન શાસ્ત્રાન્તરેણાપોહ્યતે, યથા “ન હિંસ્યાત્સર્વા ભૂતાનિ” (મહાભારતે
૩.૨૦૩.૪૫) ઇત્યસ્ય, “અગ્નીષોમીયં પશુમાલભેત (તૈં સં ૬-૧-૧૧-૬) ઇત્યનેનાપવાદસ્તદ્ગત્ । પ્રબલતરં
શાસ્ત્રમેતદન્યશાસ્ત્રાપેક્ષયા-

“યસ્યાત્મબુદ્ધિ કુણપે ત્રિધાતુકે

સ્વધીઃ કલત્રાદિષુ ભૌમ ઇજ્યધીઃ ।

યસ્તીર્થબુદ્ધિઃ સલિલે ન કલ્પિચિજ્ -

જનેષ્વભિજ્ઞેષુ સ એવા ગોખરઃ” ॥ - (ભાગવતે ૧૦.૮૪.૧૩) ॥

“અત્યન્તમલિનો દેહો દેહી ચાત્યન્તનિર્મલઃ ।

ઉભયોરન્તરં જ્ઞાત્વા કસ્ય શૌચં વિધીયતે” ॥ ઇત્યાદિ । - (સૂતસંહિતાયાં ૨.૧૪.૧૯) ॥

યદ્યાપ્યનેન શાસ્ત્રેણ દોષાપનયનં પ્રતિષિધ્યતે ન તુ ગુણાધાનમ્, તથાપિ સતિ વિરોધિનિ પ્રબલપ્રદોષે ગુણ
આધાતુમશક્ય ઇત્યર્થાદ્ ગુણાધાનસ્ય પ્રતિષેધઃ । અત્યન્તમાલિન્યં ચાત્ર મૈત્રાયણીયશાખાયાં શ્રૂયતે -
“ભગવન્ત્રસ્થિચર્મસ્નાયુમજ્જામાંસશુકશોણિતાદૂષતે વિણ્મૂત્રવાતપિત્તકફસૂઘાતે દુર્ગન્ધે નિઃસારેડસ્મિન્-ઞ્શરીરે હિં
કામોપભૌગૈઃ” (૧.૧.૨) ઇતિ, શરીરમિદં મૈથુનાદેવોદ્ભૂતં સંવિદ્યવ્યપેતં નિરય ઇવ મૂત્રદ્વારેણ નિષ્કાન્તમસ્થિભિશ્ચિતં
માંરોનાનુલિમં ચર્મણાવનદ્ધં વિણ્મૂત્રપિત્તકફમજ્જામેદોવસાભિરન્યૈશ્ચ મલૈર્બહુભિઃ પરિપૂર્ણ કોશ ઇવ વસુના” ઇતિ
ચ । ચિકિત્સયા ચ રોગશાન્તિર્ન નિયતા । શાન્તોડપિ રોગઃ કદાચિત્પુનરુદેતિ । નવભિશ્ચિદ્વૈર્નિરન્તરં સ્રવત્સુ
મલેષુ રોમકૂપૈરસડ્ધ્યાતેઃ સ્વિન્ને ગાત્રે કો નામ ખેદેન પ્રક્ષાલયિતું શક્નુયાત્ ? તદુક્તં પૂર્વાચાર્યૈઃ -

“નવચ્છિદ્રયુતા દેહાઃ સ્રવન્તિ ઘટિકા ઇવ ।

બાહ્યશૌચૈર્ન શુદ્ધ્યન્તિ નાન્તઃ શૌચં ચ વિધતે” ॥

પ્રકાશાદીનાં ચ ગુણકાર્યત્વં ગુણાતીતલક્ષણોડવગમ્યતે- “પ્રકાશં ચ પ્રવૃત્તિં ચ મોહમેવ ચ પાણ્ડવ” (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૪.૨૨) ઇત્યભિધાનાત્ ।

સાડુખ્યશાસ્ત્રેડપિ - “પ્રકાશપ્રવૃત્તિમોહા નિયમાર્થાઃ” ઇત્યુક્તમ્ । પ્રકાશો નામ નાત્ર સિતભાસ્વરૂપં કિં તુ જ્ઞાનમ્ ।

“સત્વાત્સઞ્જાયતે જ્ઞાનં રજસો લોભ એવ ચ ।

પ્રમાદમોહૌ તમસો ભવતોડજ્ઞાનમેવ ચ” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૪.૧૭) ॥

ઇત્યુક્તત્વાત્ ।

જ્ઞાનવત્સુખમપિ સત્ત્વકાર્યમ્ । તદધ્યુક્તમ્-

“સત્ત્વં સુખે સઞ્જાયતિ રજઃ કર્મણિ ભારત ।

જ્ઞાનમાવૃત્ય તુ તમઃ પ્રમાદે સઞ્જાયત્યુત” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૪.૯) ઇતિ ॥

સમુદ્રતરડ્ગવન્નિરન્તરં પરિણામમાનેષુ ગુણેષુ કદાચિત્કશ્ચિદુદ્ભવતિ । ઇતરાવભિભૂયેતે । તદુક્તમ્-

“રજસ્તમશ્ચાભિભૂય સત્ત્વં ભવતિ ભારત ।

રજઃ સત્ત્વં તમશ્ચૈવ તમઃ સત્ત્વં રજસ્તથા” ॥ - (તત્રૈવ ૧૪.૧૦) ઇતિ ॥

“બાધ્યબાધકતાં યાન્તિ કલ્લોલા ઇવ સાગરે” । - (વિષ્ણુપુરાણે પ.૧.૨૦) ઇતિ ચ ॥

તત્ર તમસ ઉદ્ભવે સત્યાસુરસમ્પદુદેતિ । રજસ ઉદ્ભવે સતિ લોકાદિવાસનાસ્તિસ્રો ભવન્તિ । સત્ત્વસ્યોદ્ભવે સતિ દૈવી સમ્પદુપજાયતે । એતદેવાભિપ્રેત્યોક્તમ્-

“સર્વદ્વારેષુ દેહેડસ્મિન્ પ્રકાશ ઉપજાયતે ।

જ્ઞાનં યદા તદા વિદ્યાદ્ધિવૃદ્ધં સત્ત્વમિત્યુત” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૪.૧૧) ઇતિ ॥

યદ્યાપ્યન્તઃકરણં ત્રિગુણાત્મકં ભાસતે, તથાપિ સત્ત્વમેવાસ્ય મુખ્યમુપાદાનકારણમ્ । રજસ્તમસી તૂપષ્ટમ્બકે ।

ઉપાદાનસહકારિભૂતા અવયવા ઉપષ્ટમ્બકાઃ । અત એવ જ્ઞાનિનો યોગાભ્યાસેન રજસ્તમસોરૂપનીતયોઃ સત્ત્વમેવ સ્વરૂપં પરિશિષ્યતે । એતદેવાભિપ્રેત્યોક્તમ્- “જ્ઞસ્ય ચિત્તમચિત્તં સ્યાજ્જ્ઞચિત્તં સત્ત્વમુચ્યતે” ઇતિ ।

તચ્ચ સત્ત્વં યાગ્યલ્યહેતુરજોગુણશૂન્યત્વાદેકાગમ્ । ભ્રાન્તિકલ્પિતાનાત્મસ્વરૂપસ્થૂલપદાર્થકારહેતુ- તમોગુણશૂન્યત્વાત્સૂક્ષ્મમ્ । તત આત્મદર્શનયોગ્યમ્ । અત એવ શ્રુતિઃ-

“દૃશ્યતે ત્વચ્ચયા બુદ્ધ્યા સૂક્ષ્મયા સૂક્ષ્મદર્શિભિઃ” । - (કઠ૦ ઉપ૦ ૧.૩.૧૨) ઇતિ ॥

ન ખલુ વાયુના દોઘૂયમાનેન પ્રદીપેન મણિમુક્તાદિલક્ષણાનિ નિર્ધારયિતું શક્યન્તે । નાપિ સ્થૂલેન ખનિત્રેણ સૂચ્યેવ સૂક્ષ્મપટસ્યૂતિઃ સમ્ભવતિ । તદેતદીદૃશં સત્ત્વમેવાયોગિષુ તમોગુણગર્ભિતેન રજોગુણેનોપસ્પૃષ્ઠે બહુવિધદ્વૈતસક્રુલ્પેન ચેતયમાનં ચિત્તં ભવતિ । તચ્ચિત્તં તમોગુણાધિક્યે સત્યાસુરી સમ્પદમુપચિન્વત્પીનં ભવતિ । તથાહ વસિષ્ઠઃ-

“અનાત્મન્યાત્મભાવેન દેહભાવનયા તથા ।

પુત્રદારૈઃ કુટુમ્બૈશ્ચ ચેતો ગચ્છતિ પીનતામ્ ॥

अलङ्कारविकारेण ममतामललीलया ।
 धृष्टं ममेतिभावेन येतो गच्छति पीनताम् ॥

आधिव्याधिविलासेन समाश्रासेन संसृतौ ।
 उयाद्येयविभागेन येतो गच्छति पीनताम् ॥

स्नेडेन धनलोभेन लाभेन मणियोषिताम् ।
 आपातरमणीयेन येतो गच्छति पीनताम् ॥

दुराशाक्षीरपानेन भोगानिलभलेन च ।
 आस्थादानेन यारेण यित्ताडिर्वाति पीनताम्” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २४.१७-२९) इति ॥

आस्था नाम प्रपञ्चे सत्यत्वबुद्धिः, तस्या आदानमङ्गीकारः, स अथ यारो गमनागमनक्रिया तेनेति । तदेवं
 विनाशनीययोर्वासनामनसोः स्वरूपं निरूपितम् ।

अथ वासनाक्षयमनोनाशौ क्रमेण निरूप्येते । तत्र वासनाक्षयप्रकारमाह वसिष्ठः-
 “बन्धो हि वासनाबन्धो भोक्षः स्याद्वासनाक्षयः ।
 वासनास्त्वं परित्यज्य भोक्षार्थित्वमपि त्यज ॥

मानसीर्वासनाः पूर्वं त्यक्त्वा विषयवासनाः ।
 मैत्र्यादिभावानाम्नीर्गृहाणामलवासनाः ॥

ता अध्यन्तः परित्यज्य तामिर्व्यवहरन्नपि ।
 अन्तः शान्ततमस्नेहो भव यिन्मात्रवासनः ॥

तामध्यन्तः परित्यज्य मनोबुद्धिसमन्विताम् ।
 शेषे स्थिरसमासीनो येन त्यजसि तत्त्यज” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे १८.२०-२३) इति ॥

अत्र मानसवासनाशब्देन पूर्वोक्तास्तिस्रो लोकशास्त्रदेहवासना विवक्षिताः । विषयवासनाशब्देन
 दम्भदुर्पाद्यासुरसम्पद्धिवक्षिता । मृदुतीव्रत्वे तद्विवक्षाभेदकारणे । यद्वा शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा विषयाः, तेषां
 काम्यमानत्वदशाञ्च्यः संस्कारो मानसवासना । भुज्यमानत्वदशाञ्च्यः संस्कारो विषयवासना । अस्मिन्पक्षे
 पूर्वोक्तानां यत्सृष्टागमनयोरेवान्तर्भावः, अन्तर्भाव्यव्यतिरेकेण वासनान्तरासम्भवात् ।

ननु वासनायाः परित्यागः कथं घटते ? न हि तासां मूर्तिरस्ति सम्मार्जनीसमूहितधूलितृणवद्दस्तेनोद्धृत्य
 भङ्गिस्त्यक्ष्यामः ।

मैवम्; उपवासजगणवत्तदुपपत्तेः । स्वभावप्राप्तयोर्भुञ्जिष्ठ्यानिद्रयोरमूर्तत्वेऽपि तत्परित्यागरूपे
 उपवासजगणवत्ते सर्वैरध्यनुष्ठीयेते; तद्द्वेत्त्राप्यस्तु ।

“अद्य स्थित्वा निराडारं” ** इत्यादिमन्त्रेण सङ्कुलं कृत्वा सावधानत्वेनावस्थानं तत्र त्याग इति चेत्,

** अद्य स्थित्वा निराडारः सर्वभोगविवर्जितः ।

શ્લો ભક્ષ્યે પુણ્ડરીકાક્ષ શરણં મે ભવાચ્ચુત ॥ -પદ્મપુરાણે ઉત્તરખણ્ડે (૬) ૬૧.૨૩ ॥

અત્રાપિ ન તદ્દણ્ડનિવારિતમ્, પ્રેષમન્ત્રેણ સકુલ્યાપ્રમત્તત્તવેનાવસ્થાતું શક્યત્વાત્ । વૈદિકમન્ત્રાનધિકારિણાં તુ ભાષયા સકુલ્પોડસ્તુ । યદિ તત્ર શાકસૂપૌદનાદિસન્નિધિત્યાગસ્તર્હ્યત્રાપિ સ્કચ્યન્દનવનિતાસન્નિધિપરિત્યાગોડસ્તુ । અથ તત્ર બુભુક્ષાનિદ્રાલસ્યાદિવિસ્મારકૈઃ પુરાણશ્રવણદેવપૂજા-નૃત્યગીતવાદિત્રાદિભિશ્ચિત્તમુપલાલ્યેત, તર્હ્યત્રાપિ મૈત્ર્યાદિભિસ્તદુપલાલયેત્ । મૈત્ર્યાદયશ્ચ પતઞ્જલિના સૂત્રિતાઃ- “મૈત્રીકરુણામુદિતોપેક્ષાણાં સુખદુઃખપુણ્યાપુણ્યવિષયાણાં ભાવનાતશ્ચિત્તપ્રસાદનં” (૧.૩૩) ઇતિ ।

ચિત્તં હિ રાગદ્વેષપુણ્યપાપૈઃ કલુષીક્રિયતે । રાગદ્વેષૌ ચ પતઞ્જલિઃ સૂત્રયામાસ - “સુખાનુશયી રાગઃ” (૨.૭) ; “દુઃખાનુશયી દ્વેષઃ” (૨.૮) ઇતિ । સ્વેનાનુભૂયમાનં સુખમનુશેતે કશ્ચિદ્ધીવૃત્તિવિશેષઃ “સુખજાતીયં મે સર્વં ભૂયાત્” ઇતિ । તચ્ચ દૃષ્ટાદૃષ્ટસામગ્યભાવાત્ર સમ્પાદયિતું શક્યમ્ । અતઃ સ રાગશ્ચિત્તં કલુષીકરોતિ ।

યદા સુખખ્યયં મૈત્રી ભાવયેત્ “સર્વેડચ્યેતે સુખિનો મદીયાઃ” ઇતિ , તદા તત્સુખં સ્વકીયમેવ સમ્પન્નમિતિ ભાવયતસ્તત્ર રાગો નિવર્તતે, યથા સ્વસ્ય રાજ્યાભાવેડપિ પુત્રાદિરાજ્યમેવ સ્વકીયં રાજ્યં તદ્ભત્ । નિવૃત્તે ચ રાગે વર્ષાસ્વતીતાસુ શરત્સરિદિવ ચિત્તં પ્રસીદતિ ।

તથા દુઃખમનુશેતે કશ્ચિત્પ્રત્યયઃ “ઈદૃશં સર્વં દુઃખં સર્વદા મે મા ભૂત્” ઇતિ । તચ્ચ રોગશત્રુવ્યાઘ્રાદિષુ સત્સુ ન નિવારયિતું શક્યમ્ । ન ચ સર્વે દુઃખહેતવો હન્તું શક્યન્તે । તતઃ સ દ્વેષઃ સદા હૃદયં દહતિ । યદા સ્વસ્યેવ પરેષાં સર્વેષાં પ્રતિકૂલં દુઃખં મા ભૂદિત્યનેન પ્રકારેણ કરુણાં દુઃખિષુ પ્રાણિષુ ભાવયેત્ તદા વૈર્યાદિદ્વેષનિવૃત્તૌ ચિત્તં પ્રસીદતિ । અત એવ સ્મર્યતે -

“પ્રાણા યથાત્મનોડભીષ્ટા ભૂતાનામપિ તે તથા ।

આત્મૌપમ્યેન ભૂતાનાં દયાં કુર્વન્તિ સાધવઃ” ॥ - (મહાભારતે ૧૩.૧૧૬.૨૧-૨૨**) ॥

(**આત્મૌપમ્યેન ગન્તવ્ય બુદ્ધિમન્નિર્મહાત્મભિઃ)

તત્પ્રકારં ચ મહાન્તો દર્શયન્તિ-

“સર્વેડત્ર સુખિનઃ સન્તુ સર્વે સન્તુ નિરામયાઃ ।

સર્વે ભદ્રાણિ પશ્યન્તુ મા કશ્ચિદુઃખમાપ્નુયાત્” ॥ ઇતિ ।

તથા હિ પ્રાણિનઃ સ્વભાવત એવ પુણ્ય નાનુતિષ્ઠન્તિ, પાપં ત્વનુતિષ્ઠન્તિ । તદાહુઃ-

“પુણ્યસ્ય ફલમિચ્છન્તિ પુણ્યં નેચ્છન્તિ માનવાઃ ।

ન પાપફલમિચ્છન્તિ પાપં કુર્વન્તિ ચત્રતઃ” ॥ ઇતિ ।

તે ચ પુણ્યપાપે પશ્ચાત્તાપં જનયતઃ । સ ચ તાપઃ શ્રુત્યાનૂદ્યતે- “કિમહં સાધુ નાકરવમ્, કિમહં પાપમકરવમ્” (તૈ૦ ઉપ૦ ૨.૯) ઇતિ ।

યદ્યસૌ પુણ્યપુરુષેષુ મુદિતાં ભાવયેત્ તદા તદ્વાસનયા સ્વયમેવાપ્રમત્તઃ પુણ્યેષુ પ્રવર્તેત । તથા પાપિષૂપેક્ષાં ભાવયન્ સ્વયમપિ પાપાન્નિવર્તેત । અતઃ પશ્ચાત્તાપસ્યાભાવેન ચિત્તં પ્રસીદતિ । સુખિષુ મૈત્રી ભાવયતો ન કેવલં રાગનિવૃત્તિઃ હિ સ્વસૂચ્યાદયોડપિ નિવર્તન્તે । ગુણેષુ દોષાવિષ્કરણમસૂયા, પરગુણાનામસહનમીર્થ્યા । યદા મૈત્રીવશાત્પરકીયં સુખં સ્વકીયમેવ સમ્પદ્યતે, તદા કથમસૂયાદિકંસમ્ભવેત્ ? એવં દોષાન્તરનિવૃત્તિરપિ યથાયોગમુન્નેયા । દુઃખિષુ

કરુણાં ભાવયતઃ શત્રુઘાદિકરો દ્રેષો યદા નિવર્તતે, તદા દુઃખિત્વપ્રતિયોગિકસ્વસુખિત્વપ્રયુક્તો દર્ષોઽપિ નિવર્તતે ।
સ ચ દર્ષ આસુરસમ્પદાહંકાર પ્રસ્તાવે પૂર્વ નિરૂપિતઃ -

“ઇશ્વરોઽહમહં ભોગી સિદ્ધોઽહં બલવાન્સુખી” ।

“આઢ્યોઽભિજનવાનસ્મિ કોઽન્યોસ્તિસદૃશો મયા” । - (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૬.૧૪, ૧૫) ઇત્યાદિ ॥

નનુ પુણ્યાત્મસુ મુદિતાં ભાવયતઃ પુણ્યપ્રવૃત્તિઃ કૃત્વેનોક્તા, સા ચ યોગિનો ન યુક્તા, મલિનાયાં શાસ્ત્રવાસનાયાં પુણ્યમન્તર્ભાવ્ય પૂર્વમુદાહૃતત્વાત્ । મૈવમ્, પુનર્જન્મકારણસ્ય કાચેષ્ટાપૂતદિસ્તત્ર મલિનત્વેનોદાહરણાત્ । ઇહ તુ યોગાભ્યાસજન્યમશુકલાકૃષ્ણત્વેન જન્માનાપાદકં પુણ્યં વિવક્ષિતમ્ ।

અશુકલાકૃષ્ણત્વં પતન્જલિઃ સૂત્રયામાસ-

“કર્મશુકલકૃષ્ણં યોગિનસ્ત્રિવિધમિતરેષાં” (૪.૭) ઇતિ । કાર્યં કર્મ વિહિતત્વાચ્છુકલમ્, નિષિદ્ધં કૃષ્ણમ્, મિશ્રં શુકલકૃષ્ણમ્ । તદેતત્રયમિતરેષામયોગિનાં સમ્પદેતે । તચ્ચ ત્રિવિધં જન્મ પ્રયચ્છતિ । તદાહુર્વિશ્વરૂપાચાર્યાઃ-

“શુભૈઃ પ્રાપ્નોતિ દેવત્વં નિષિદ્ધૈર્નારકીં ગતિમ્ ।

ઉભાભ્યાં પુણ્યપાપાભ્યાં માનુષ્યં લભતેઽવશઃ” । - (નૈષ્કર્મ્યસિદ્ધૌ ૧.૪૧) ઇતિ ॥

નનુ યોગસ્થાનિષિદ્ધત્વાદકૃષ્ણત્વેઽપિ વિહિતત્વાચ્છુકલત્વમિતિ ચેત્,

મૈવમ્, અકામ્યત્વાભિપ્રાયેણાશુકલત્વાભિધાનાત્ । અતોઽશુકલકૃષ્ણે પુણ્યે પ્રવૃત્તિર્યોગિનોઽપેક્ષિતા ।

નનુ યોગિનોઽપ્યનેન ન્યાયેન યથોચિતં પુણ્યાત્મસુ મુદિતાં ભાવયિત્વા પુણ્યેષ્વેવ પ્રવર્તેરન્નિતિ ચેત્,

પ્રવર્તન્તાં નામ, યે મૈત્ર્યાદિભિશ્ચિત્તં પ્રસાદયન્તિ તેષામેવ યોગિત્વાત્ । મૈત્ર્યાદિયતુષ્ટયમુપલક્ષણમ્ । તેન

“અભયં સત્ત્વસંશુદ્ધિઃ” (ભગવદ્ગીતાયાં ૧૬.૧) ઇત્યાદિદૈવસમ્પત્ “અમાનિત્વમદમ્ભિત્વમ્” (તત્રૈવ ૧૩.૭)

ઇત્યાદિ જ્ઞાનસાધનાનિ જીવન્મુક્તસ્થિતપ્રજ્ઞાદિવચનોક્તા ધર્માશ્ચોપલક્ષ્યતે, સર્વેષામેતેષાં શુભવાસના-રૂપત્વેન મલિનવાસનાનિવર્તકત્વાત્ ।

નનુ સન્ત્યનન્તાઃ શુભવાસનાઃ, ન ચૈકેન તાઃ સર્વા અભ્યસિતું શક્યન્તે; નિરર્થકશ્ચ તદભ્યાસપ્રયાસ ઇતિ ચેત્,

ન; તન્નિવર્ત્યાનામનન્તાનાં મલિનવાસનાનામેકસ્ય મનસ્યસમ્ભવાત્ । ન હ્યાયુર્વેદોક્તાનિ સર્વાણ્યૌષધાન્યેકેન

સેવિતું શક્યન્તે । નાપિ તન્નિવર્ત્યાઃ સર્વે રોગા એકસ્ય દેહે સમ્ભવન્તિ । એવં તર્હિ સ્વચિત્તં પ્રથમતઃ પરીક્ષ્ય

તત્ર યદા યાવત્યો મલિનવાસનાસ્તદા તાવતીર્વિરોધિનીઃ શુભવાસના અભ્યસ્યેત્ । યથા પુત્રમિત્રકલત્રાદિભિઃ

પીડ્યમાનસ્તતો વિરક્તસ્તન્નિવર્તકં પારિવ્રાજ્યં ગૃહ્ણાતિ, તથા વિદ્યામદધનમદકુલાચારમદાદિમલિનવાસનાભિઃ

પીડ્યમાનસ્તદ્વિરોધિનં વિવેકમભ્યસ્યેત્ । સ ચ વિવેકો જનકેન દર્શિતઃ-

“અદ્ય યે મહતાં મૂર્ઘિં તે દિનૈર્નિપતન્ત્યધઃ ।

હન્ત ચિત્ત મહતાયાઃ કૈષા વિશ્વસ્તતા તવ” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૧૯.૩૯) ॥

“કવ ધનાનિ મહીપાનાં બ્રહ્મણઃ કવ જગન્તિ વા ।

પ્રાક્તનાનિ પ્રયાતાનિ કેયં વિશ્વસ્તતા તવ ॥ ૧૫૦ ॥

કોટયો બ્રહ્મણાં યાતા ગતાઃ સ્વર્ગપરમ્પરાઃ ।

प्रयाताः पांसुवद्भूपाः का धृतिर्मम शुविते” । - (तत्रैव १८.४१, ४२) ॥

“येषां निमेषणोन्मेषौ जगतः प्रलयोदयौ ।

तादृशाः पुरुषा नष्टा मादृशां गणनैव का” ॥ - (तत्रैव १८.४८) इति ॥

न-वयमपि विवेकस्तत्त्वज्ञानोदयात्प्राचीनः नित्यानित्यवस्तुविवेकादिसाधनव्यतिरेकेण ब्रह्मज्ञाना-सम्भवात्, एव
तूत्पन्नब्रह्मसाक्षात्कारस्य शुवन्मुक्तये वासनाक्षयादिसाधनं वक्तुमुपकान्तं अतः डिमिदमकाण्डे ताडवमिति येत्
।

नायं दोषः । साधनयत्तुष्टयसम्पन्नस्य पश्चाद्ब्रह्मज्ञानमित्येष सर्वपुरुषसाधारणः प्रौढो राजमार्गः । जनकस्य
तु पुर्वपुण्यपुण्यपरिपाकेणकाशङ्कलपातवदकस्मात्सिद्धगीताश्रवणमात्रेण तत्त्वज्ञानमुत्पन्नम् । ततश्च
चित्तविश्रान्तये विवेकोऽयं क्रियते इति काण्ड वेदमुचितं ताडवम् ।

न-वेवमध्यस्य विवेकस्य ज्ञानसमनन्तरभावित्वेन भविनवासानुवृत्त्यभावाच्छुद्धवासनाभ्यासो नापेक्षित इति
येत्,

न, जनकस्य तदनुवृत्त्यभावेऽपि याज्ञवल्क्यभगीरथादेस्तदनुवृत्तिदर्शनात् । अस्ति हि याज्ञवल्क्यस्य
तत्प्रतिवादिनामुषस्तकडोलादीनां य भूयान्विधामदः, तैः सर्वैरपि विजिगीषुकथायां प्रवृत्तत्वात् ।

ननु तेषां विधान्तरमेवास्ति न तु ब्रह्मविद्यैति येत्,

न, कथागतयोः प्रश्नोत्तरयोर्ब्रह्मविषयत्वात् ।

ननु ब्रह्मविषयत्वेऽपि तेषामापाततो ज्ञानमेव न तु सम्यग्वेदनमिति येत्,

न, तथा सत्यस्माकमपि तदीयवाक्यैरुत्पन्नाया ब्रह्मविद्याया असम्यक्त्वप्रसङ्गात् ।

ननु सम्यक्त्वेऽपि परोक्षज्ञानमेवेति येत्,

न, “यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म” (बृ० उ० ३.४.१) इति मुण्यापरोक्षविषयतयैव विशेषतः प्रश्नोपलम्भात् ।

न-वात्मज्ञानिनो विधामद आचार्यैर्नाभ्युपगम्यते; तथा योपदेशसाड्यसामभित्तं

“ब्रह्मवित्तं तथा मुक्त्वा स आत्मज्ञो न येतरः” । (१२.१३) इति ।

नैष्ठर्भ्यसिद्ध्यावपि-

“न याध्यात्माभिमानोऽपि विदुषोऽस्त्यासुरत्वतः ।

विदुषोऽध्यासुरश्चेत्स्यान्निष्ठुलं ब्रह्मदर्शनम्” ॥ (१.७५) इति ।

इति येत्,

नायं दोषः । शुवन्मुक्तिपर्यन्तस्य तत्त्वज्ञानस्य तत्र विवक्षितत्वात् । न षलु वयमपि शुवन्मुक्तानां
विधामदमभ्युपगम्यमः ।

ननु विजिगीषोरात्मबोध एव नास्ति,

“रागो लिङ्गमबोधस्य चित्तव्यायामभूमिषु ।

कुतः शाद्वलता तस्य यस्याग्निः कोटरे तरोः ॥ - (नैष्ठर्भ्य सिद्धौ ४.६७) ॥

इत्याचार्यैरभ्युपगमादिति येत्,

न ।

“रागाद्यः सन्तु कामं न तद्भावोऽपराध्यति” । - (भृङ्गदाशयोपनिषद्भाष्यवार्तिके १.४.१५३८) ॥

“उत्प्रातस्तदंशुरोऽरगवद्विधा किं कश्चिद्यति” ॥ - (तत्रैव १.४.१७४६) ॥

इत्यत्र तैरेव रागाद्यभ्युपगमात् । न यात्र परस्परव्याडतिः, स्थितप्रज्ञे ज्ञानिमात्रे य वचनद्वयस्य व्यवस्थापनोपयुक्तत्वात् ।

ननु ज्ञानिनो रागाद्यभ्युपगमे धर्माधर्मद्वारेण जन्मान्तरप्रसङ्गो भवति चेत्,

मैवम्, अदग्धबीजवद्विधापूर्वककामादेरेव मुख्यरागादित्वेन पुनर्जन्मभेदेतुत्वात् । ज्ञानिनस्तु दग्धबीजवदाभासमात्रात् अत्र रागाद्यः । अतदेवाभिप्रेत्योक्तं -

“उत्पद्यमाना रागाद्या विवेकज्ञानवह्निना ।

तदा तदैव दह्यन्ते कुतस्तेषां प्ररोडणम्” ॥ - (वराहोपनिषदि ३.२४.२५) इति ॥

तर्हि स्थितप्रज्ञस्यापि ते सन्त्विति चेत्,

न, तत्काले मुख्यवदेवाभासमानानां आधकत्वात्; रज्जुसर्पोऽपि मुख्यसर्पवदेव तदानीं भीषयन्नुपलभ्यते, तद्वत् । तर्ह्यभासत्वानुसन्धानानुवृत्तौ न कोऽपि बाधो भवति चेत्,

यिरे शुभवत् भवान् । इयमेवास्यस्मिन्मिता शुभन्मुक्तिः । याज्ञवल्क्यस्तु विजिगीषुदशायां पं न डीदृशः, शित्तविश्रान्तये विद्वत्संन्यासस्य तेन कश्चिन्माशत्वात् । न केवलमस्य विजिगीषा किन्तु धनतृष्णापि मळती जाता, यतो, अङ्गानां ब्रह्मविदां पुरतः स्थापितं सालङ्कारं गोसलस्रमपलुत्य स्वयमेवेदमाह - “नमो वयं ब्रह्मिष्ठाय कुर्मो गोकामा अत्र वयं स्मः” (बृ० उ० ३.१.२) इति ।

इतरान् ब्रह्मविदोऽवज्ञातुमियं काश्चिद्भयोभङ्गीति चेत् ।

अथमपि तर्ह्यपरो दोषः । इतरे य ब्रह्मविदः स्वकीयं धनभनेनापलुतमितिमत्वा युक्तुः । अथं य कोधपरवशः शाकल्यं शापेन मारयामास । न यास्य ब्रह्मघ्नो मोक्षाभावः शङ्कनीयः । यतः कौषीतकिनः समामनन्ति - “नास्य केन य कर्मणा लोको भीयते न मातृवधेन न पितृवधेन न स्तेयेन न भ्रूणहत्याया” (३.१) इति ।

शेषोऽपि स्वकृतायामार्यापिञ्चयाशीत्यामिदगाह-

“उयमेधशतसलस्राण्यथ कुरुते ब्रह्मघातलक्षाणि ।

परमार्थवित्र पुण्यैर्न य पापैः स्पृश्यते विमलः” ॥ - (परमार्थसारे ७७) इति ॥

तस्मात्किं अङ्गना, ब्रह्मविदां याज्ञवल्क्यादीनामस्त्येव मलिनवासनानुवृत्तिः, लगीरथस्तु तत्त्वं विदित्वापि राज्यं पालयन्मलिनवासनाभिश्चित्तविश्रान्त्यभावे सति सर्वं परित्यज्य पश्चाद्भिश्चित्तवानिति वसिष्ठेनोपाध्यायते । अतः स्वकीयं वर्तमानं मलिनवासनादोषं परकीयदोषवत्सम्यगुत्प्रेक्ष्य तत्प्रतीकारमभ्यस्येत् । अनेनैवाभिप्रायेण स्मर्यते- “यथा सुनिपुणः सम्यक्परदोषेक्षणो रतः ।

तथा चेन्निपुणः स्वेषु को न मुञ्च्येत बन्धनात्” ॥ - (वराहोपनिषदि ३.२५) इति ॥

न-वादौ तावद्विधामदस्य कः प्रतीकार इति चेत्,

કિં સ્વનિષ્ઠસ્ય પરવિષયસ્ય મદસ્ય, કિંવા સ્વવિષયસ્ય પરનિષ્ઠસ્ય ? આદ્યે ભડ્ગોડવશ્યં ક્વચિદ્ભવિષ્યતીતિ નિરન્તરં ભાવયેત્ । તદ્યથા શ્વેતકેતુર્વિદ્યાયા મત્તઃ પ્રવાહણસ્ય રાજ્ઞઃ સભાં ગત્વા તેન પચ્ચાગ્નિવિદ્યાયાં પૃષ્ઠાયાં સ્વયમજ્ઞાનાનો નિરુત્તરો રાજ્ઞા બહુધા ભર્ત્સિતઃ પિતુઃ સમીપમાગત્ય સ્વનિર્વેદમુદાજહાર । પિતા તુ નિર્મદસ્તમેવ રાજાનમનુસૃત્ય તાં વિદ્યાં લેભે । દૃમબાલાકિશ્ચાજાતશત્રુણા રાજ્ઞા ભર્ત્સિતો દર્પ સન્ત્યજ્ય રાજાનમુપસસાદ । ઉષસ્તકહોલાદયશ્ચ મદેન કથાં કૃત્વા પરાજિતાઃ । યદા સ્વવિષયઃ પરનિષ્ઠો મદઃ પ્રવર્તેત તદા મત્તઃ સ પરો માં નિન્દતુ, અવમન્યતાં વા સર્વથાપિ ન મે હાનિરિતિ ભાવયેત્ । તથા હિ -

“આત્માનં યદિ નિન્દન્તિ નિન્દન્તિ સ્વયમેવ હિ ।

શરીરં યદિ નિન્દન્તિ સહાયાસ્તે મતા મમ ॥

નિન્દાવમાનાવત્યન્તં ભૂષણં યસ્ય યોગિનઃ ।

વિક્ષેપઃ કથં તસ્ય વાચાટૈઃ કિયતામિહ” । ઇતિ ।

નૈષ્કર્મ્યસિદ્ધૌ-

“વર્યસ્કે સમ્પરિત્યક્તે દોષતશ્ચાવધારિતે ।

યદિ દોષં વદેત્ તસ્મૈ કિં તત્રોચ્ચરિતુર્ભવેત્” ॥ (૨.૧૬) ।

“તદ્વસ્થૂલે તથા સૂક્ષ્મે દેહે ત્યક્તે વિવેકતઃ ।

યદિ દોષં વદેત્ તાભ્યાં કિં તત્ર વિદુષો ભવેત્” ॥ (૨.૧૭) ॥

“શોકહર્ષભયક્રોધલોભમોહસ્પૃહાદયઃ ।

અહહુારસ્ય દૃશ્યન્તે જન્મ મૃત્યુશ્ચ નાત્મનઃ” ॥ - (ભાગવતે ૧૧.૨૮.૧૬) ઇતિ ॥

નિન્દાયા ભૂષણત્વં ચ જ્ઞાનાકુશ્લે દર્શિતમ્-

“મન્નિન્દયા યદિ જનઃ પરિતોષમેતિ

નન્વપ્રયત્નસુલભોડયમનુગ્રહો મે ।

શ્રેયોર્થિનો હિ પુરુષાઃ પરતુષ્ટિહેતો-

દુઃખાર્જિતાન્યપિ ધનાનિ પરિત્યજન્તિ ॥

સતતસુલભદૈન્યે નિઃસુખે જીવલોકે

યદિ મમ પરિવાદાત્ પ્રીતિમાપ્નોતિ કશ્ચિત્ ।

પરિવદતુ યથેષ્ટં મત્સમક્ષં તિરો વા

જગતિ હિ બહુદુઃખે દુર્લભઃ પ્રીતિયોગઃ” ॥ ઇતિ ।

અવમાનસ્ય ભૂષણત્વં સ્મર્યતે-

“તથા ચરેત વૈ યોગી સતાં ધર્મમદૂષયન્ ।

જના યથાવમન્યેરન્ ગચ્છેયુર્નેવ સડ્ગતિમ્” ॥ - (નારદપરિ । ઉપ૦ .પ.૩૦) ઇતિ ॥

याज्ञवल्क्योपस्तादीनां यौ स्वनिष्ठपरनिष्ठौ विधामदौ तथोर्यथा विवेकेन प्रतीकारस्तथा धनाभिलाषकोधयोरप्यवगन्तव्यः ।

“अर्थानामर्जने क्लेशस्तथैव परिपालने ।
नाशे दुःखं व्यथे दुःखं धिगर्थान्क्लेशकारिणः” ॥

इति धनविषये विवेकः ॥

(अर्थानामर्जने दुःखमर्जितानां च रक्षणे ।
नाशे दुःखं व्यथे दुःखं धिगर्थं दुःखभाजनम् ॥ - मलाभारत)
कोधोऽपि द्विविधः - स्वनिष्ठः परविषयः, परनिष्ठः स्वविषयश्चेति । तत्र स्वनिष्ठं परविषयं प्रत्येवमुक्तम्-
“अपकारिणि कोपश्चेत् कोपः कोपे कथं न ते ।
धर्मार्थकामभोक्षाणां प्रसज्य परिपन्थिनि” ॥ - (याज्ञवल्क्योपनिषदि २०) ॥

“कुलार्थिनो धर्मयशोर्थनाशनः
स येऽपार्थः, स्वशरीरतापनः ।
न येऽ नामुत्र छिताय यः सतां
मनांसि कोपः समुपाश्रयेत् कथम्” ॥ इति ।
स्वविषयं परनिष्ठं प्रत्येवमीरितं -
“न मेऽपराधः किमकारणे नृणां
मदभ्यसूयेत्यपि नैव चिन्तयेत् ।
न यत्कृता प्राग्भवबन्धनिष्कृति-
स्ततोऽपराधः परमोऽनुचिन्त्यताम्” ॥

“नमोऽस्तु कोपदेवाय स्वाश्रयज्ज्वालने भृशम् ।
कोपस्य मम वैराग्यदायिने दोषबोधिने” ॥ इति । - (याज्ञवल्क्योपनिषदि २१) ॥

धनाभिलाषकोधवदोषित्पुत्राभिलाषावपि विवेकेन निवर्तनीयौ । तत्र योषिद्विवेको वसिष्ठेन दर्शितः-
“मांसपाञ्चालिकायास्तु यन्त्रलोलेऽङ्गापञ्जरे ।
स्नाय्वस्थिग्रन्थिशालिन्याः स्त्रियाः किमिव शोभनम् ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २.८०) ॥

“त्वज्मांसरक्तवाष्पाम्बु पृथक्कृत्वा विलोचने ।
समालोक्य रभ्ये येत् किं मुधा परिमुच्यसि ॥ २.८१ ॥

“मेरुशूङ्गतटोल्वासिगाङ्गाजलरयोपमा ।
दृष्टा यस्मिन्स्तने मुक्ताहारस्थोल्वासशाखिता ॥ २.८२ ॥

श्मशानेषु दिगन्तेषु स एव ललनास्तनः ।

श्रुतिरास्वाधते काले लघुपिण्डे ष्वान्धसः ॥ २.८३ ॥

“केशज्जलधारिण्यो दृःस्पशा लोचनप्रियाः ।

दृष्टताग्निशिखा नार्यो दडन्ति तृणवन्नरान् ॥ २.८४ ॥

“ज्वलतामतिदूरेऽपि सरसा अपि नीरसाः ।

स्त्रियो ङि नरकाग्नीनामिन्धनं यारु दारुणम् ॥ २.८५ ॥

“कामनाम्ना किंरातेन विकीर्णा मुग्धयेतसाम् ।

नार्यो नरविडुङ्गानामङ्गबन्धनवागुराः ॥ २.८६ ॥

“जन्मपत्न्यलमत्स्थानां चित्तकर्दमयाशिषाम् ।

पुंसां दुर्वासनारज्जौ नारी अडिशपिण्डिका ॥ २.८७ ॥

“सर्वेषां दोषरत्नानां सुसमुद्रिकथानया ।

दुःखशृङ्खलया नित्यमलमस्तु मम स्त्रिया ॥ २.८८ ॥

“छतो मांसमितो रक्तमितोऽस्थीनीति वासरैः ।

अह्मन्तिपयैरेव याति स्त्री विशरारुताम् ॥ २.८९ ॥

“यस्य स्त्री तस्य भोगेष्वा निःस्त्रीकस्य क्व भोगभूः ।

स्त्रियं त्वक्त्वा जगत्त्यक्तां जगत्त्यक्त्वा सुभी भवेत्” ॥ (२.१००)

पुत्रविवेको अह्मानन्दे दर्शितः-

“अलभ्यमानस्तनयः पितरौ क्लेशयेच्छिरम् ।

लभ्योऽपि गर्भपातेन प्रसवेन य बाधते ॥ - (पञ्चदश्यां १२.६५) ॥

“जातस्य अडरोगादिः कुमारस्य य मूर्धता ।

उपनीते त्वविधत्वमनुद्राडश्च पण्डिते ॥ १२.६६ ॥

“पुनश्च परदारदिर्दार्द्रियं य कुटुम्बिनः ।

पित्रोर्दुःखस्य नास्त्यन्तो धनी येन्द्रियते तदा” ॥ १२.६७ ॥ - (पञ्चदश्यां १२.६५ -६७) छति ॥

यथा विद्याधनक्रीधयोषित्युत्रविषयाणां मलिनवासनानां विवेकेन प्रतीकारस्तथास्यासामपि वासनानां यथायोगं शास्त्रैः स्वयुक्त्या य दोषं विविच्य प्रतीकारं कुर्यात् । कृते य प्रतीकारे शुवन्मुक्तिलक्षणं परमं पदं लभ्यते । तदाड वसिष्ठः -

“वासनानां परित्यागे यद्वि यत्नं करोष्यलम् ।

तते शिथिलतां यान्ति सर्वाधिव्याधयः क्षणात् । - (योगवासिष्ठे रामायणे उपशमप्रकरणे ८२.८) ॥

“पौरुषेण प्रयत्नेन अलात्सन्त्यज्य वासनाः ।

स्थितिं भद्रासि येत्तर्हि पदमासाद्यस्यलम्” ॥ - (तत्रैव ८२.३ -४) छति ॥

न-वत्र पौरुषः प्रयत्नो नाम पूर्वोक्तो विषयदोषविवेकः । स य पुनः पुनः क्रियमाणोऽपि प्रबलेन्द्रियव्यवहारेणाभिभूयते । तदुक्तं भगवता -

“यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।

छन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ - (भगवद्गीतायां २.६०) ॥

“छन्द्रियाणां छि यरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।

तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाभसि” ॥ - (तत्रैव २.६७) छति ॥

अवं तर्ह्यत्रयविवेकरक्षार्थमिन्द्रियाणि निरोद्धव्यानि । तदपि तत्रैवोत्तरश्लोकाभ्यां दर्शितम्-

“तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।

वशे छि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता । - (तत्रैव २.६१) ॥

“तस्माद्यस्य मडाभाडो निगृडीतानि सर्वशः ।

छन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता । ” - (तत्रैव २.६८) छति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि -

“न पाणिपाद्यपलो न नेत्रयपलो यतिः ।

न य वाङ्मयपलश्चैवमिति शिष्टस्य लक्षाणाम्” ॥ छति ।

अेतदेवान्यत्र सङ्ग्राहविवरणाभ्यां स्पष्टीकृतम्-

“अजिह्वः षण्डकः पङ्गुरन्धो बधिर अेव य ।

मुग्धश्च मुश्यते भिक्षुः षड्भिरैर्न संशयः ॥ - (नारदपरिव्राजकोपनिषदि ३.६२) ॥

(** न पाणिपाद्यपलो न नेत्रयपलो भवेत् ।

न याङ्गयपलो विप्र (न य वागङ्गयपल) छति शिष्टस्य गोचरः ॥ (वसिष्ठस्मृत्यां ६.३८) ॥

न पाणिपाद्यपलो न नेत्रयपलो मुनिः ।

न य वागङ्गयपल छति शिष्टस्य गोचरः ॥ (मडाभारते १४.४५.१८)

न पाणिपाद्यपलो न नेत्रयपलोऽनृजुः ।

न य वागङ्गयपलो न याशिष्टस्य गोचरः ॥ (स्कन्दपुराणे माडेश्वरभाण्डे ४१.१३८-४०)

“छमिष्टमिदं नेति योऽश्रमपि न सज्जते ।

छितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रयक्षते” ॥ ३.६३ ॥

“अद्य ज्ञातां यथा नारीं तथा षोडशवार्षिकीम् ।

शतवर्षा य यो दृष्ट्वा निर्विकारः स षण्डकः” ॥ ३.६४ ॥

“भिक्षार्थमटनं यस्य विष्मूत्रकरणाय य ।

યોજનાન્ન પરં યાતિ સર્વથા પડ્ગુરેવ સઃ” ॥ ૩.૬૫ ॥

“તિષ્ઠતો વ્રજતો વાપિ યસ્ય ચક્ષુર્ન દૂરગમ્ ।
યતુર્યુગાં ભુવં ત્યજ્વા પરિવ્રાટ્ સોઽન્ય ઉચ્યતે” ॥ ૩.૬૬ ॥

“હિતં મિતં મનોરમ્યં વયઃ શોકાપહં ચ યત્ ।
શ્રુત્વા યો ન શ્ૃણોતીવ બધિરઃ સ પ્રકીર્તિતઃ” ॥ ૩.૬૭ ॥

“સન્નિઘૌ વિષયાણાં ચ સમર્થોઽવિકલેન્દ્રિયઃ ।
સુમવદ્ધર્તતે નિત્યં ભિક્ષુર્મુઘઃ સ ઉચ્યતે” ॥ ૩.૬૮ ॥

“ન નિન્દાં ન સ્તુતિં કુર્યાન્ન કચ્ચિન્મર્ષિણિ સ્પૃશેત્ ।
નાતિવાદી ભવેત્ તદ્ભ્રત્સર્વત્રૈવ સમો ભવેત્” ॥

“ન સમભાષેત્સ્ત્રયં કાચ્ચિત્યૂર્વદૃષ્ટાં ન ચ સ્મરેત્ ।
કથાં ચ વર્જયેત્ તસ્યા ન પશ્યેત્લિખિતામપિ” ॥ - (નારદપરિં ૭૫૦ ૪.૩) ॥

યથા કશ્ચિદ્ પ્રતી નક્તૈકભુક્તોપવાસમૌનાદિપ્રતં સહુલ્ય સાવધાનો ભંશમકૃત્વા સમ્યકપાલયતિ, તથૈવાજિભ્ત્વાદિપ્રતે સ્થિતઃ સાવધાનો વિવેકં પાલયેત્ । તદેવં વિવેકેન્દ્રિયનિરોધાભ્યાં દીર્ઘકાલનૈસ્તર્કસત્કારસેવિતાભ્યાં મૈત્ર્યાદિભાવનાસુ પ્રતિષ્ઠિતાસ્વાસુરસમ્પદ્મૃપા મલિનવાસનાઃ ક્ષીયન્તે । તતો નિઃશ્વાસોચ્છ્વાસવન્નિમેષોન્મેષવચ્ચ પુરુષપ્રયત્નમન્તરેણ પ્રવર્તમાનાભિર્મૈત્ર્યાદિવાસનાભિર્લોકે વ્યવહરન્નપિ તદીયસાકલ્યવૈકલ્યાનુસન્ધાનં ચિત્તે પરિત્યજ્ય નિદ્રાતન્દ્રામનોરાજ્યાદિરૂપાઃ સમસ્તચેષ્ટાઃ પ્રયત્નેન શાન્તાઃ કૃત્વા ચિન્માત્રવાસનામભ્યસ્યેત્ । સ્વતસ્તાવદિદં જગચ્ચિજજોભયાત્મકં ભાસતે; યદ્યપિ શબ્દસ્પર્શાદિજડવસ્તુભાસનાથૈવેન્દ્રિયાણિ સૃષ્ટાનિ “પરાચ્ચિ ખાનિ વ્યતૃણત્ સ્વયમ્ભૂઃ” (કઠ ૭૫૦ .૨.૧.૧) ઇતિ શ્રુતેઃ; તથાપિ ચૈતન્યસ્થોપાદાનતયા વર્જયિતુમશક્યત્વાચ્ચૈતન્યપૂર્વકમેવ જડં જગદ્ભાસતે; “તમેવ ભાન્તમનુ ભાતિ સર્વં તસ્ય ભાસા સર્વમિદં વિભાતિ” (કઠ ૭૫૦ .૨.૨.૧૫) ઇતિ શ્રુતેઃ; તથા સતિ પશ્ચાદ્ભાસમાનસ્ય જડસ્ય પ્રથમતો ભાસમાનમેવ ચૈતન્યં વાસ્તવં રૂપમિતિ નિશ્ચિત્ય જડમુપેક્ષ્ય ચિન્માત્ર ચિત્તે વાસયેત્ । એતચ્ચ બલિશુકયોઃ પ્રશ્નોત્તરાભ્યાં વિસ્પષ્ટમવગમ્યતે-

“કિમિહાસ્તીહ કિમ્માત્રમિદં કિમ્મયમેવ ચ ।
કસ્તવં કોઽહં ક એતે વા લોકા ઇતિ વદાશુ મે” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૧.૫૦) ॥

“ચિદિહાસ્તીહ ચિન્માત્રમિદં ચિન્મયમેવ ચ ।
ચિત્તં ચિદહમેતે ચ લોકાશ્ચિદિતિ સ્ઙ્ગહઃ” ॥ - (તૈત્રૈવ ૨૧.૫૨) ઇતિ ॥

યથા સુવર્ણકામઃ કટકં ક્રીણન્નપિ વલયાકારસ્ય ગુણદોષાવુપેક્ષ્ય ગુરુત્વવર્ણયોરેવ મનઃ પ્રણિધિન્સતિ, તથા ચિન્માત્રે મનઃ પ્રણિધાતમ્યમ્ । યાવતા કાલેન જડં સર્વથૈવોપેક્ષ્ય ચિન્માત્ર મનસઃ પ્રવૃત્તિર્નિઃશ્વાસાદિવત્સ્વાભાવિકી સમ્પદ્યતે, તાવન્તં કાલં ચિન્માત્ર વાસનાયાં પ્રયતેત્ ।

नन्वादावेव चिन्मात्रवासनास्तु, तथैव मलिनवासनानिवृत्तेः; किमनेनान्तर्गुना मैत्र्याद्यभ्यासेनेति चेत्,
न, यिद्वासनाया अप्रतिष्ठितत्वप्रसङ्गात् । यथा कुट्टिमदार्ढ्यव्यतिरेकेन क्रियमाणमपि स्तम्भकुड्यात्मकं गृहं न
प्रतिष्ठति, यथा वा विरेयनेन प्रबलदोषमनिःसार्य सेवितमध्यौषधं नारोग्यकरं तद्गत् ।

ननु “तामग्र्यथ परित्यजेत्” (योगवासिष्ठे स्थिति .५७.२०) इति चिन्मात्रवासनायापि परित्यागोऽवगम्यते;
तद्यथ्युक्तं चिन्मात्रं परित्यज्यान्त्यस्य कस्यचिदुपादेयस्याभावात् ।

नायं दोषः । द्विविधा चिन्मात्रवासना - मनोबुद्धिसमन्विता तद्गृह्णति चेति । करणं मनः, कर्तृत्वापाधिर्बुद्धिः । तथा
य सत्यप्रमत्तोऽहमेकाग्रेश मनसा चिन्मात्रं भावविष्यामीत्येतादृशेन कर्तृकरणानुसन्धानेन समन्विता प्राथमिकी
या चिन्मात्रवासना ध्यानशब्दाभिधेया तां परित्यजेत् । या त्वभ्यासपाटवेन कर्तृत्वाद्यनुसन्धानव्यवधानरहिता
समाधिशब्दाभिधेया तामुपादधीत ।

ध्यानसमाधयोस्तु लक्षाणां पतञ्जलिः सूत्रयामास-

“तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्” (३.२) ।

“तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः” (३.३) इति ।

तादृशे समाधौ दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारैः सेविते स्थैर्यं लब्ध्वा पश्चात्कर्तृकरणानुसन्धानपरित्यागार्थो यः
प्रयत्नस्तमपि परित्यजेत् ।

मैवम् । कतकरजोन्यायेन स्वपरनिवर्तकत्वात् । यथा कलुषिते जले प्रक्षिप्तं कतकरजं इतररजसा सङ्घ
स्वात्मानमपि निवर्तयति तथा त्यागार्थः प्रयत्नः कर्तृकरणानुसन्धानं निवर्तय-स्वात्मानमपि निवर्तयिष्यति ।
निवृत्ते य तस्मिन्मलिनवासनावच्छुद्धवासनानामपि क्षीणत्वात्त्रिवासनं मनोऽवतिष्ठते । अेतदेवाभिप्रेत्य वसिष्ठ
आह-

“तस्माद्वासनया बद्धं मुक्तं निर्वासनं मनः ।

राम निर्वासनीभावमाडराशु विवेकतः । - (लघुयोगवासिष्ठे १६.४५) ॥

“सम्यगालोचनात्सत्याद्वासना प्रविलीयते ।

वासनाविलये येतः शाम्यत्यस्नेहदीपवत् ॥ “ - (तत्रैव १६.४६) इति ॥

“यो जागर्ति सुषुप्तिस्थो यस्य जाग्रन्न विद्यते ।

यस्य निर्वासनो बोधः स शुवन्मुक्त उच्यते ॥ - (तत्रैव प.६२) इति य ॥

“सुषुप्तवत्प्रशमितभाववृत्तिना

स्थितं सदा जाग्रति यस्य येतसा ।

कलान्वितो विधुस्त्रिव यः सदा बुधै-

र्निषेव्यते मुक्तं इतीह स स्मृतः ॥ - (तत्रैव २०.३६) इति य ॥

“उदयात् सम्परित्यज्य सर्वमेव मडामतिः ।

यस्तिष्ठति गतव्यग्रः स मुक्तः परमेश्वरः ॥ - (तत्रैव १८.२६) ॥

“સમાધિમથ કર્માણિ મા કરોતુ કરોતુ વા ।

હૃદયેનાસ્તસર્વાશો મુક્ત એવોત્તમાશયઃ ॥ - (તત્રૈવ ૧૮.૨૭) ॥

“નૈષ્ક્રમ્યેણ ન તસ્યાર્થસ્તસ્યાર્થોઽસ્તિ ન કર્મભિઃ ।

ન સમાધાનજાપ્યાભ્યાં યસ્ય નિર્વાસનં મનઃ ॥ - (તત્રૈવ ૧૮.૨૮) ॥

“વિચારિતમલં શાસ્ત્રં ચિરમુદ્ગ્રાહિતં મિથઃ ।

સન્ત્યક્તવાસનાન્મૌનાદૃતે નાસ્ત્યુત્તમં પદમ્” ॥ - (તત્રૈવ ૧૮.૨૯) ઇતિ ચ ॥

ન ચ નિર્વાસનમનસ્કસ્ય જીવનહેતુર્વ્યવહારો લુપ્યેતેતિ શકુનીયમ્ । કિં ચક્ષુરાદિવ્યવહારસ્ય લોપઃ કિં વા માનસવ્યવહારસ્ય ? તત્રાધમુદ્દાલકો નિરાચયે-

“વાસનાહીનમપ્યેતચ્ચક્ષુરાદીન્દ્રિયં સ્વતઃ ।

પ્રવર્તતે બહિઃ સ્વાર્થે વાસના નાત્ર કારણમ્ ॥ - (યોગવાસિષ્ઠે ૫.૫૨.૫૯; લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૪.૭૦) ઇતિ ॥

દ્વિતીયં વસિષ્ઠો નિરાચયે -

“અચત્તોપનતેષ્વક્ષિ દિગ્દ્રવ્યેષુ યથા પુનઃ ।

નીરાગમેવ પતતિ તદ્દત્કાર્યેષુ ધીરધીઃ” ॥ - (યોગવાસિષ્ઠે ૪.૨૩.૪૪; લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૧૫.૧૩) ઇતિ ॥

તાદૃશ્યા ધિયા પ્રારબ્ધભોગં સ એવોપપાદયતિ -

“પરિજ્ઞાયોપભુક્તો હિ ભોગો ભવતિ તુષ્ટયે ।

વિજ્ઞાય સેવિતશ્ચોરો મૈત્રીમેતિ ન ચોરતામ્ ॥

અશક્રિતોપસમ્પ્રાપ્તા ગ્રામયાત્રા યથાધ્વગૈઃ ।

પ્રેક્ષ્યતે તદ્દદેવ જૈર્ભોગશ્રીરવલોક્યતે” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૧૫.૧૪, ૧૫) ઇતિ ॥

ભોગકાલેઽપિ સવાસનેભ્યો નિર્વાસનાનાં વિશેષમાહ -

“નાપદિ ગ્લાનિમાયાન્તિ હેમપદ્મં યથા નિશિ ।

નેહન્તે પ્રકૃતાદન્યદ્રમન્તે શિષ્ટવર્ત્મનિ ॥ - (તત્રૈવ ૧૮.૪૨) ॥

“નિત્યમાપૂર્ણતામન્તરક્ષુબ્ધામિન્દુસુન્દરીમ્ ।

આપદ્યપિ ન મુગ્ધન્તિ શશિનઃ શીતતામિવ ॥ - (તત્રૈવ ૧.૪૩) ॥

“અબ્ધિવદ્ભૂતમર્થાદા ભવન્તિ વિતતાશયાઃ ।

નિયતિં ન વિમુગ્ધન્તિ મહાન્તો ભાસ્કરા ઇવ” ॥

(તત્રૈવ ૧.૪૫) ઇતિ ।

જનકસ્યાપિ સમાધિવ્યુત્થિસ્યેદૃશમેવાચરણં પઠ્યતે-

“તૂષ્ણીમથ ચિરં સ્થિત્વા જનકો જનજીવિતમ્ ।

વ્યુત્થિતશ્ચિન્તયામાસ મનસા શમશાલિના ॥ ૬૦ ॥

डिमुपादेयमस्तीड यत्नात्संसाधयामि डिम् ।

स्वतः स्थितस्य शुद्धस्य यितः का मेऽस्ति कल्पना ॥ ६६ ॥

नाभिवाग्छाम्यसम्प्राप्तं सम्प्राप्तं न त्यजाम्यडम् ।

स्वस्थ आत्मनि तिष्ठामि यन्ममास्ति तदस्तु मे ॥ ६२ ॥

एति सञ्चिन्त्य जनको यथाप्राप्तडियामसौ ।

असक्तः कर्तुमुत्तस्थौ दिनं दिनपतिर्यथा ॥ ६३ ॥

भविष्यन्नानुसन्धते नातीतं चिन्तयत्यसौ ।

वर्तमाननिमेषं तु डसन्नेवानुवर्तते” ॥ ६४ ॥ - (तत्रैव १६.६० -६४) एति ॥

तदेवं यथोक्तेन वासनाक्षयेण यथोक्ता शुवन्मुक्तिर्भविष्यतीति सुस्थितम् ॥

एति श्रीमद्विद्यारण्यप्राणीते शुवन्मुक्तिविवेके वासनाक्षयनिरूपणं नाम द्वितीयं प्रकरणम् ॥ २ ॥

३. मनोनाशनिरूपणं नाम तृतीयं प्रकरणम्

अथ शुवन्मुक्तिसाधनं मनोनाशं निरूपयामः । यद्यप्यशेषवासनाक्षये सति अर्थात्मनो नश्यत्येव, तथापि स्वातन्त्र्येण मनोनाशे सम्यगभ्यस्ते सति वासनाक्षयो रक्षितो भवति ।

न याञ्जि ह्रित्वाषडडकत्वाद्यभ्यासेनैव तद्रक्षा सिद्धेति वाच्यम्,

नष्टे मनस्यञ्जि ह्रित्वादीनामर्थसिद्धत्येनाभ्यासप्रयासाभावात् ।

ननु मनोनाशाभ्यासप्रयासस्तत्राप्यस्तीति चेत् ।

अस्तु नाम, तस्यावश्यिकत्वात् । अन्तरेण मनोनाशमभ्यस्ता अथञ्जि ह्रित्वाद्यो न स्थिरा भवन्ति । अत एव मनसो नाशनीयत्वं जनक आड-

“सडस्राङ्कुरशाभात्मङ्कलपल्लवशालिनः ।

अस्य संसारवृक्षस्य मनो मूलमिति स्थितम् ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे १६.५३) एति ॥

“सङ्कल्पमेव तन्मन्ये सङ्कल्पोपशमेन तत् ।

शोषयामि यथा शोषमेति संसारपादपः ॥ - (तत्रैव १६.५४) ॥

“प्रभुद्भोऽस्मि प्रभुद्भोऽस्मि दृष्टश्रोरो मयात्मनः ।

मनोनामेड डन्धेनं मनसास्मि चिरं डतः” ॥ - (तत्रैव १६.५५) एति ॥

वसिष्ठोऽप्याड-

“अस्य संसारवृक्षस्य सर्वोपद्रवदायिनः ।

उपाय ओक अवास्ति मनसः स्वस्य निग्रहः ॥ - (तत्रैव १७.१) ॥

“मनसोऽभ्युदयो नाशो मनोनाशो मलोदयः ।

ज्ञानो नाशमभ्येति मनोऽज्ञस्य छि शृङ्खला ॥ - (तत्रैव १७.५) ॥

“तावन्निशीथवेताला वल्गान्ति हृदि वासनाः ।

ओकतत्त्वदृढाभ्यासाधावन्न विजितं मनः ॥ - (तत्रैव १५.२३) ॥

“प्रक्षीणायित्तदर्पस्य निगृहीतेन्द्रियद्विषः ।

पद्मिन्य षव डेमन्ते क्षीयन्ते भोगवासनाः ॥ - (तत्रैव १५.२२) ॥

“उस्तं उस्तेन सम्पीड्यन्तैर्नन्तान् वियूर्ण्य य ।

अङ्गान्यङ्गैः समाकृत्य जयेदादौ स्वकं मनः ॥ - (तत्रैव १५.१८) ॥

“अेतावति धरणि तले सुभगास्ते साधुयेतसः पुरुषाः ।

पुरुषकथासु य गाण्या न जिता ये येतसा स्वेन ॥ - (तत्रैव १५.१९) ॥

“हृदयभिले कृतकुण्डल उल्लासकलनाविषो मनोभुजगः ।

यस्योपशान्तिमगमय्यन्द्रवद्गुदितं तमव्ययं वन्दे ॥ - (तत्रैव १५.२०) ॥

“थितं नाभिः डिलास्येदं मायायकस्य सर्वतः ।

स्थीयते येतदाकृत्य तन्न डिञ्चित्प्रभाधते” ॥ - (तत्रैव २३.९२) ॥

गौऽपादायार्थैरप्युक्तम्-

“मनसो निग्रहायत्तमभयं सर्वयोगिनाम् ।

दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षया शान्तिरेव य” ॥ - (माण्डूककारिकायां ३.४०) ॥

यत्त्वर्जुनेनोक्तम्-

“यञ्चलं छि मनः कृष्ण प्रमाथि भलवद्दृढम् ।

तस्याहं निग्रहं मये वार्योरिव सुदुष्करम्” ॥ - (भगवद्गीतायां ६.३४) ॥

तद्भयनं उठयोगविषयम् । अत अेव वाल्मीकिराह-

“उपविश्योपविश्यैकचित्तकेन मुहुर्मुहुः ।

न शक्यते मनो जेतुं विना युक्तिमनिन्दिताम् ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २८.१२६) ॥

“अङ्कुशेन विना मत्तो यथा दृष्टमतङ्गजः ।

विजेतुं शक्यते नैव तथा युक्त्या विना मनः” ॥ - (तत्रैव २८.१२७) ॥

“मनोविलय उेतूनां युक्तीनां सम्यगीराणाम् ।

वसिष्ठेन कृतं तावत् तन्निष्ठस्य वशे मनः ॥

“उठतो युक्तिश्चापि द्विविधो निग्रहो मतः ।

निग्रहो धीक्रियाक्षाणां उठो गोलकनिग्रात् ॥

कदाचिज्जायते कश्चिन्मनस्तेन विलीयते ।

“अध्यात्मविद्याधिगमः साधुसङ्गम एव य ॥

वासनासम्परित्यागः प्राणस्यन्दनिरोधनम् ॥

अेतास्तु युक्तयः पुष्टाः सन्ति चित्तजये डिल ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २८.१२८, १२९) ॥

“सतीषु युक्तिष्वेतासु उठान्नियमयन्ति ये ।

येतस्ते दीपमुत्सृज्य विनिघ्नन्ति तमोऽञ्जनैः ॥ - (तत्रैव २८.१३०) ॥

“विभूटः कर्तुमुद्युक्ता ये उठान्येतसो जयम् ।

निघ्नन्ति नागेन्द्रमुन्मत्तं बिसतन्तुभिः” ॥ - (तत्रैव २८.१३१) ॥

निग्राहो द्विविधः, उठनिग्राहः कमनिग्राहश्चेति । तत्र यक्षुःश्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियाणि वाक्याण्यदिर्मेन्द्रियाणि य तत्तद्गोलकोपरोधमात्रेण उठान्नियुज्यन्ते; तद्दृष्टान्तेन मनोऽपि तथा निग्राहीष्यामीति भूटस्य भ्रान्तिर्भवति । न तु तन्निग्राहीतुं शक्यते, तद्गोलकस्य लृद्यकमलस्य निरोद्धुमशक्यत्वात् । अतः कमनिग्राह एव योग्यः । कमनिग्राहे याध्यात्मविद्याप्राप्त्याद्य एवोपायाः । सा य विद्या दृश्यमिथ्यात्वं दृग्बस्तुनः स्वप्रकाशत्वं य बोधयति । तथा य सत्येतन्मनः स्वगोचरेषु दृश्येषु प्रयोजनाभावं प्रयोजनवति दृग्बस्तुन्यगोचरत्वं य बुद्ध्या निरिन्धनाग्निवत्स्वयमेवोपशाम्यति । तथा य श्रूयते-

“यथा निरिन्धनो वह्निः स्वयोनावुपशाम्यति ।

तथा वृत्तिक्षयाश्चित्तं स्वयोनावुपशाम्यति” ॥ - (मैत्रायणि उप० .४.१ ; पञ्चदश्यां ११.१११) ॥

योनिरात्मा । यस्तु बोधितमपि तत्त्वं न सम्यग्बुध्यते, यश्च विस्मरति, तयोरुभयोः साधुसङ्गम एवोपायः । साधवो डि पुनः पुनर्बोधयन्ति स्मारयन्ति य । यस्तु विद्यामदादिदुर्वासनया पीड्यमानो न साधूननुवर्तितुमुत्सङ्गते, तस्य पूर्वोक्तविवेकेन वासनापरित्याग उपायः । वासनानां प्राबल्येन त्यक्तुमशक्यत्वे प्राणस्यन्दनिरोधनमुपायः । प्राणस्यन्दवासनयोश्चित्तप्रेरकत्वात्तयोर्निरोधे चित्तशान्तिरुपपद्यते । प्रेरकत्वं य वसिष्ठ आड-

“द्वे बीजे चित्तवृक्षस्य वृत्तिप्रततिधाराणिः ।

अेकं प्राणपरिस्पन्दो द्वितीयं दृढवासना ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २८.३८) ॥

“सती सर्वगता संवित्प्राणस्यन्देन बोध्यते ।

संवेदनादनन्तानि ततो दुःखानि येतसः” । - (लघुयोगवासिष्ठे २८.४०-४१) ॥

यथा भस्मच्छन्नमग्निं लोडकारा दृतिभ्यां धमन्ति, तत्र य दृत्युत्पन्नेन वायुना सोऽग्निर्ज्वलति, तथा चित्तोपादनेन काष्ठस्थानीयेनाज्ञानेनावृता संवित्प्राणस्यन्देन चित्तवृत्तिरूपेण प्रज्वलति । तस्माश्चित्तवृत्तिनामकात् संविज्जवालावृत्तात् संवेदनाद् दुःखान्युत्पद्यन्ते । सेयं प्राणस्यन्देन प्रेरिता चित्तोत्पत्तिः । अन्यां य स अेवाड -

“ભાવસંવિત્પ્રકટિતામનુભૂતાં ચ રાઘવ ।

ચિત્તસ્યોત્પત્તિમપરાં વાસનાજનિતાં શૃણુ ॥ - (યોગવાસિષ્ઠે પ.૯૧.૨૮) ॥

“દૃઢાભ્યસ્તપદાર્થૈકભાવનાદતિચગ્ચલમ્ ।

ચિત્તં સગ્જાયતે જન્મજરામરણકારણમ્” ॥ ઇતિ । - (યોગવાસિષ્ઠે પ.૯૧.૩૫) ॥

ન કેવલં પ્રાણવાસનયોશ્ચિત્તપ્રેરકત્વમ્, કિં તુ પરસ્પરપ્રેરકત્વમખ્યસ્તિ । તદાહ વસિષ્ઠઃ -

“વાસનાવશતઃ પ્રાણસ્પન્દસ્તેન ચ વાસના ।

જાયતે ચિત્તવૃક્ષસ્ય તેન બીજાકુરુકમઃ” ॥ ઇતિ । - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૬૫) ॥

અત એવાન્યતરનાશેનોભયનાશમખ્યાહ-

“દ્વે બીજે ચિત્તવૃક્ષસ્ય પ્રાણસ્પન્દનવાસને ।

એકસ્મિંશ્ચ તયોઃ ક્ષીણે ક્ષિપ્રં દ્વે અપિ નશ્યતઃ” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૬૪) ઇતિ ॥

તયોર્નાશોપાયં નાશકૃલં ચાહ-

“પ્રાણાયામદૃઢાભ્યાસૈર્યુક્ત્યા ચ ગુરુદત્તયા ।

આસનાશનયોગેન પ્રાણસ્પન્દો નિરુદ્ધયતે ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૧૨૨) ॥

“અસડ્ગવ્યવહારિત્વાદ્ભવભાવનવર્જનાત્ ।

શરીરનાશદર્શિત્વાદ્વાસના ન પ્રવર્તતે” ॥ - (અન્નપૂર્ણોપનિષદિ ૪.૮૮; લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૧૨૩) ॥

“વાસનાસમ્પરિત્યાગાચ્ચિત્તં ગચ્છત્યચિત્તતામ્ ।

પ્રાણસ્પન્દનિરોધાચ્ચ યથેચ્છસિ તથા કુરુ ॥ - (અન્નપૂર્ણોપનિષદિ ૪.૮૬; લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૧૨૧) ॥

“એતાવન્માત્રકં મન્યે રૂપં ચિત્તસ્ય રાઘવ ।

યદ્ભાવનં વસ્તુનોઽન્તર્વસ્તુત્વેન રસેન ચ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૫૭) ॥

“યદા ન ભાવ્યતે કિઞ્ચિદ્દેયોપાદેયરૂપિ યત્ ।

સ્થીયતે સકલં ત્યક્ત્વા તદા ચિત્તં ન જાયતે ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૫૪) ॥

“અવાસનત્વાત્સતતં યદા ન મનુતે મનઃ ।

અમનસ્તા તદોદેતિ પરમોપશમપ્રદા” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૫૫) ઇતિ ॥

અમનસ્તાનુદયે શાન્ત્યભાવમાહ-

“ચિત્તયક્ષદૃઢાકાન્તં ન મિત્રાણિ ન બાન્ધવાઃ ।

શક્નુવન્તિ પરિત્રાતુ ગુરવો ન ચ માનવાઃ” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૩૦.૧૮) ઇતિ ॥

आसनाशनयोगेनेति यदुक्तं तत्रासनस्य लक्षणमुपायं कृत्वा यत्र त्रिभिः सूत्रैः पतञ्जलिः सूत्रयामास-
“स्थिरसुभमासनं” (२.४६) ; “प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्यां” (२.४७) ; “ततो द्रव्धानभिधातः” (२.४८)
इति ।

पद्मकस्वस्तिकादिना यादृशेन देहस्थापनरूपेण यस्य पुरुषस्यावयवव्यथानुत्पत्तिलक्षणं सुभ्यं स्वदेहचलनराहित्यलक्षणं
स्थैर्यं च सम्पद्यते, तस्य तदेव सुभमासनम् ।

तस्य च प्रयत्नशैथिल्यं लौकिक उपायः । गमनगृहकृत्यतीर्थयात्रास्नानछोमादिविषयो यः प्रयत्नो मानस
उत्साहस्तस्य शैथिल्यं कर्तव्यम् । अन्यथा स उत्साहो बलादेहमुत्थाय यत्र क्वापि प्रेरयति ।

अलौकिकोपायश्च “कृष्णसलस्रोण धरणीं धारयित्वा स्थैर्येणावतिष्ठते योऽयमनन्तः स अवाहमस्मि” इति ध्यानं
चित्तस्थानन्तसमापत्तिः । तथा यथोक्तासनसम्पादकमदृष्टं निष्पद्यते ।

सिद्धे यासने शीतोष्णसुभृदुभमानावमानादिद्रव्यैर्यथापूर्वं नाभिडन्यते । तथाविधस्य यासनस्य योग्यो देशः
श्रूयते-

विविक्तदेशे च सुभासनस्थः

शुशिः समग्रीवशिरः शरीरः ॥ - (डैवल्योपनिषदि ४) इति,

समे शुचौ शर्करवह्निवालुका-

विवर्जिते शब्दजलाशयादिभिः ।

मनोनुकूले न तु यक्षुपीडने

गुडानिवाताश्रयणो प्रयोजयेत् ॥ - (श्वेताश्वतरोपनिषदि २.१०) इति च ॥

सोऽयमासनयोगः ।

अशनयोगस्तु मिताहारत्वम्,

“अत्याहारमनाहारं नित्यं योगी विवर्जयेत्” । - (अमृतमिन्दूपनिषदि २७) इति श्रुतेः ॥

भगवतायुक्तम्-

“नात्यश्रतस्तु योगोऽस्ति न यैकान्तमनश्रतः ।

न यातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव यार्जुन ॥

युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु ।

युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखला” । - (भगवद्गीतायां ६.१६, १७) इति ॥

जितासनस्य प्राणायामेन मनोविनाशः श्वेताश्वतरैराभ्यायते-

“त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरं

लृटीन्द्रियाणि मनसा सन्निवेश्य ।

ब्रह्मोऽप्येन प्रतरेत विद्वान् ।

स्रोतांसि सर्वाणि भयावहानि ॥

प्राणान्प्रपीड्येड स युक्तयेष्टः

क्षीणो प्राणो नासिकयोश्छ्वसीत ।

दृष्टाश्वयुक्तमिव वाडमेनं

विद्वाभ्नो धारयेताप्रमत्तः” ॥ - (श्वेताश्वतरोपनिषदि २.८, ९) इति ॥

योगी द्विविधः, विद्यामदाद्यासुरसम्प्रद्वलितस्तत्सलितश्वेति । तयोराद्यस्य ब्रह्मध्यानेन मनसि निरुद्धे सति, तन्त्रान्तरीयकतया प्राणो निरुध्यते । तं प्रति “त्रिरुन्नतं -” (श्वे० उप० २.८) इति मन्त्रः पठितः ।

द्वितीयस्थाभ्यासेन प्राणो निरुद्धे, तन्त्रान्तरीयकतया मनो निरुध्यते । तं प्रति “प्राणान्प्रपीड्य-” (श्वे० उप० २.९) इति मन्त्रः प्रवृत्तः ।

प्राणपीडनप्रकारो वक्ष्यते । तेन य पीडनेन युक्तयेष्टो भवति । मनश्चेष्टा विद्यामदाद्यो निरुध्यन्ते । प्राणनिरोधेन चित्तदोषनिरोधे दृष्टान्तोऽन्यत्र श्रूयते-

“यथा पर्वतधातूनां दृढ्यन्ते धमनाभ्रलाः ।

तथेन्द्रियङ्गता दोषा दृढ्यन्ते प्राणनिग्रहात्” ॥ - (अमृतनादोपनिषदि ७) इति ॥

अत्रोपपत्तिर्वसिष्ठेन दर्शिता -

“यः प्राणापवनस्पन्दश्चित्तस्पन्दः स अेव हि ।

प्राणस्पन्दक्षये यतः कर्तव्यो धीमतोऽय्यङ्गैः” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २८.१२५) इति ॥

मनोवाक्यक्षुरादीन्द्रियदेवताः स्वस्वव्यापारं निरन्तरं कश्चिन्नाम इति प्रतं धृत्वा श्रमरुपेण मृत्युना ग्रस्ताः । स य मृत्युः प्राणं नाप्नोत् । ततो निरन्तरमुख्यवासिन्ःश्चासौ कुर्वन्नघयं प्राणो न श्राभ्यति । तदा विचार्य देवताः प्राणरुपं प्राविशन् । सोऽयमर्थो वाजसनेयिभिराम्नायते-

“अयं वै नः श्रेष्ठ यः सञ्चरंश्चासञ्चरंश्च न व्यथते अथो न शिष्यति उन्तास्यैव सर्वे रुपमसामेति । त अेतस्यैव सर्वे रुपमभवन्तस्मादेत अेतेनाभ्यायन्ते प्राणा इति” (बृ० उप० १.५.२१) ।

अत इन्द्रियाणां प्राणरुपत्वं नाम प्राणाधीनयेष्टावत्त्वम् । तथ्यान्तर्यामिब्राह्मणे सूत्रात्मप्रस्तावे श्रूयते-

“वायुर्वै गौतम तत्सूत्रं वायुना वै गौतम सूत्रेणायं य लोकः परश्च लोकः सर्वाणि य भूतानि सन्द्भ्यानि भवन्ति । तस्माद्गौतम पुरुषं प्रेतमाहुर्व्यंशसिषितास्यानानीति । वायुना हि गौतम सूत्रेण सन्द्भ्यानि भवन्ति” (बृ० उप० ३.७.२) इति । अतः प्राणमनःस्पन्दयोः सडभावित्वात् प्राणनिग्रहे मनो निगृह्यते ।

ननु सडस्पन्दो न युक्तः, सुषुप्तौ येष्टमानेऽपि प्राणो मनसोऽयेष्टमानत्वात् ।

न, विलीनत्वेन तदानीं मनसः सत्त्वाभावात् ।

ननु क्षीणो प्राणो नासिकयोश्छ्वसीतेति व्याडतम् । न हि क्षीणप्राणस्य मृतस्य श्वासं क्वचित्पश्यामः । नापि श्वसतो शुवतः प्राणक्षयोऽस्ति ।

मैवम् । अनुल्भाणत्वस्य क्षयत्वेनात्र विवक्षितत्वात् । यथा जननश्छेदनादिषु व्याप्रियमाणस्य पर्वतमारोडतः शीघ्रं धावतो वा श्वासवेगो यावान्भवति, न तावान्स्थितस्यासीनस्य निद्रितस्य वा विद्यते, तथा प्राणायामपाटवोपेतस्येतरस्मादल्पः श्वासो भवति । अेतदेवाभिप्रेत्य श्रूयते-

“भूत्वा तत्रायतप्राणः शनैरेव समुच्छ्वसेत्” । - (क्षुरिकोपनिषदि ५) इति ॥

यथा दृष्टैरश्वैरुपेतो रथो मार्गं त्यक्त्वा यत्र क्वापि नीयते, स य सारथिना दृढमश्वं रज्जुष्व्वाकृष्य सुभमार्गं पुनर्धार्यते, तथेन्द्रियैर्वासनादिभिरितस्ततो नीयमानं चित्तं प्राणरज्जुं दृढं धृतायां धार्यते । “प्राणान्प्रपीड्य-” (श्वे० उ५० २.९) इति यदुक्तं तत्र प्राणपीडनप्रकारोऽन्यत्र श्रूयते-

“सव्याहृतिं सप्राणवां गायत्री शिरसा सड ।

त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते” ॥ ११ ॥ - (अमृतनादोपनिषदि ११) ॥

प्राणायामाश्चत्रयः प्रोक्ता रेयकपूरककुम्भकाः ॥ १० ॥

उत्क्षिप्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम् ।

शून्यभावेन युञ्जत रेयकस्येति लक्षणम् ॥ १२ ॥ - (अमृतनादोप० १०, १२) ॥

“वङ्क्रेणोत्पलनालेन तोयमाकर्षयेन्नरः ।

अेवं वायुर्गुडीतयः पूरकस्येति लक्षणम्” ॥ १३ ॥ - (अमृतनादोप० १३) ॥

नोच्छ्वसेन्निःश्वासेनैव नैव गात्राणि चालयेत् ।

अेवं तावन्नियुञ्जत कुम्भकस्येति लक्षणम्” ॥ १४ ॥ - (अमृतनादोप० १४) इति ॥

अत्र शरीरान्तर्गतं वायुं बहिर्निःसारयितुमुत्क्षिप्य शारीरमाकाशं शून्यं निरात्मकं वायुरहितं कृत्वा स्वल्पमपि वायुमप्रवेश्य शून्यभावेनैव नियमयेत् । सोऽयं रेयको भवति । कुम्भको द्विविधः, आन्तरो बाह्यश्चेति । तदुभयं य वसिष्ठ आड-

“अपानेऽस्तं गते प्राणो यावन्नाभ्युदितो हृदि ।

तावत्सा कुम्भकावस्था योगिभिर्यानुभूयते” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २९.२११) ॥

“बहिरस्तं गते प्राणे यावन्नापान उद्गतः ।

तावत्पूर्णासमावस्थां बहिःष्ठ कुम्भकं विदुः” ॥ - (तत्रैव २९.२१६) ॥

तत्रोच्छ्वास आन्तरकुम्भकविरोधी; निःश्वासो बाह्यकुम्भकविरोधी; गात्रचालनमुभयविरोधि, तस्मिन्सति निःश्वासोच्छ्वासयोरेत्यतरस्यावश्यम्भावित्वात् । पतञ्जलिरथ्यासनान्तरभावान् प्राणायामं सूत्रयामास-

“तस्मिन्सति निःश्वासोच्छ्वासयोगतिविच्छेदः प्राणायामः” (२.४९) इति ।

ननु कुम्भके गत्यभावेऽपि रेयकपूरकयोरुच्छ्वासनिःश्वासगती विद्येते इति येत्

न, अधिकमात्राभ्यासेन स्वभावसिद्धायाः समप्राणगतेर्विच्छेदात् । तमेवाभ्यासं

सूत्रयति-

“बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसङ्ख्याभिः परिदृष्टो दीर्घः सूक्ष्मः” (२.५०) इति ।

रेयको आढ्यवृत्तिः । पूरक आढ्यन्तरवृत्तिः । कुम्भकः स्तम्भवृत्तिः । तत्रैकैको देशादितिः परीक्षाणीयः । तद्यथा-
स्वभावसिद्धे रेयके लृट्यात्रिर्गत्य नासात्रसम्भुपे द्वादशाङ्गुलपर्यन्ते श्वासः समाप्यते; अढ्यासेन तु कमेण
नाभिराधाराद्वा वायुनिर्गच्छति; यतुर्विशत्यङ्गुलपर्यन्ते षट्त्रिंशदङ्गुलपर्यन्ते वा समाप्तिः । अत्र
रेयके प्रयत्नातिशये सति नाढ्याद्विप्रदेशक्षोभेणान्तर्निश्चेतुं शक्यम्; अढिश्च सूक्ष्मं तूलं धृत्वा तस्थानेन निश्चेतव्यम् ।
सेयं देशपरीक्षा । रेयककाले प्राणवस्थावृत्तयो दश विंशतिस्त्रिंशदित्यादितिः कालपरीक्षा । अस्मिन्मासे प्रतिदिनं
दश रेयकाः उत्तरमासे त्रिंशदित्यादितिः सङ्ख्या परीक्षा । यथोक्तदेशकालविशिष्टाः प्राणायामा आयेकस्मिन्दिने दश
विंशतिस्त्रिंशदित्यादितिः सङ्ख्यापरीक्षा । पूरकेऽप्येवं योजनीयम् । यद्यपि कुम्भके देशव्याप्तिविशेषो नावगम्यते,
तथापि कालसङ्ख्याव्याप्तिरवगम्यत एव । यथा धनीभूतस्तूलपिण्डः प्रसार्यमाणो दीर्घो विरलतया सूक्ष्मश्च
भवति, तथा प्राणोऽपि देशकालसङ्ख्याधिक्येनाढ्यस्थमानो दीर्घो दुर्लक्ष्यतया सूक्ष्मश्च सम्भवति ।

रेयकादित्यस्त्रिभ्योऽन्यं प्रकारं सूत्रयति-

“आढ्याढ्यन्तरविषयानपेक्षी यतुर्थः” (२.५१) इति ।

यथाशक्ति सर्वं वायुं विरेयानन्तरं ङियमाणो अढिष्कुम्भकः यथाशक्ति वायुमापूर्यानन्तरं ङियमाणोऽन्तः
कुम्भकः इति, रेयकपूरकावनादृत्य केवलः कुम्भकोऽढ्यस्थमानः पूर्वत्रयापेक्षया यतुर्थो भवति ।
निद्रातन्द्राद्विप्रबलदोषयुक्तानां रेयकादित्यम्; दोषरहितानां यतुर्थं इति विवेकः । प्राणायामकृत् सूत्रयति-

“ततः क्षीयते प्रकाशावरणं” (२.५२) इति ।

प्रकाशस्य सत्त्वस्थावरणं तमो निद्रावस्थादिभेदः, तस्य क्षयो भवति । क्षये सति कृलान्तरं सूत्रयति-

“धारणासु य योग्यता मनसः” (२.५३) इति ।

आधारनाभियङ्गुलद्वयभूमध्यब्रह्मरन्ध्राद्विदेशविशेषे विदुष्य चित्तस्य स्थापनं धारणा, “देशबन्धश्चित्तस्य धारणा”
(३.१) इति सूत्राणात् ।

श्रुतिश्च -

“मनः सङ्कल्पकं ध्यात्वा सङ्क्षिप्यात्मनि बुद्धिमान् ।

धारयित्वा तथात्मानं धारणा परिकीर्तिता” ॥ - (अमृतनाद्योपनिषदि १६) इति ॥

प्राणायामेन रजोगुणकार्याभ्याञ्चयत्तन्मोगुणकार्यादालस्यादेश्च निवारितं मनस्तस्यां धारणायां योग्यं भवति ।
“प्राणायामदृढाभ्यासैर्युक्त्या य गुरुदत्तया” । (लघुयोगवासिष्ठे २८.१२२) इत्यत्रत्येन युक्तिशब्देन
योगिजनप्रसिद्धं शिरोरूपमेरुयालनम्, जिह्वात्रेण घण्टिकाभ्रमणम्, नाभियके लृट्ये य ज्योतिर्ध्यानम्,
विस्मृतिप्रदौषधसेवा येत्येवमादिकं गृह्यते ।

तदेवमध्यात्मविद्यासाधुसङ्गमवासनाक्षयप्राणनिरोधाश्चित्तनाशोपाया दर्शिताः । अथ तदुपायभूतं समाधिं
वक्ष्यामः ।

पञ्चभूयुपेतस्य चित्तस्य भूमित्रयत्यागेनावशिष्टं भूमिद्वयं समाधिः । भूमयश्च योगभाष्यकृता दर्शिताः -

“क्षिप्तं मूढं विक्षिप्तमेकाग्रं निरुद्धमिति चित्तस्य भूमयः” (योगसूत्रभाष्ये १.१) इति ।

आसुरसम्बल्लोकशास्त्रद्वेषवासनासु वर्तमानं चित्तं क्षिप्तं, निद्रातन्द्रादिग्रस्तं मूढम्, कादाचित्कध्यानयुक्तं क्षिमाद्विशिष्टतया विक्षिप्तम् । तत्र क्षिप्तमूढयोः समाधिशङ्कैव नास्ति । “विक्षिप्ते तु येतसि विक्षेपोपसर्जनीभूतः समाधिर्योगपक्षे न वर्तते” (तत्रैव) ॥ विक्षेपान्तर्गततया दृष्टान्तर्गतभीषवत्स सद्य एव विनश्यति । “यस्त्वेकाग्रयेतसि सम्भूतमर्थं धोतयति, क्षिणोति च क्लेशान्, कर्मबन्धनानि श्वयति, निरोधमभिमुणीकरोति, स सम्प्रज्ञातयोग इत्याप्यायते” । (तत्रैव) ॥ “सर्ववृत्तिनिरोधे त्वसम्प्रज्ञातसमाधिः” । (तत्रैव) ॥ तत्र सम्प्रज्ञातसमाधिभूमिकेकाग्रतां सूत्रयति-

“शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः” (उ.१२) इति ।

शान्तोऽतीतः । उदितो वर्तमानः । प्रत्ययश्चित्तवृत्तिः । अतीतः प्रत्ययो यं पदार्थं गृह्णाति तमेव येदुदितो गृह्णीयात्तदा तावुभौ तुल्यौ भवतः । तादृशश्चित्तस्य परिणाम ऐकाग्रतेत्युच्यते । ऐकाग्रताभिवृद्धिलक्षणं समाधिं सूत्रयति-

“सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयौ चित्तस्य समाधिपरिणामः” (उ.११) इति ।

रजोगुणेन चाल्यमानं चित्तं क्लेशैः सर्वान्यदार्थान्-गृह्णाति । तस्य रजोगुणस्य निरोधाय क्रियमाणेन योगिनः प्रयत्नविशेषेण दिने दिने सर्वार्थता क्षीयते, ऐकाग्रता योदेति; तादृशश्चित्तस्य परिणामः समाधिरित्युच्यते । तस्य समाधेरष्टस्वप्नसुषुप्तौ यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारः पञ्च भङ्गिरङ्गानि । तत्र यमा-सूत्रयति-

“अहिसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः” (२.३०) इति ।

अहिसाद्विष्यो निषिद्धधर्मेषु योगिनं यमयन्तीति यमाः । नियमा-सूत्रयति-

“शौचसन्तोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः” (२.३२) इति ।

जन्मद्वेषः काम्यधर्मान्निवर्त्य मोक्षद्वेषो निष्कामधर्मं नियमयन्ति प्रेरयन्तीति नियमाः । यमनियमयोः रनुष्ठानवैलक्षण्यं स्मर्यते-

“यमा-कुर्वीत सततं न दुर्यान्नियमान्बुधः ।

यमान्यतत्यकुर्वाणो नियमा-क्तेवलान्भजन्” ॥ - (मनुसंहितायां ४.२०४) ॥

“पतति नियमवान्यभेष्यसक्तो

न तु यमवान्नियमालसोऽवसीदेत् ।

इति यमनियमौ समीक्ष्य बुद्ध्या

यमबहुष्वनुसन्धीत बुद्धिम्” ॥ इति ।

यमनियमकृत्वानि सूत्रयति-

(अहिसाप्रतिष्ठायां) “तत्सन्निधौ वैरत्यागः” (योगसूत्रेषु २.३५) ॥

(सत्यप्रतिष्ठायां) “किंवाङ्मालाश्रयत्वम्” (यो० सू० .२.३६) ।

(अस्तेयप्रतिष्ठायां) “सर्वरत्नोपस्थानम्” । (यो० सू० .२.३७) ॥

(ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां) “वीर्यलाभः” । (यो० सू० .२.३८) ।

(अपरिग्रहस्यैर्ये) “जन्मकथन्तासम्भोधः” । (यो० सू० .२.३९) ॥ जन्माद्विभयात्मावः ।

“શૌચાત્સ્વાડ્ગજુગુપ્સા પરૈરસંસર્ગઃ । ” (યો ૦ સૂ ૦ .૨.૪૦) ॥

“સત્વશુદ્ધિસૌમનસ્યૈકાગ્રેન્દ્રિયજયાત્મદર્શનયોગ્યત્વાનિ ચ” (યો ૦ સૂ ૦ .૨.૪૧) સમ્ભવન્તિ ।

“સન્તોષાદનુત્તમઃ સુખલાભઃ” (યો ૦ સૂ ૦.૨.૪૨) ॥

“કાયેન્દ્રિયસિદ્ધિરશુદ્ધિશ્યાતાપસઃ” (યો ૦ સૂ ૦ .૨.૪૩) ॥

“સ્વાધ્યાયાદિષ્ટદેવતાસમ્પ્રયોગઃ” । (યો ૦ સૂ ૦.૨.૪૪) ।

“સમાધિસિદ્ધિરીશ્વરપ્રણિધાનાત્” (યો ૦ સૂ ૦.૨.૪૫) ઇતિ ।

આસનપ્રાણાયામૌ વ્યાખ્યાતૌ । પ્રત્યાહારં સૂત્રયતિ -

“સ્વવિષયાસમ્પ્રયોગે ચિત્તસ્વરૂપાનુકાર ઇવેન્દ્રિયાણાં પ્રત્યાહારઃ” (યો ૦ સૂ ૦.૨.૫૪) ઇતિ ।

શબ્દસ્પર્શરૂપરસગન્ધા વિષયાઃ, તેભ્યો નિવર્તિતાઃ શ્રોત્રાદયશ્ચિત્તસ્વરૂપમનુકુર્વન્ત ઇવાતિષ્ઠતે । શ્રુતિશ્ચ ભવતિ -

“શબ્દાદિવિષયાન્યગ્ચ મનશ્ચૈવાતિચગ્ચલમ્ ।

ચિન્તયેદાત્મનો રશ્મીન્ પ્રત્યાહારઃ સ ઉચ્યતે” ॥ - (અમૃતનાદોપનિષદિ ૫) ॥

શબ્દાદયો વિષયા યેષાં શ્રોત્રાદીનાં તે શ્રોત્રાદયઃ પગ્ચ; મનઃ ષષ્ઠાનામેતેષામનાત્મરૂપેભ્યઃ શબ્દાદિભ્યો

નિવર્તનમાત્મરશ્મિત્વેન ચિન્તનમ્; પ્રત્યાહારઃ સ ઇત્યર્થ । પ્રત્યાહારકલ્પં સૂત્રયતિ-

“તતઃ પરમા વશ્યતેન્દ્રિયાણામ્” (યો ૦ સૂ ૦.૨.૫૫) ઇતિ ।

ધારણાધ્યાનસમાધીન્સૂત્રૈસ્ત્રિભિઃ સૂત્રયતિ-

“દેશભન્ધશ્ચિત્તસ્ય ધારણા” (યો ૦ સૂ ૦.૩.૧) ;

“તત્ર પ્રત્યયૈકતાનતા ધ્યાનમ્” (યો ૦ સૂ ૦.૩.૨) ;

“તદેવાર્થમાત્રનિર્ભાસં સ્વરૂપશૂન્યમિવ સમાધિઃ” (યો ૦ સૂ ૦.૩.૩) ઇતિ ।

આધારાદિદેશાઃ પૂર્વમુક્તાઃ । દેશાન્તરં શ્રૂયતે-

“મનઃ સહુલ્યકં ધ્યાત્વા સદ્ધિધ્યાત્મનિ બુદ્ધિમાન્ ।

ધારયિત્વા તથાત્માનં ધારણા પરિકીર્તિતા” ॥ - (અમૃતનાદોપનિષદિ ૧૬) ઇતિ ॥

“ચત્સર્વવસ્તુસહુલ્યકં મનઃ, તદાત્માનમેવ સહુલ્યયતુ ન ત્વન્યત્” ઇત્યેવંવિધઃ પ્રયત્ત આત્મનિ સદ્ધેપઃ ।

પ્રત્યયસ્યૈકતાનતા તત્ત્વૈકવિષયઃ પ્રવાહઃ । સ ચ દ્વિવિધઃ વિચ્છિદ્ય વિચ્છિદ્ય જાયમાનઃ, સન્તતશ્ચેતિ । તાવુભૌ

ક્રમેણ ધ્યાનસમાધી ભવતઃ । તદુભયં સર્વાનુભવયોગિના દર્શિતમ્-

“ચિત્તૈકાગ્રાદ્યતો જ્ઞાનમુક્તં સમુપજાયતે ।

તત્સાધનમતો ધ્યાનં યથાવદ્દુપદિશ્યતે” ॥ - (મુક્તિકોપનિષદિ ૨.૪૯) ॥

“વિલાપ્ય વિકૃતિં કૃત્સ્નાં સમ્ભવવ્યત્યયક્રમાત્ ।

પરિશિષ્ટે ચ સન્માત્રં ચિદાનન્દં વિચિન્તયેત્” ॥ ઇતિ । - (મુક્તિકોપનિષદિ ૨.૫૦) ॥

“બ્રહ્માકારમનોવૃત્તિપ્રવાહોડહુકૃતિ વિના ।

સમ્પ્રજ્ઞાતસમાધિઃ સ્યાદધ્યાનાભ્યાસપ્રકર્ષજઃ” ॥ - (મુક્તિકોપનિષદિ ૨.૫૩) ઇતિ ચ ॥

तं य भगवत्पादा उदाशुः

“दृशिस्वरुपं गगनोपमं परं

सङ्घृष्टिमातं त्वमेकमक्षरम् ।

अलेपकं सर्वगतं यदद्वयं

तदेव यादं सततं विमुक्त ओम् ॥ - (उपदेशसाहस्र्यां १०.१) ॥

“दृशिस्तु शुद्धोऽलमविड्विद्यात्मको

न मेऽस्ति कश्चिद्विषयः स्वभावातः ।

पुरस्तिरश्रोर्ध्वमधश्च सर्वतः

सम्पूर्णाभूमा त्वज आत्मनि स्थितः ॥ - (तत्रैव १०.२) एति ॥

“अजोऽमरश्चैव तथाजरोऽमृतः स्वयम्प्रभः सर्वगतोऽलमद्वयः ।

न कारणां कार्यमतीव निर्मलः सदैकतुमश्च ततो विमुक्त ओम्” ॥ - (तत्रैव १०.३) एति ॥

ननु सम्प्रज्ञातसमाधिरङ्गी; स कथं ध्यानानन्तरभाविनोऽष्टमाङ्गस्य समाधेः स्थान उदाह्रियते ?

नायं दोषः, अत्यन्तभेदाभावात् । यथा वेदमधीयानो माणवकः पदे पदे स्मलन्पुनः पुनः समाधधाति, अधीतवेदस्तु सावधानो न स्मलति, अध्यापको निरवधानस्तन्द्रां कुर्वन्नपि न स्मलति; तथा परिपाकतारतम्येन ध्यानसमाधिसम्प्रज्ञातानामवान्तरभेदोऽवगन्तव्यः । धारणादित्रयं मनोविषयत्वात् सम्प्रज्ञातसमाधेरन्तरङ्गम् । यमादिपञ्चकं तु बहिरङ्गम् । तदेतत्सूत्रयति-

“त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः” (यो० सू०.३.७) एति ।

ततः केनापि पुण्येनान्तरङ्गे प्रथमं लभ्ये बहिरङ्गलाभाय नातिप्रयासः कर्तव्यः । यद्यपि पतञ्जलिना भौतिकभूततन्मात्रेन्द्रियाडङ्गारादिविषयाः सम्प्रज्ञातसविकल्पसमाधयो बहुधा प्रपञ्चिताः, तथापि तेषामन्तर्धानादिसिद्धिउत्तुतया मुक्तिउत्तुसमाधिविरोधित्वान्नास्माभिस्तत्रादरः कियते । तथा य सूत्रितम्-

“ते समाधावुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः” (यो० सू०.३.३८) एति,

“स्थान्युपनिमन्त्रणो सङ्गस्मयाकरणां पुनरनिष्टप्रसङ्गात्” (यो० सू० .३.५२) एति य ।

स्थानिनो देवाः । उद्दालको देवैरामन्त्रितोऽप्यवज्ञाय तान्देवान्निर्विकल्पसमाधिमेव यकारेत्युपाध्यायते । प्रश्नोत्तराभ्यामप्येवमेवावगम्यते ।

श्रीरामः -

“शुवन्मुक्तशरीराणां कथमात्मविदां वर ।

शक्तो नेऽदृश्यन्त आकाशगमनादिकाः ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २८.१) ॥

वसिष्ठः -

“अनात्मविदमुक्तोऽपि नभोविडरणादिकम् ।

દ્રવ્યમન્નક્રિયાકાલશક્ત્યાપ્રોત્યેવ રાઘવ” । (તત્રૈવ ૨૮.૨) ॥

“નાત્મજ્ઞસ્યૈષ વિષય આત્મજ્ઞો હ્યાત્મમાત્રદૃક્ ।

આત્મનાત્મનિ સન્તૃપ્તૌ નાવિદ્યામનુધાવતિ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૩) ॥

“યે કેચન જગદ્ભાવાસ્તાનવિદ્યામયાન્વિદુઃ ।

કથં તેષુ કિલાત્મજ્ઞસ્ત્યક્તાવિદ્યો નિમજ્જતિ ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૫) ॥

“દ્રવ્યમન્નક્રિયાકાલશક્તયઃ સાધુ સિદ્ધિદાઃ ।

પરમાત્મપદપ્રાપ્તૌ નોપકુર્વન્તિ કાશ્ચન ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૭) ॥

“સર્વેચ્છાજાલસંશાન્તાવાત્મલાભોદયો હિ યઃ ।

સ કથં સિદ્ધિવાચ્છાયાં મગ્નચિત્તેન લભ્યતે ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૯) ॥

“ન કેચન જગદ્ભાવાસ્તત્ત્વજ્ઞં રજ્જયન્ત્યમી ।

નાગરં નાગરીકાન્તં કુગ્રામલલના ઇવ ॥ ઇતિ । - (લ। વા .૧૮.૩૪) ॥

“અપિ શીતરુચાવર્કં સુતીક્ષ્ણેડપીન્દુમણ્ડલે ।

અપ્યધઃ પ્રસરત્યગ્રૌ જીવન્મુક્તો ન વિસ્મયી ॥ - (તત્રૈવ ૨૭.૬૬) ॥

“ચિદાત્મન ઇમા ઇત્યં પ્રસ્ફુરન્તીહ શક્તયઃ ।

ઇત્યસ્યાશ્ચર્યજાલેષુ નાભ્યુદેતિ કુતૂહલમ્” ॥ - (તત્રૈવ ૨૭.૬૭) ॥

“યસ્તુ વા ભાવિતાત્માપિ સિદ્ધિજાલાનિ વાચ્છતિ ।

સ સિદ્ધિસાધકૈર્દ્રવ્યૈસ્તાનિ સાધયતિ ક્રમાત્” ॥ ઇતિ ય । - (તત્રૈવ ૨૮.૬; યોગવાસિષ્ઠે ૮૯.૨૩) ॥

આત્મવિષયસ્તુ સમ્પ્રજ્ઞાતસમાધિર્વાસનાક્ષયસ્ય નિરોધસમાધેશ્ચ હેતુઃ । તસ્માદત્રાદરઃ કૃતઃ ।

અથ પચ્ચમભૂમિરૂપો નિરોધસમાધિર્નિરૂપ્યતે । તં ચ નિરોધં સૂત્રયતિ-

“વ્યુત્થાનનિરોધસંસ્કારયોરભિભવપ્રાદુર્ભાવૌ નિરોધક્ષણચિત્તાન્વયો નિરોધપરિણામઃ” - (યોગ સૂ.૩.૯) ઇતિ ॥

વ્યુત્થાનસંસ્કારાઃ સમાધિવિરોધિનઃ । તે ચોદ્દાલકસ્ય સમાધાવુદાહૃતાઃ-

“કદાહં ત્યક્તમનને પદે પરમપાવને ।

ચિરં વિશ્રાન્તિમેષ્યામિ મેરુશ્ઙ્ગ ઇવામ્બુદઃ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૪.૨૯) ॥

“ઇતિ ચિન્તાપરવશો બલાદુદ્દાલકો દ્વિજઃ ।

પુનઃ પુનસ્તૂપવિશ્ય ધ્યાનાભ્યાસં ચકાર હ ॥ - (તત્રૈવ ૨૪.૩૫) ॥

“વિષયૈર્નીયમાને તુ ચિત્તે મર્કટચગ્ચલે ।

ન સ લે સમાધાને પ્રતિષ્ઠાં પ્રીતિદાયિનીમ્ ॥ - (તત્રૈવ ૨૪.૩૬) ॥

“કદાચિદ્ભાહ્યસંસ્પર્શપરિત્યાગાદનન્તરમ્ ।

तस्यागच्छथ्येत्तकपिरान्तरस्पर्शसञ्चयान्” ॥ - (तत्रैव २४.३७) ॥

“कदाचिदान्तरस्पर्शाद्भाष्यं विषयमाददे ।

तस्योद्गीय मनो याति कदाचित् त्रस्तपक्षिवत् ॥ - (तत्रैव २४.३८) ॥

“कदाचिदुदितार्काभं तेजः पश्यति विस्तृतम् ।

कदाचित्केवलं व्योम कदाचिन्निभिडं तमः ॥ - (तत्रैव २४.३९) ॥

“आगच्छतो यथाकामं प्रतिभासान् पुनः पुनः ।

अच्छिनन्मनसा शूरः भङ्गोनेव रणे रिपून्” ॥ - (तत्रैव २४.१०९) ॥

“विकल्पौघे समालूने सोऽपश्यद्दृष्टयाम्भरे ।

तमश्छन्नविवेकार्कं लोलकज्जलमेयकम् ॥ - (तत्रैव २४.११०) ॥

तद्युत्साद्यमास सम्यग्ज्ञानविवस्वता ।

तमस्युपरते स्वान्ते तेजःपुञ्जं ददर्श सः ।

तल्लुलाव स्थलाब्जानां वनं बाल एव द्विपः ॥ - (तत्रैव २४.१११) ॥

“तेजस्युपरते तस्य धूर्णमानं मनो मुनेः ।

निशाब्जवदगान्निद्रां तामप्याशु लुलाव सः ॥ - (तत्रैव २४.११२) ॥

“निद्राव्यपगमे तस्य व्योमसंवित्समुद्ययौ ।

व्योमसंविदि नष्टायां मूढं तस्याभवन्मनः ।

मोहमप्येष मनसस्तं ममार्जं मलाशयः । - (तत्रैव २४.११३) ॥

ततस्तेजस्तमोनिद्रामोलादिपरिवर्जिताम् ।

कामध्यवस्थामासाद्य विशश्राम मनः क्षणम्” ॥ - (तत्रैव २४.११४) ॥

त एते व्युत्थानसंस्कारा निरोधलेतुना योगिप्रयत्नेन प्रतिदिनं प्रतिक्षणं याभिर्भूयन्ते; तद्विरोधिनश्च निरोधसंस्काराः प्रादुर्भवन्ति । तथा सति निरोध ऐकैकस्मिन्क्षणे चित्तमनुगच्छति । सोऽयमीदृशश्चित्तस्य निरोधपरिणामो भवति ।

ननु “प्रतिक्षणपरिणामिनो हि भावा ऋते चितिशक्तेः” (साङ्ख्यकौमुद्यां (प)) इति न्यायेन चित्तस्य सर्वदा परिणामप्रवाडो वक्तव्यः ।

आढम् । तत्र व्युत्थितचित्तस्य वृत्तिप्रवाडः स्फुटः निरुद्धचित्तस्य तु कथमित्याशङ्क्योत्तरं सूत्रयति -

“ततः प्रशान्तवाडिता संस्कारात्” (यो० सू० .३.१०) इति ।

यथा समिदाज्याहुतिप्रक्षेपे वह्निरुत्तरोत्तरवृद्ध्या प्रज्वलति, समिदादिकक्षेपे प्रथमक्षणे किञ्चिच्छाम्यति, उत्तरोत्तरक्षणे शान्तिर्वर्धते । तथा निरुद्धचित्तस्योत्तरोत्तराधिकः प्रशमः प्रवडति । तत्र पूर्वपूर्वप्रशमनितः संस्कार एवोत्तरोत्तरप्रशमस्य कारणम् । तामेतां प्रशान्तवाडितां भगवान्विष्यष्टमुदाजहार -

“यथा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।

निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्तं धृत्युच्यते तदा ॥ - (भगवद्गीतायां ६.१८) ॥

“यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।

योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः” ॥ - (तत्रैव ६.१८) ॥

“यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।

यत्र यैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ - (तत्रैव ६.२०) ॥

“सुभ्रमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।

वेत्ति यत्र न यैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ - (तत्रैव ६.२१) ॥

“यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।

यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विद्याल्यते ॥ - (तत्रैव ६.२२) ॥

“तं विधाद् दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ॥

स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा” ॥ - (तत्रैव ६.२३) ॥

निरोधसमाधेः साधनं सूत्रयति -

“विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वकः संस्कारशेषोऽन्यः” (योग सू० .१.१८) ॥

विरामो वृत्त्युपरमः, तस्य प्रत्ययः कारणां वृत्त्युपरमार्थः पुरुषप्रयत्नः, तस्याभ्यासः पौनःपुन्येन सम्पादनम्, तत्पूर्वकस्तज्जन्यः, अनन्तरातीतसूत्रे सम्प्रज्ञातसमाधेरुक्तत्वात् तदपेक्षयान्योऽसम्प्रज्ञातः समाधिः । तत्र वृत्तिरहितस्य चित्तस्वरूपस्य दुर्लक्षत्वात् संस्काररूपेण चित्तं शिष्यते । विरामप्रत्ययजन्यत्वं भगवान्विस्वष्टमाह-

“सङ्कल्पप्रभवान्कामास्त्यज्ज्वा सर्वानशेषतः ।

मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ - (भगवद्गीतायां ६.२४) ॥

“शनैः शनैरुपरमेदबुद्ध्या धृतिगुहीतया ।

आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ - (तत्रैव ६.२५) ॥

“यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।

ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत्” ॥ - (तत्रैव ६.२६) ॥

काम्यमानाः स्रज्यन्तनवनितापुत्रमित्रगृहक्षेत्राद्यो मोक्षशास्त्रकुशलविवेकिजनप्रसिद्धैर्बहुभिर्दोषैरुपेता अप्यनाद्यविधावशात् तान्दोषानाच्छाद्य तेषु विषयेषु सम्यक्त्वं मनः कल्पयति । तस्माच्च सङ्कल्पादित्दं मे स्यादित्येवंरूपाः कामाः प्रभवन्ति । तथा च स्मर्यते-

“सङ्कल्पमूलः कामो वै यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः । ” - (मनुसंहितायां २.३) ॥

“काम जनामि ते मूलं सङ्गुल्पात् ङिल जायसे ।

न त्वां सङ्गुल्पाधिष्यामि समूलसत्त्वं विनङ्क्ष्यसि” ॥ - (महाभारते शान्तिपर्वणि १७१.२५) इति ॥

तत्र विवेकेन विषयदोषेषु साक्षाद्दृतेषु शुना वान्ते पायस एव कामास्त्यज्यन्ते । स्रक्ष्यन्नादिष्विव
 ब्रह्मलोकादिष्विष्यामाधैश्वर्येषु य कामास्त्याज्या इत्यभिप्रेत्य सर्वानित्युक्तम् । मासोपवासप्रतिना
 तस्मिन्मासेऽत्रे त्यक्तोऽपि कामः पुनः पुनरुदेति; तद्गन्ता भूदित्यशेषत इत्युक्तम् । कामत्यागे
 मनःपूर्वकप्रवृत्त्याभावेऽपि यक्षुरादीनां रुपादिषु या स्वभावसिद्धा प्रवृत्तिः सापि प्रयत्नयुक्तेन मनसैव नियन्तव्या
 । देवतादर्शनादिष्वप्यननुसरणाय समन्तत इत्युक्तम् । भूमिकाजयकमेणोपरमस्य विवक्षितव्याख्यनैः
 शनैरित्युक्तम् । ताश्च भूमिकाश्चतस्रः ङठवल्लीषु श्रूयन्ते -

“यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तदयच्छेज्ज्ञान आत्मनि ।

ज्ञानमात्मनि मडति नियच्छेतदयच्छेच्छान्त आत्मनि” ॥ - (ङड ७५० .१.३.१३) इति ॥

वाग्व्यापारो द्विविधः -लौङ्किको वैदिकश्च । जल्पादिरूपो लौङ्किः, जपादिरूपो वैदिकः । तत्र लौङ्किकस्य
 बहुविक्षेपकरत्वाद् व्युत्थानकालेऽपि योगी तं परित्यजेत् ।

अत एव स्मर्यते-

“मौनं योगासनं योगस्तितीक्ष्णैकान्तशीलता ।

निःस्पृहत्वं समत्वं य सप्तैतान्येकदण्डिनः” ॥ - (नारद परि। ७५० .४.२५) इति ॥

जपादिकं निरोधसमाधौ परित्यजेत् । सेयं वाग्भूमिः प्रथमा । तां भूमिं प्रयत्नमात्रेण कतिपयैर्दिनैर्मासैर्वत्सरेर्वा दृढं
 विजित्य पश्चाद्द्वितीयायां मनोभूमौ प्रयतेत; अन्यथा बहुभूमिकाप्रासादवत्प्रथमभूमिपातेनैवोपरितनयोगभूमयः
 सर्वा विनश्येयुः । यद्यपि यक्षुरादयो निरोद्धव्याः, तथापि तेषां वाग्भूमौ मनोभूमौ वान्तर्भावो द्रष्टव्यः ।

ननु वायं मनसि नियच्छेदित्यनुपपन्नं ; न हीन्द्रियस्येन्द्रियान्तरे प्रवेशोऽस्ति ।

मैवम् । प्रवेशस्याविवक्षितत्वात् । नानाविक्षेपकारिणोर्वाङ्मनसयोर्मध्ये प्रथमतो वाग्व्यापारनियमनेन
 मनोव्यापारमात्रपरिशेष एव विवक्षितः । गोमडिषाश्चादीनामिव वाङ्मनियमे स्वाभाविके सम्यन्ने ततो
 ज्ञानात्मनि मनो नियच्छेत् । आत्मा त्रिविधः, ज्ञानात्मा मडात्मा शान्तात्मा येति । जानात्यत्र स्थित आत्मेति
 ज्ञातृत्वोपाधिरुडुारोऽत्र ज्ञानशब्देन विवक्षितः, करणस्य मनसो नियम्यत्वेन पृथगुपात्तत्वात् । अलङ्कारो द्विविधः
 - विशेषरूपः सामान्यरूपश्चेति । “अयमडमेतस्य पुत्र” इत्येवं व्यक्तमभिमान्यमानो विशेषरूपः । “अस्मि”
 इत्येतावन्मात्रमभिमान्यमानः सामान्यरूपः स य सर्वव्यक्तिषु व्याप्तत्वात्मानित्युच्यते । ताभ्यामलङ्काराभ्यां
 द्वाभ्यामुपलितौ द्वावात्मानौ । निरुपाधिकः शान्तात्मा । तदेतत्सर्वमन्तर्बडिर्भावेन वर्तते । शान्त आत्मा
 सर्वान्तरश्चिदेकरसः । तस्मिन्नाश्रितं जडशक्तिरूपमव्यक्तं मूलप्रकृतिः । सा य प्रथमं सामान्यालङ्काररूपेण
 मडत्तवनाम्ना व्यक्तीभवति । ततो बडिर्विशेषालङ्काररूपेण, ततो बडिर्मनोरूपेण ततो बडिर्वागादीन्द्रियरूपेण
 । तदेतदभिप्रेत्योत्त-रोत्तरमान्तरत्वं विविनक्ति श्रुतिः-

“इन्द्रियेभ्यः परा ङर्थ्या अर्थेभ्यश्च परं मनः ।

मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा मडान्परः ॥

મહતઃ પરમવ્યક્તમવ્યક્તાત્ પુરુષઃ પરઃ ।

પુરુષાન્ન પરં કિઞ્ચિત્સા કાષ્ટા સા પરા ગતિઃ” ॥ - (કઠા ઉપ૦ .૧.૩.૧૦, ૧૧) ઇતિ ॥

એવં સત્યત્ર નાનાવિધસદ્ગુલ્પવિકલ્પસાધનં કરણરૂપં મનોડહદુર્તરિ નિચચ્છેત્ । મનોવ્યાપારાન્યરિત્યજ્યાહકુારમાત્રં શેષયેત્ । ન ચૈતદશક્યમિતિ વાચ્યમ્,

“તસ્યાહં નિગ્રહં મન્યે વાયોરિવ સુદુષ્કરમ્” ॥ (ભગવદ્ગીતાયાં ૬.૩૪) ઇતિ વદન્તમર્જુનં પ્રતિ ભગવતોત્તરાભિધાનાત્-

“અસંશયં મહાબાહો મનો દુર્નિગ્રહં ચલમ્ ।

અભ્યાસેન તુ કૌન્તેય વૈરાગ્યેણ ચ ગૃહ્યતે ॥

અસંચતાત્મના યોગો દુષ્પ્રાપ ઇતિ મે મતિઃ ।

વશ્યાત્મના તુ યતતા શક્યોડવામુમુપાયતઃ” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૬.૩૫, ૩૬) ઇતિ ॥

અભ્યાસવૈરાગ્યે પતન્જલિસૂત્રોદાહરણેન વ્યાખ્યાસ્યેતે । પૂર્વપૂર્વભૂમિદાઢ્યરહિતોડસંચતાત્મા । તત્સહિતો વશ્યાત્મા । ઉપાયતઃ પ્રાપ્તિં ગૌડપાદાચાર્યાઃ સદૃષ્ટાન્તમાહુઃ-

“ઉત્સેક ઉદર્ધેર્દ્ધત્કુશાગ્રેણૈકબિન્દુના ।

મનસો નિગ્રહસ્તદ્દ્ભવેદપરિષેદતઃ” ॥ - (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૧) ઇતિ ॥

“બહુભિર્ન વિરોધ્યમ્બેકેનાપિ બલીયસા ।

સ પરાભવમાપ્નોતિ સમુદ્ર ઇવ ટિટ્ટિભાત્” ॥

અત્ર સમ્પ્રદાયવિદ આખ્યાયિકામાચક્ષતે- “કસ્યચિલ્લિલ પક્ષિણોડણ્ડાનિ તીરસ્થાન્યુદધિરુત્સે-કેનાપજહાર । તં ચ સમુદ્રં શોષયામીતિ પ્રવૃત્તઃ સ ચ પક્ષી સ્વમુખાગ્રેણૈકેકં જલબિન્દુ બહિઃ પ્રક્ષિપતિ સ્મ । તદા બહુભિઃ પક્ષિભિર્બન્ધુવર્ગવાર્થમાણોડચનુપરતઃ પ્રત્યુત તાનપિ સહકારિણો વપ્રે । તાંશ્ચ પતનોત્પતનાભ્યાં બહુધા ક્લિશ્યતઃ સર્વાનવલોક્ય કૃપાલુનારદો ગરુડં સમીપે પ્રેષયામાસ । તતો ગરુડપક્ષવાતેન શુષ્ય-સમુદ્રો ભીતસ્તાન્યાણ્ડાન્યાનીય પક્ષિણો દદૌ” ।

એવમખેદેન મનોનિરોધે પરમધર્મે પ્રવર્તમાનં યોગિનમીશ્વરોડનુગૃહ્ણાતિ । અખેદશ્ચ મધ્યે મધ્યે તદનુકૂલવ્યાપારમિશ્રણેન સમ્પદ્યતે, યથૌદનં ભુજાનસ્તત્તદ્ગ્રાસાન્તરે ચોષ્યલેહ્યાદીનાસ્વાદ્યતિ તદ્દત્ । ઇદમેવાભિપ્રેત્ય વસિષ્ઠ આહ-

“ચિત્તસ્ય ભોગૈર્દ્વૌ ભાગૌ શાસ્ત્રેણૈકં પ્રપૂરયેત્ ।

ગુરુશ્ચુશ્રૂષયા ભાગમવ્યુત્પન્નસ્ય સત્કમે” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૧.૩૬) ॥

“કિઞ્ચિદ્વ્યુત્પત્તિયુક્તસ્ય ભાગં ભોગૈઃ પ્રપૂરયેત્ ।

ગુરુશ્ચુશ્રૂષયા ભાગ ભાગં શાસ્ત્રાર્થચિન્તયા” ॥ - (તત્રૈવ ૨૧.૩૭) ॥

“વ્યુત્પત્તિમનુયાતસ્ય પૂરયેચ્ચેતસોડવહમ્ ।

द्वौ भागौ शास्त्रवैराग्यैर्द्रौ ध्यानगुरुपूजया” ॥ - (तत्रैव २१.३८) एति ॥

भोगशब्देनात्र शुभनडेतुर्भिक्षाटनादिव्यापारो वार्णाश्रमोचितव्यापारश्चोच्यते । घटिकाभात्रं मुहूर्तं वा यथाशक्ति योगमभ्यस्य ततो मुहूर्तं शास्त्रश्रवणेन परिचर्यथा वा गुडुननुगम्य मुहूर्तं स्वदेहमनुसृत्य मुहूर्तं योगशास्त्रं पर्यालोच्य पुनर्मुहूर्तं योगमभ्यस्येत् । अवं योगप्राधान्येन व्यापारान्तराणि मेलयंस्तानि द्रागभ्यस्य शयनकाले तद्दिनगतान् योगमुहूर्तान् गणयेत् । ततः परेद्युर्वा परपक्षे वा परमासे वा योगमुहूर्तान् वर्धयेत् । तथा यैकैकस्मिन्मुहूर्तं ऐकैकक्षेत्रायोगेऽपि संवत्सरमात्रेण भूयान्योगकालो भवति ।

न यैवं यौगैकशरणात्वे व्यापारान्तराणि लुप्येरन्नि त शङ्कनीयम्, लुमेतरकृत्स्नव्यापारस्यैव योगेऽधिकारात् । अत एव विद्वत्संन्यासोऽपेक्ष्यते । तस्मात्तदेकनिष्ठः पुमानध्येतृवर्णागादिवत्क्षमेण योगागुहो भवति । यथाध्येता माणवकः पादांशं पादमर्धमृयमृदयं वर्णं य क्मेण पठन्शद्वादशवर्षैरध्यापको भवति, यथा य वाणिज्यं कुर्वन्नेकनिष्ठद्विनिष्ठादिकमेण लक्षपतिः कोटिपतिर्वा भवति तथा ताभ्यां वणिगध्येतृभ्यां सडैवोपकम्य मत्सरग्रस्त एव युञ्जानस्तावता कालेन कुतो न योगमारोडेत् ?

तस्मात्पुनः पुनः प्राप्यमाणान्सङ्कल्पविकल्पानुद्दालकवत् पौरुषप्रयत्नेन परित्यज्याडङ्कुरि ज्ञानात्मनि मनो नियच्छेत् । तामेतां द्वितीयभूमिकां विजित्य बालमूकादिवन्निर्मनस्त्वे स्वाभाविके सति ततो विशेषाडङ्कारुपं विस्पष्टं ज्ञानात्मानमस्पष्टे सामान्याडङ्कारे मडत्तत्त्वे नियच्छेत् । यथा स्वल्पां तन्द्रां प्राप्तवतो विशेषाडङ्कारः स्वत एव सङ्कथति, विनैव तन्द्रां तथा विस्मरणे प्रयतमानस्याडङ्कारसङ्कोचो भवति । सेयं लोकप्रसिद्धया तन्द्रया तार्किकाभिमतनिर्विकल्पकज्ञानेन य समाना मडत्तत्वमात्रपरिशेषावस्था तृतीया भूमिः । अस्यां याभ्यासपाटवेन वशीकृतायां तमेतं सामान्याडङ्कारुपं मडान्तमात्मानं निरुपाधितया शान्ते चिदेकरसस्वभावे नियच्छेत् ।

“मडत्तत्त्वं तिरस्कृत्य चिन्मात्रं परिशेषयेत्” ।

अत्रापि पूर्वोक्तविस्मृतिप्रयत्न एव ततोऽप्यतिशयेनोपायतामापद्यते । यथा शास्त्राभ्यासप्रवृत्तस्य व्युत्पत्तेः प्राक्प्रतिग्रन्थव्याप्यानापेक्षायामपि व्युत्पन्नस्य स्वत एवोत्तरग्रन्थार्थः प्रतिभाति, तथा सम्यग्वशीकृतपूर्वभूम्योर्गिन उत्तरभूम्युपायः स्वत एव प्रतिभाति । तदाड योगभाष्यकारः-

“योगेन योगो ज्ञातव्यो योगो योगात्प्रवर्तते ।

योगेऽप्रमत्तस्तु योगेन स योगी रमते चिरम्” ॥ - (योगसूत्रभाष्ये ३.६ ; सौभाग्यलक्ष्यपनिषदि २.७) एति ॥

ननु मडत्तत्वशा-न्तात्मनोर्मध्ये मडत्तत्वोपादानमव्यक्ताप्यं तत्त्वं श्रुत्योदाहृतम् । तत्र तो नियमनं नाभिधीयत एति येत्-

नः लयप्रसङ्गादिति भ्रूमः । यथा घटोऽनुपादाने जले निरुध्यमानो न लीयते , उपादानभूतायां तु मृदि लीयते; तथा मडत्तत्वमात्मनि न लीयते, अव्यक्ते तु लीयते । न य स्वरूपलयः पुरुषार्थ आत्मदर्शनानुपयोगात् । “दृश्यते त्वग्रथा बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः” एति पूर्ववाक्ये आत्मदर्शनं विधाय सूक्ष्मत्वसिद्धये निरोधस्याभिधानात्, लयस्य प्रतिदिनं सुषुप्तौ स्वतः सिद्धत्वेन प्रयत्नवैयर्थ्याच्च ।

ननु धारणाध्यानसमाधिभिः सम्प्रज्ञातस्यैकाग्रवृत्तिरूपत्वेन दर्शनडेतुत्वेऽपि शान्तात्मन्यवरुद्धस्या-सम्प्रज्ञातसमाधिमापन्नस्य चित्तस्य वृत्तिरहितत्वेन सुषुप्तिवन्न दर्शनडेतुत्वमिति येत् -

चित्तस्थ

न, स्वतः सिद्धस्य दर्शनस्य निवारयितुमशक्यत्वात् । अत एव श्रेयोमार्गेऽभिहितं -

“आत्मानात्माकारं स्वभावतोऽवस्थितं सदा चित्तम् ।

आत्मैकाकारतया तिरस्कृतानात्मदृष्टि विदधीत” ॥ “इति

यथा घट उत्पद्यमानः स्वतो विद्यत्पूर्णा एवोत्पद्यते, जलताण्डुलादिपूरणं तूत्यन्ने घटे पश्चात्पुरुषप्रयत्नेन भवति; यथा तत्र जलादौ निःसारितेऽपि न विद्यन्निःसारयितुं शक्यते, मुष्पिधानेऽप्यन्तर्विद्यदवतिष्ठत एव; तथा चित्तमुत्पद्यमानमात्मश्चैतन्पूर्णा एवोत्पद्यते । उत्पन्ने चित्ते पश्चान्मूषानिषिक्तद्रुतताम्रवद्धटपट-
रुपरससुभङ्गुभादिवृत्तिरूपत्वं भोगुत्तुधर्माधर्मादिवशाद्भवति । तत्र रुपरसाधनात्माकारे निवारितेऽपि निर्निमित्तश्चिदाकारो न निवारयितुं शक्यते । ततो निरोधसमाधिना निर्वृत्तिकेन संस्कारमात्रशेषतया सूक्ष्मेण चिदात्ममात्राभिमुभवादेकाग्र्येण चित्तेन निर्विघ्नमात्माऽनुभूयते । अनेनैवाभिप्रायेण वार्तिककार-
सर्वानुभवयोगिनावाहृतुः-

“सुभङ्गुभादिरूपत्वं धियो धर्मादिहेतुतः ।

निर्हेतुत्वात्सम्भोधरूपत्वं वस्तुवृत्तितः ॥

प्रशान्तवृत्तिकं चित्तं परमानन्दीपकम् ।

असम्प्रज्ञातनामायं समाधिर्योगिनां प्रियः” ॥ इति - (मुक्तिकोपनिषदि २.५३, ५४) ॥

आत्मदर्शनस्य स्वतः सिद्धत्वेऽप्यनात्मदर्शनवारणाय निरोधाभ्यासः । अत एवोक्तं -

“आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत्” । (भ। गीतायां ६.२५) इति ।

योगशास्त्रस्य चित्तचिदित्सकसमाधिमात्रे प्रवृत्तत्वान्निरोधसमाधावात्मदर्शनं तत्र न साक्षादुक्तम् । भङ्ग्यन्तरेण त्वभ्युपगम्यते, “योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः” (योगसूत्रेषु १.२) इति सूत्रयित्वा “तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्” (योगसूत्रेषु १.३) इति सूत्रेणात् ।

यद्यपि निर्विकारो द्रष्टा सदा स्वरूप एवावतिष्ठते, तथापि वृत्तिषूत्पद्यमानासु तत्र चिच्छायायां प्रतिबिम्बितायां तदविवेकादस्वस्थ एव द्रष्टा भवति । तद्यन्तन्तरसूत्रेषोक्तम्-

“वृत्तिसादृश्यमितरत्र” (योगसूत्रेषु १.४) , इति ।

अन्यत्रापि सूत्रितम्-

“सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्गीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः परार्थत्वात्” (योगसूत्रेषु ३.३६) इति,
“चित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनं” “(योगसूत्रेषु ४.२२) इति य ।

निरोधसमाधिना शोधिते त्वम्पदार्थे साक्षात्कृतेऽपि तस्य ब्रह्मत्वं गोचरयितुं मडावाक्येन ब्रह्मविधानामकं वृत्त्यन्तरमुत्पद्यते; न य शुद्धत्वम्पदार्थसाक्षात्कारे निरोधसमाधिरेक एवोपायः ; किं तु चिज्जडविवेकेनापि पृथक्कृते तत्र साक्षात्कारसम्भवात् । अत एव वसिष्ठ आह-

“द्वौ ङ्गौ चित्तनाशस्य योगो ज्ञानं य राधव ।

योगस्तद्गुत्तिरोधो हि ज्ञानं सम्यगवेक्षणम्” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे २७.७२) इति ॥

“असाध्यः कस्यसिधोगः कस्यसिज्ञाननिश्चयः ।

प्रकारौ द्वौ ततो देवो जगाद परमेश्वरः” ॥ - (तत्रैव २६.६०) एति य ॥

ननु विवेकोऽपि योगे पर्यवस्यति, दर्शनवेलायामात्ममात्रगोचराया अेकाग्रवृत्तेः क्षणिकसम्प्रज्ञातवृत्त्वात् ।

आढम् । तथापि सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातयोः स्ववृत्ततः साधनतश्चास्त्वेव मलद्वैलक्षण्यम् । स्फुटः स्ववृत्तभेदः । साधनं तु सम्प्रज्ञातस्य सजातीयत्वाद्धारणार्थादित्रयमन्तरङ्गम्, असम्प्रज्ञातस्य त्ववृत्तिकस्य विजातीयत्वाद्भ्रष्टरङ्गम् । तथा य सूत्रं -

“तदपि भ्रष्टरङ्गं निर्बीजस्य” (योगसूत्रेषु ३.८) एति ।

विजातीयत्वेऽपि अलुविधानात्मवृत्तिनिवारणेनोपकारितया भ्रष्टरङ्गत्वमविरुद्धम् । तदेवोपकारित्वं विशदयितुं सूत्रयति-

“श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वकं एतरेषाम्” (योगसूत्रेषु १.२०) एति ।

उषाञ्चिद्देवादीनां पूर्वसूत्रे जन्मनैव समाधिमुक्त्वा मनुष्यान्प्रत्येतदुच्यते । ममायं योग एव परमपुरुषार्थसाधनमिति प्रत्ययः श्रद्धा । सा योर्धर्षश्रवणेनोपजायते । तदुत्कर्षश्च स्मर्यते-

“तपस्विव्योऽधिको योगी ज्ञानिव्योऽपि मतोऽधिकः ।

कर्मिव्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन” । - (भगवद्गीतायां ६.४६) एति ॥

उत्तमलोकसाधनत्वात् कृच्छ्रयान्द्रायणार्थादितपसो ज्योतिष्टोमादिकर्मप्राप्त्ययं योगोऽधिकः । ज्ञानं प्रत्यन्तरङ्गत्वाच्चित्तविश्रान्तिर्दे-

य ज्ञानाद्यधिकः । एवं जनतो योगे श्रद्धा जायते । तस्यां य श्रद्धायां वासितायां वीर्यमुत्साहो भवति - सर्वथा योगं सम्पादयिष्यामीति । अेतादृशेनोत्साहेन तदा तदानुष्ठेयानि योगाङ्गानि स्मर्यन्ते । तथा य स्मृत्या सम्यगनुष्ठितसमाधेरध्यात्मप्रसादे सत्यतम्भरा प्रज्ञोऽेति ।

तत्प्रज्ञापूर्वकस्तत्प्रज्ञाकारणकोऽसम्प्रज्ञातसमाधिरितरेषां देवादेव्योऽर्वाचीनानां मनुष्याणां सिध्यति । तां य प्रज्ञां सूत्रयति-

“ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञा” (योगसूत्रेषु १.४८) एति ।

ऋतं सत्यं वस्तुयाथात्म्यं बिभर्ति प्रकाशयतीति ऋतम्भरा । तत्र तस्मिन्समाध्युत्कर्षजन्येऽध्यात्मप्रसादे सतीत्यर्थः । ऋतम्भरत्वोपपत्तिं सूत्रयति-

“श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थत्वात्” (योगसूत्रेषु १.४८) एति ।

सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टवस्तुष्वयोगिप्रत्यक्षं न प्रवर्तते । आगमानुमानाभ्यां तानि वस्तून्ययोगिभिर्ज्ञायन्ते । ते य शास्त्रानुमानजन्ये प्रज्ञे वस्तुसामान्यमेव गोचरयतः । एतं तु योगिप्रत्यक्षं वस्तुविशेषगोचरत्वादृतम्भरम् । तस्य य योगिप्रत्यक्षस्यासम्प्रज्ञातसमाधौ भ्रष्टरङ्गत्वसिद्ध्यर्थमुपकारित्वं सूत्रयति-

“तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी” (योगसूत्रेषु १.५०) एति ।

असम्प्रज्ञातसमाधेरभ्रष्टरङ्गसाधनमुक्त्वा तन्निरोधप्रयत्नस्यान्तरङ्गसाधनतां सूत्रयति-

“तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः समाधिः” (योगसूत्रेषु १.५१) एति ।

સોડયં સમાધિઃ સુષુપ્તિસમાનઃ સાક્ષિચૈતન્યેનાનુભવિતુ શક્યઃ । ન ચાસૌ સર્વધીવૃત્તિરાહિત્યાત્સુષુપ્તિરેવેતિ શક્યનીયમ્, મનઃ સ્વરૂપસ્ય સદસ્ત્વાભ્યાં વિશેષાત્ । તદુક્તં ગૌડપાદાચાર્યેઃ-

“નિગૃહીતસ્ય મનસો નિર્વિકલ્પસ્ય ધીમતઃ ।

પ્રચારઃ સ તુ વિજ્ઞેયઃ સુષુપ્તેન્દ્રિયો ન તત્સમઃ ॥

યહિ સુષુપ્તૌ તન્નિગૃહીતં ન લીયતે ।

તદેવ નિર્ભયં બ્રહ્મ જ્ઞાનાલોકં સમન્તતઃ” ॥ - (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૩૪-૩૫) ઇતિ,

દ્વૈતસ્યાગ્રહણં તુલ્યમુભયોઃ પ્રાજ્ઞાતુર્યયોઃ ।

બીજનિદ્રાયુતઃ પ્રાજ્ઞઃ સા ચ તુર્યે ન વિદ્યતે ॥

સ્વપ્રનિદ્રાયુતાવાદૌ પ્રાજ્ઞસ્ત્વસ્વપ્રનિદ્રયા ।

ન નિદ્રાં નૈવ ચ સ્વપ્નં તુર્યે પશ્યન્તિ નિશ્ચિતાઃ ॥

અન્યથા ગૃહ્ણતઃ સ્વપ્નો નિદ્રા તત્ત્વમજાનતઃ ।

વિપર્યાસે તયોઃ ક્ષીણે તુરીયં પદમશ્રુતે” ॥ - (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૧.૧૩-૧૫) । ઇતિ ચ ॥

આદૌ વિશ્વતૈજસૌ । અદ્વૈતસ્ય વસ્તુનોડન્યથાગ્રહણં નામ દ્વૈતરૂપેણ પ્રતિભાસઃ । સ ચ વિશ્વતૈજસયોર્વર્તમાનઃ સ્વપ્ન ઇત્યુચ્યતે । તત્ત્વસ્યાજ્ઞાનં નિદ્રા । સા ચ વિશ્વતૈજસપ્રાજ્ઞેષુ વર્તતે । તયોઃ સ્વપ્રનિદ્રયોઃ સ્વરૂપભૂતયોર્વિપર્યાસો મિથ્યાજ્ઞાનમ્ । તસ્મિન્ વિદ્યાયા ક્ષીણે સતિ તુરીયં પદમદ્વૈતં વસ્ત્વશ્રુતેડનુભવવતીત્યર્થઃ ।

ન-વસ્ત્વેવમસમ્પ્રજ્ઞાતસમાધિસુષુપ્ત્યોર્મહાનભેદઃ, તત્ર તત્ત્વદિદ્દક્ષોર્દર્શનસાધનત્વેન સમાધ્યપેક્ષાયામપિ દૃષ્ટતત્ત્વસ્ય જીવન્મુક્તયે નાસ્તિ તદપેક્ષા, રાગદ્વેષાદિક્લેશબન્ધસ્ય સુષુપ્ત્યાપિ નિવૃત્તેઃ ।

મૈવમ્ । કિં પ્રતિદિનં સ્વતઃ પ્રાપ્ત્વા કાદાચિત્કી સુષુપ્તિર્બન્ધનિવર્તિકા, કિં વાભ્યાસેન નિરન્તરવર્તિની ? આદોડપિ કિં સુષુપ્તિકાલીનસ્ય ક્લેશબન્ધસ્ય નિવૃત્તિઃ, કિં વા કાલાન્તરવર્તિનઃ ?

નાદઃ, અપ્રસક્તેઃ । ન હિ મૂઢાનામપિ સુષુપ્તૌ ક્લેશબન્ધઃ, અન્યથાયાસઃ પ્રસજ્યેત । નદ્વિતીયઃ, અસમ્ભવાત્ ।

ન હ્યન્યકાલીનયા સુષુપ્ત્યા કાલાન્તરવર્તિનઃ ક્લેશશ્ચ ક્ષયઃ સમ્ભવતિ; અન્યથા મૂઢાનામપિ જાગરણસ્વપ્નયોઃ ક્લેશશ્ચ ક્ષયઃ પ્રસજ્યેત । નાપિ સુષુપ્તૌ નૈરન્તર્યમભ્યસિતું શક્યમ્, તસ્યાઃ કર્મક્ષયનિમિત્તત્વાત્ । તસ્માત્તત્ત્વવિદોડપિ ક્લેશક્ષયાયાસ્ત્યેવાસમ્પ્રજ્ઞાતસમાધ્યપેક્ષા ।

તસ્ય ચ સમાધર્ગવાશ્ચાદિષ્વિવ વાડનિરોધઃ પ્રથમા ભૂમિઃ । બાલમૂઢાદિષ્વિવ નિર્મનસ્ત્વં દ્વિતીયા । તન્દ્રાયામિવાહકુારાહિત્યં તૃતીયા । સુષુપ્ત્યાવિવ મહત્તત્ત્વરાહિત્યં ચતુર્થા । તદેતદ્ભૂમિચતુષ્ઠયમભિપ્રેત્ય “શનૈઃ શનૈરુપરમેત્” ઇત્યુક્તમ્ ।

અત્ર ચોપરમે ધૃતિગૃહીતા બુદ્ધિઃ સાધનમ્ । મહદહકુારમનોવાગાદીનાં સ્વત એવ તીવ્રવેગેણ બહિઃ પ્રવહતાં કુલકુષ્પાયા નદ્યા ઇવ નિરોધે ધૈર્યં મહદપેક્ષિતમ્ । બુદ્ધિર્વિવેકઃ । પૂર્વા ભૂમિર્જિતા વા ન વેતિ પરિક્ષ્ય જિતાયામુત્તરભૂમ્યુપક્રમઃ, અજિતાયાં તુ સૈવ પુનરભ્યસનીયેતિ તદા તદા વિવિચ્યાત્ (વિવિચ્ચયાત્ ઇતિ વા

पाठः) । “आत्मसंस्थं -” (भगवद्गीतायां ६.२५) इत्यादिना सार्धश्लोकेन यत्तुर्थभूम्यव्यासोऽपि स्मृतः ।
गौडपादाचार्या आहुः-

“उपायेन निगृह्णीयाद्विक्षिप्तं कामभोगयोः ।

सुप्रसन्नं लये यैव यथा कामो लयस्तथा ॥ ४२ ॥

दुःखं सर्वमनुस्मृत्य कामभोगान्निवर्तयेत् ।

अजं सर्वमनुस्मृत्य जातं नैव तु पश्यति ॥ ४३ ॥

लये सम्बोधयेच्छित्तं विक्षिप्तं शमयेत्पुनः ।

सकषायं विजानीयात्समप्राप्तं न यालयेत्” ॥ ४४ ॥ - (माण्डूक्यकारिकायां ३.४२-४४) ॥

“नास्वाद्येत्सुप्तं तत्र निःसङ्गः प्रज्ञया भवेत् ।

निश्चलं निश्चरच्छित्तमेकीकुर्यात्प्रयत्नतः ॥ ४५ ॥

“यदा न लीयते चित्तं न य विक्षिप्यते पुनः ।

अनिङ्गनमनाभासं निष्पन्नं ब्रह्म तत्तदा” ॥ ४६ ॥ - (माण्डूक्यकारिकायां ३.४५-४६) इति ॥

लयविक्षेपकषायसमप्राप्तयश्चतस्रश्चित्तस्यावस्थाः । तत्र निरुध्यमानं चित्तं विषयेभ्यो व्यावृत्तं सत्पूर्वा-
भ्यासवशाद्यदि लयाय सुषुप्तयेऽभिमुखं भवेत्, तदानीमुत्थापनप्रयत्नेन लयकारणविवारणेन वा तच्छित्तं
सम्यक्प्रबोधयेत् । लयहेतवो निद्राशेषाञ्जुर्णबह्वशनश्रमाः । अत एवाहुः -

“समाप्य निद्रां सुञ्जुर्णाल्यभोज्ज

श्रमत्याग्यबाधे विविक्ते प्रदेशे ।

सदासीत निस्तृषण एवाप्रयत्नो-

ऽथ वा प्राणरोधी निजाभ्यासमार्गात्” ॥ - (सौभाग्यलक्ष्युपनिषदि २.२) इति ॥

लयाद्युत्थापितं चित्तं दैनन्दिनप्रबोधाभ्यासवशाद्यदि कामभोगयोर्विक्षिप्येत, तदा विवेकिजनप्रसिद्धभोग्यवस्तुगतसर्वदुःखानुस्म-
शास्त्रप्रसिद्धजन्मादिरुडिताद्वितीयब्रह्मतत्त्वानुस्मरण-पूर्वकेण भोग्यवस्तुदृशनेन य पुनः पुनर्विक्षेपाश्रित्यं
शमयेत् ।

कषायस्तीव्रश्चित्तदोषः । तीव्ररागद्वेषादिवसनया ग्रस्तं चित्तं कदाचित् समाहितमिव लयविक्षेपरुडितं
दुःखैकाग्रमवतिष्ठते; तादृशं तच्छित्तं विजानीयात्, समाहितचित्ताद्विवेकेनावगच्छेत् । असमाहितमेतदित्यवगम्य
लयविक्षेपवत्कषायस्य प्रतीकारं कुर्यात् । समशब्देन ब्रह्माभिधीयते ।

“समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम्” । (भगवद्गीतायां १३.२८) इति स्मृतेः ।

लयविक्षेपकषायेषु परिहृतेषु परिशेषाश्रितेन समं ब्रह्म प्राप्यते । तस्य समप्राप्तं चित्तं लयकषायभ्रान्त्या न
यालयेत् । सूक्ष्मया बुद्ध्या लयकषायप्राप्ती विविध्य तस्यां समप्राप्तावतिप्रयत्नेन चिरं स्थापयेत् । स्थापिते तस्मिन्
ब्रह्मस्वरूपभूतः परमानन्दः सम्यगाविर्भवति । तथा योदाहृतं -

“सुभ्रमात्यन्तिकं यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् । ” - (भगवद्गीतायां ६.२९) इति ॥

શ્રુતિશ્ચ ભવતિ

“સમાધિનિર્ઘૂતમલસ્ય ચેતસો

નિવેશિતસ્યાત્મનિ યત્સુખં ભવેત્ ।

ન શક્યતે વર્ણયિતું ગિરા તદા

સ્વયં તદન્તઃકરણેન ગૃહ્યતે” ॥ - (મૈત્રાયાણ્યપનિષદિ ૪.૯) ઇતિ ॥

નનુ સમાધ્યાવિભૂર્તસ્ય બ્રહ્માનન્દસ્ય બુદ્ધિગ્રાહ્યત્વં શ્રુતિસ્મૃતિભ્યામભિહિતમ્; આચાર્યૈસ્તુ - “નાસ્વાદ્યેત્સુખં તત્ર” (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૫) ઇતિ બુદ્ધિગ્રાહ્યત્વં પ્રતિષિધ્યત ઇતિ ચેત્ ।

નાયં દોષઃ । તત્ર નિરોધસુખં બુદ્ધિગ્રાહ્યં ન પ્રતિષિધ્યતે, કિં તુ સમાધિવિરોધિનો વ્યુત્થાનરૂપસ્ય પરામર્શસ્યૈવ પ્રતિષેધાત્ ।

યથા નિદાઘદિવસેષુ મધ્યાહ્ને જાહ્નવીહૃદનિમગ્નેનાનુભૂયમાનમપિ શૈત્યસુખં તદા વક્તુમશક્યં પશ્ચાદુન્મગ્નેનાભિધીયતે; યથા વા સુષુમાવવિદ્યાવૃત્તિભિરતિ-સૂક્ષ્માભિરનુભૂયમાનમપિ સ્વરૂપમુખં તદાનીં સવિકલ્પકેનાન્તઃ કરણવૃત્તિજ્ઞાનેન ગ્રહીતુમશક્યમ્, પ્રબોધકાલે તુ સ્મૃત્યા વિસ્પષ્ટે પરામૃશ્યતે; તથા સમાધૌ વૃત્તિરહિતેન સંસ્કારમાત્રશેષતયા સૂક્ષ્મેણ વા ચિત્તેન સુખાનુભવઃ શ્રુતિસ્મૃત્યોર્વિવક્ષિતઃ ।

“મહદિદં સમાધિસુખમન્વભૂવમ્” (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૫) ઇત્યેતાદૃશો વ્યુત્થિતસ્ય સવિકલ્પકઃ પરામર્શોઽત્રાસ્વાદનં ; તદેવાચાર્યૈઃ પ્રતિષિધ્યતે । તમેવ સ્વાભિપ્રાયં પ્રકટયિતું “નિઃસડ્ગઃ પ્રજ્ઞયા ભવેત્” ઇત્યુક્તં (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૫) ।

પ્રકૃષ્ટે સવિકલ્પકં જ્ઞાનં પ્રજ્ઞા; તયા સહ સડ્ગં પરિત્યજેત્ । યદ્વા પૂર્વોક્તા ધૃતિગૃહીતા બુદ્ધિઃ પ્રજ્ઞા; તદાત્મકેન સાધનેન સુખાસ્વાદનતદ્ધર્ણનાદિરૂપામાસક્તિં વર્જયેત્ । સમાધૌ બ્રહ્માનન્દે નિમગ્નં ચિત્તં યદિ કદાચિત્સુખાસ્વાદનાય વા શીતવાતમશકાદ્યુપદ્રવેણ વા નિશ્ચરેત્ તદા નિશ્ચરતચ્ચિત્તં પુનઃ પુનર્નિશ્ચલં યથા ભવતિ તથા પરબ્રહ્મણા સહેકીકુર્યાત્ । તત્ર ચ નિરોધપ્રયત્ન એવ સાધનમ્ । એકીભાવ એવ “યદા ન લીયતે ચિત્તમ્” (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૬) ઇત્યનેન શ્લોકેન સ્પષ્ટીક્રિયતે । “અનિડ્ગનમનાભાસમ્” (માણ્ડૂક્યકારિકાયાં ૩.૪૬) ઇત્યાભ્યાં પદાભ્યાં કષાયસુખાસ્વાદૌ દ્વૈ ચ પ્રતિષિધ્યેતે । લયવિક્ષેપકષાયસુખાસ્વાદેભ્યો વિનિર્મુક્તં ચિત્તમવિચ્છેદેન બ્રહ્મણ્યવસ્થિતં ભવતિ । એતદેવાભિપ્રેત્ય કઠવલ્લીષુ પઠ્યતે-

“યદા પગ્થાવતિષ્ઠન્તે જ્ઞાનાનિ મનસા સહ ।

બુદ્ધિશ્ચ ન વિચેષ્ટતે તામાહુઃ પરમાં ગતિમ્ ॥

તાં યોગમિતિ મન્યન્તે સ્થિરામિન્દ્રિયધારણામ્ ।

અપ્રમત્તસ્તદા ભવતિ યોગો હિ પ્રભવાગ્ચયૌ । ” - (કઠોપનિષદિ ૨.૩.૧૦, ૧૧) ઇતિ ॥

ઉપેક્ષિતો યોગ ઇન્દ્રિયવૃત્તીનાં પ્રભવં કરોતિ । અનુષ્ઠિતસ્તુ તાસાં લયહેતુઃ । અત એવ યોગસ્ય સ્વરૂપલક્ષણં સૂત્રયતિ-

“યોગશ્ચિત્તવૃત્તિનિરોધઃ” (યોગસૂત્રેષુ ૧.૨) ઇતિ ।

વૃત્તીનામાનન્ત્યાન્નિરોધોઽશક્ય ઇતિ શઙ્કાં વારયિતુમિયત્તાં સૂત્રયતિ -

“वृत्तयः पञ्चतय्यः क्लिष्टा अक्लिष्टाः” (योगसूत्रेषु १.५) इति ।

रागद्वेषादिक्लेशरूपा आसुरवृत्तयः क्लिष्टाः । रागादिरक्षिता दैववृत्तयोऽक्लिष्टाः । यद्यपि पञ्चस्वैव क्लिष्टानामक्लिष्टानां यान्तर्भावः, तथापि क्लिष्टा एव निरोद्धव्या इति मन्द्बुद्धिं वारयितुं ताभिः सङ्गाक्लिष्टा अप्युदाहृताः । नामधेयलक्षणाभ्यां ता वृत्तीर्विशदयितुं सूत्रषट्कमाह-

“प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः” (योगसूत्रेषु १.६) ;

“प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि” (योगसूत्रेषु १.७) ;

“विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम्” (योगसूत्रेषु १.८) ;

“शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः” (योगसूत्रेषु १.९) ;

“अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा” (योगसूत्रेषु १.१०) ;

“अनुभूतविषयासम्प्रमोषः स्मृतिः” (योगसूत्रेषु १.११) इति ।

वस्त्वभावः प्रतीयते यस्मिंस्तमस्यावरके सति तत्तमोऽभावप्रत्ययः । तमोगुणं विषयीकुर्वती वृत्तिर्निद्रेत्युच्यते । अनुभूतविषयस्यासम्प्रमोषस्तदनुभवजन्यमनुसन्धानम् । पञ्चविधवृत्तिनिरोधसाधनं सूत्रयति-

“अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः” (योगसूत्रेषु १.१२) इति ।

यथा तीव्रवेगोपेतं नदीप्रवाहं सेतुबन्धनेन निवार्य कुल्याप्रणयनेन क्षेत्राभिमुषं तिर्यकप्रवाहान्तरमुत्पाद्यते, तथा वैराग्येण चित्तनद्या विषयप्रवाहं निवार्य समाध्यभ्यासेन प्रशान्तः प्रवाहः सम्पाद्यते । मन्त्रजपदेवताध्यानादीनां क्रियारूपत्वेनावृत्तिलक्षणोऽभ्यासः सम्भाव्यते । सर्वव्यापारोपरमरूपस्य समाधेः साधकः को नामाभ्यास इति शङ्कां वारयितुं सूत्रयति-

“तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः” (योगसूत्रेषु १.१३) इति ।

स्थितिर्नैश्वल्यं निरोधः । यत्नो मानस उत्साहः । स्वत एव बहिष्प्रवाहशीलं चित्तं सर्वथा निरोधयिष्यामीत्येवंविध उत्साह आवर्त्यमानोऽभ्यास इत्युच्यते । अयमभ्यास इदानीं प्रवृत्तः स्वयमदृढः सन्ननादिप्रवृत्ता व्युत्थानवासनाः कथमभिभवैदित्याशङ्कामपवदितुं सूत्रयति-

“स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेवितो दृढभूमिः” (योगसूत्रेषु १.१४) इति ।

लोका डि मूढस्य वचनमुदाहरन्ति “विद्यमानाश्चत्वार एव वेदाः, तानध्येतुं गतस्य माणवकस्य पञ्चदिवसा अतीताः, अधाप्यसौ नागतः” इति । तादृश एवायं योगी तदा स्याद् यदा दिवसैर्वा मासैर्वा योगसिद्धिं वाञ्छेत् । तस्मात् संवत्सरैर्जन्मभिर्वा दीर्घकालं योग आसेवितव्यः । तथा च स्मर्यते-

“अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्” ॥ - (भगवद्गीतायां ६.४५) इति ॥

शिरमासेवमानोऽपि यद्दि विच्छिद्य विच्छिद्य सेव्येत, तर्ह्यत्यथमानानां योगसंस्काराणां समनन्तरभाविमिर्विच्छेदकारिभिर्युक्त संस्कारैरभिभवे सति भाण्डनकारोक्तन्याय आपतेत् - “अत्रे धावन्यश्चाल्लुप्यमानो विस्मरणशीलश्रुतवक्तिमालम्बेत” इति । तस्मान्निरन्तरमासेवितव्यः । सत्कार आदरः । अनादरेण सेव्यमाने वसिष्ठोक्तन्याय आपतेत्-

“अकर्तृकुर्वद्येतय्येतश्चेत्क्षीणवासनम् ।

दूरं गतमना जन्तुः कथाश्रवणे यथा” ॥ इति । - (लघुयोगवासिष्ठे ५.७.१३) इति ॥

અનાદરો લયવિક્ષેપકષાયસુખાસ્વાદાનામપરિહારઃ । તસ્માદાદરેણ સેવિતવ્યઃ । દીર્ઘકાલાદિત્રૈવિધ્યેન સેવિતસ્ય
સમાધેદૃઢભૂમિત્વં નામ વિષયસુખવાસનયા દુઃખવાસનયા વા ચાલયિતુમશક્યત્વમ્ । તથ્ય ભગવતા દર્શિતમ્-
“યં લબ્ધ્વા ચાપરં લાભં મન્યતે નાધિકં તતઃ ।

યસ્મિન્સ્થિતો ન દુઃખેન ગુરુણાપિ વિચાલ્યતે” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ક.૨૨) ઇતિ ॥

અપરલાભસ્યાનાધિકં કથવૃત્તાત્તેન વસિષ્ઠ ઉદાજહાર -

“કથઃ કદાચિદુત્થાય સમાધેઃ પ્રીતમાનસઃ ।

એકાન્તે સમુવાચેદમેવં ગદ્ગદયા ગિરા ॥ ૩૭ ॥

કિં કરોમિ ક્વ ગચ્છામિ કિં ગૃહ્ણામિ ત્યજામિ કિમ્ ।

આત્મના પૂરિતં વિશ્વં મહાકલ્યામ્બુના યથા ॥ ૩૮ ॥

સબાહ્યાભ્યન્તરે દેહે હ્યધ ઊર્ધ્વં ચ દિક્ષુ ચ ।

ઇત આત્મા તથેહાત્મા નાસ્ત્યનાત્મમયં ક્વચિત્ ॥ ૩૯ ॥

ન તદસ્તિ ન યત્રાહં ન તદસ્તિ ન યન્મયિ ।

કિમન્યદભિવાઞ્છામિ સર્વં સંવિન્મયં તતમ્ ॥ ૪૦ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૧૮.૩૭-૪૦) ॥

“સ્ફારબ્રહ્મામલામ્બોધેઃ કૃનાઃ સર્વે કુલાચલાઃ ।

ચિદાદિત્યમહાતેજોમૃગતૃષ્ણા જગચ્છ્રિયઃ” ॥ - (તત્રૈવ ૧૮.૩૫) ઇતિ ॥

ગુરુદુઃખેનાપ્યવિચાલ્યત્વં શિખિધ્વજસ્ય વત્સરત્રયસમાધિવૃત્તાન્તેનોદાજહાર-

“નિર્વિકલ્પસમાધિસ્થં તત્રાપશ્યન્મહીપતિમ્ ।

રાજાનં તાવદેતસ્માત્ બોધયામિ પરાત્પદાત્ ॥ ૧૨૨ ॥

ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય ચૂડાલા સિંહનાદં ચકાર સા ।

ભૂયો ભૂયઃ પ્રભોરગ્રે વનેચરભયપ્રદમ્ ॥ ૧૨૩ ॥

ન ચચાલ તદા રામ યદા નાદેન તેન સઃ ।

ભૂયો ભૂયઃ કૃતેનાપિ તદા સા તં વ્યચાલયત્ ॥ ૧૨૪ ॥

ચાલિતઃ પાતિતોઽપ્યેષ તદા નો બુબુધે બુધઃ” ॥ ૧૨૫ ॥ ઇતિ । - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૩૭.૧૨૨-૧૨૫) ॥

પ્રહ્લાદવૃત્તાન્તેનાપ્યેતદેવોદાજહાર-

“ઇતિ સચ્ચિન્ત્યત્રેવ પ્રહ્લાદઃ પરવીરહા ।

નિર્વિકલ્પપરાનન્દસમાધિ સમુપાયયૌ ॥ (તત્રૈવ ૨૨.૯૨) ।

નિર્વિકલ્પસમાધિસ્થશ્ચિત્રાર્પિત ઇવાબભૌ ।

પગ્ચ વર્ષસહસ્રાણિ પીનાડ્ગોઽતિષ્ઠદેકદૃક્ ॥ (તત્રૈવ ૨૨.૯૩)

મહાત્મન્ સમ્પ્રબુધ્યસ્વેત્યેવં વિષ્ણુરુદાહરત્ ।

पाठ्यजन्यं प्रदध्मौ य ध्वनयन् कुकुभां गाणम् ॥ (तत्रैव २२.१०६)

मडता तेन शब्देन वैष्णवप्राणजन्मना ।

बभूव सम्प्रबुद्धात्मा दानवेशः शनैः शनैः” ॥ (तत्रैव २२.१०७) इति ।

अेवं वीतडव्यादीनामपि समाधिरुदाडरणीयः । वैराग्यं द्विविधम्, अपरं परं येति । यतमानव्यतिरेकै-
केन्द्रियवशीकारभेदैरपरं यतुर्विधम् । तत्राद्यं त्रयमर्थात्सूत्रयन्साक्षात्तुर्थं सूत्रयति-
“दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्” (योगसूत्रेषु १.१५) इति ।

अक्यन्दनवनितापुत्रमित्रक्षेत्रधनादयो दृष्टाः । वेदोक्ताः स्वर्गादय आनुश्रुविकाः । तत्रोभयत्र सत्यामपि तृष्णायां
विवेकतारतम्येन यतमानादिवैराग्यत्रयं भवति ।

अस्मिज्जगति किं सारं किमसारमिति गुरुशास्त्राभ्यां ज्ञास्यामीत्युद्योगो यतमानत्वं (१) ,

स्वयित्ते पूर्वं विद्यमानानां दोषाणां मध्येऽभ्यस्यमानेन विवेकेनैतावन्तः पक्वा अेतावन्तोऽवशिष्ट इति विवेयन्
व्यतिरेकः (२) ,

दृष्टानुश्रविकविषयप्रवृत्तेर्दुःभात्मत्वबोधेन तां प्रवृत्तिं परित्यज्य मनसश्चौत्सुक्यमात्रेण वितृष्णावस्थान-
मेकेन्द्रियत्वं (३) ,

वितृष्णात्वं वशीकारः (४) ,

तद्विदमपरं वैराग्यमष्टाङ्गयोगप्रवर्तकत्वेन सम्प्रज्ञातस्यान्तरङ्गम्, असम्प्रज्ञातस्य तु बडिरङ्गम् ।

तत्रान्तरङ्गं परं वैराग्यं सूत्रयति-

“तत्परं पुरुषभ्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम्” (१.१६) इति ।

सम्प्रज्ञातसमाधिपाटनेन गुणत्रयात्मकाप्रधानाद्विरक्तस्य पुरुषस्य भ्यातिः साक्षात्कार उव्यधते । तस्माच्च
साक्षात्कारादशेषगुणत्रयव्यवडारे यद्वैतृष्ण्यं तत्परं वैराग्यम् ।

तस्य तारतम्येन समाधेः शीघ्रत्वतारतम्यं सूत्रयति - “तीग्रसंवेगानामासन्नः” (योगसूत्रेषु १.२०) समाधिलाभः
इति ।

संवेगो वैराग्यम् । तद्भेदाद्योगिनस्त्रिविधाः - मृदुसंवेगा मध्यसंवेगास्तीग्रसंवेगाश्चेति । आसन्नोऽल्पेनैव कालेन
समाधिर्लभ्यत इत्यर्थः । तीग्रसंवेगेष्वेव समाधितारतम्यं सूत्रयति -

“मृदुमध्याधिमाम्नात्ततोऽपि विशेषः” (योगसूत्रेषु १.२१) इति ।

मृदुतीग्री मध्यतीग्रीऽधिमाम्नातीग्री इति । तेष्वप्युत्तरोत्तरस्य त्वरया सिद्धिर्द्रष्टव्या । उत्तमोत्तमा
जनकप्रह्लादादयोऽधिमाम्नातीग्राः, मुडूर्तमाम्नाविद्यारेण दृढसमाधिलाभात् । अधमाधमा उदालकादयो मृदुसंवेगाः,
शिरप्रयासेन तल्लाभात् । अेवमन्येऽपि यथायोगमुन्नेयाः ।

तदेवमधिमाम्नातीग्रीस्य दृढ्भावावसम्प्रज्ञातसमाधौ लब्धे सति पुनर्व्युत्थातुमशक्तं सन्मनो नश्यति । मनोनाशेन
य वासनाक्षये रक्षिते सति शुवन्भुक्तिः सुप्रतिष्ठिता भवति । न य मनोनाशेन विद्वेडभुक्तिरेव न तु शुवन्भुक्तिरिति
शङ्कुनीयम्, प्रश्नोत्तराभ्यां तन्निर्णयात् ।

श्रीरामः -

“विवेकाभ्युदयाच्चित्तस्वउपेऽन्तर्हिते भुने ।

મૈત્ર્યાદયો ગુણાઃ કુત્ર જાયન્તે યોગિનાં વદઃ” ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૮.૧૫) ॥

વસિષ્ઠઃ -

“દ્વિવિધશ્ચિત્તનાશોઽસ્તિ સરૂપોઽરૂપ એવ ચ ।

જીવન્મુક્તૌ સરૂપઃ સ્થાદરૂપોઽદેહમુક્તિગઃ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૧૬) ॥

“પ્રાકૃતં ગુણસમ્ભારં મમેતિ બહુ મન્યતે ।

સુખદુઃખાદ્યવચ્ચ વિદ્યમાનં મનો વિદ્યુઃ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૧૮) ॥

“એતસઃ કથિતા સત્તા મયા રઘુકુલોદ્ભલ ।

અસ્ય નાશમિદાનીં ત્વં શ્ણુ પ્રશ્નવિદાં વર । - (તત્રૈવ ૨૮.૨૦) ॥

“સુખદુઃખદશા ધીરં સામ્યાન્ન પ્રોહ્દરન્તિ યમ્ ।

નિઃશ્વાસા ઇવ શૈલેન્દ્રં તસ્ય ચિત્તં મૂતં વિદ્યુઃ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૨૧) ॥

“આપત્કાર્પણ્યમુત્સાહો મદો માન્દ્યં મહોત્સવઃ ।

યં નયન્તિ ન વૈરૂપ્યં તસ્ય નષ્ટં મનો વિદ્યુઃ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૨૨) ॥

“ચિત્તમાશાનિધાનં હિ યદા નશ્યતિ રાઘવ ।

મૈત્ર્યાદિભિર્ગુણૈર્યુક્તં તદા સત્ત્વમુદેત્યલમ્ । - (તત્રૈવ ૨૮.૨૩) ॥

“ભૂયોજન્મવિનિર્મુક્તં જીવન્મુક્તસ્ય તન્મનઃ ।

સરૂપોઽસૌ મનોનાશો જીવન્મુક્તસ્ય વિદ્યતે ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૨૪ -૨૫) ॥

“અરૂપસ્તુ મનોનાશો યો મયોક્તો રઘુદ્ભલ ।

વિદેહમુક્તાવેવાસૌ વિદ્યતે નિષ્કલાત્મકઃ ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૨૬) ॥

“સમગ્રાગ્ર્યગુણાધારમપિ?? સત્ત્વં પ્રલીયતે ।

વિદેહમુક્તાવલે પદે પરમપાવને ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૨૭) ॥

“સંશાન્તદુઃખમજડાત્મકમેકરૂપ-

માનન્દમન્થરમપેતરજસ્તમો યત્ ।

આકાશકોશતનવોઽતનવો મહાન્ત-

સ્તસ્મિન્મદે ગલિતચિત્તલવા વસન્તિ” ॥ - (તત્રૈવ ૨૮.૩૨) ઇતિ ॥

“જીવન્મુક્તા ન મુહ્યન્તિ સુખદુઃખરસથિતૌ ।

પ્રાકૃતેનાર્થકારેણ કિચ્ચિત્કુર્વન્તિ વા ન વા” । - (તત્રૈવ ૧૩.૨૬) ॥

તસ્માત્સરૂપો મનોનાશો જીવન્મુક્તિસાધનમિતિ સ્થિતમ્ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્વિદ્યારણ્યપ્રણીતે જીવન્મુક્તિવિવેકે મનોનાશનિરૂપણં નામ તૃતીયં પ્રકરણમ્ ॥ ૩ ॥

४. शुवन्मुक्तिस्वरूपसिद्धिप्रयोजननिर्णयं नाम यतुर्थं प्रकरणम्

केयं शुवन्मुक्तिः, किं वा तत्र प्रमाणम्, कथं वा तत्सिद्धिः, इत्येतस्य प्रश्नत्रयस्योत्तरं निर्णयितम् । सिद्ध्या वा किं प्रयोजनमित्यस्य यतुर्थप्रश्नस्योत्तरमिदानीमभिधीयते- ज्ञानरक्षातपोविसंवादाभावाद्दुःखनाश-सुखाविर्भावाः सन्ति पञ्च प्रयोजनानि ।

ननु प्रमाणोत्पन्नस्य तत्त्वज्ञानस्य को नाम बाधप्रसङ्गो येन रक्षा अपेक्ष्यत इति चेदुच्यते -चित्तविश्रान्त्यभावे संशयविपर्ययौ प्रसज्येयाताम् । तथा हि - तत्त्वविदो राघवस्य विश्रान्तेः पूर्वं संशयं विश्रामित्र उदाजहार -
“न राघव तवास्त्यन्यज्ज्ञेयं ज्ञानवतां वर ।
स्वयैव सूक्ष्मया बुद्ध्या सर्वं विज्ञातवानसि ॥

भगवद्व्यासापुत्रस्य शुक्रस्येव मतिस्तव ।
विश्रान्तिमात्रमेवात्र ज्ञातज्ञेयाप्यपेक्षते” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे ३.१७, १८) ॥

शुक्रस्तु स्वयमेवाद्यौ तत्त्वं विदित्वा तत्र संशयानः पितरं पृष्ट्वा पित्रापि तथैवानुशिष्टस्तत्रापि संशयानो जनकमुपसद्ये
तेनापि तथैवानुशिष्टस्तं प्रत्येवमुवाच,

श्रीशुकः -
“स्वयमेव मया पूर्वमेतज्ज्ञातं विवेकतः ।
अेतदेव हि पृष्टेन पित्रा मे समुदाहृतम् ॥ ४३ ॥

भवताप्येष अेवार्थः कथितो वाग्विदां वर ।
अेष अेव य वाक्यार्थः शास्त्रेषु परिदृश्यते ॥ ४४ ॥

यथायं स्वविकल्पोत्थः स्वविकल्पपरिक्षयात् ।
क्षीयते दग्धसंसारो निःसार इति निश्चयः ॥ ४५ ॥

तत्किमेतन्मलाभाडो सत्यं ब्रूहि ममायलम् ।
त्वत्तो विश्रान्तिमाप्नोमि येतसा भ्रामितं जगत् ॥ ४६ ॥ - (तत्रैव ३.४३-४६)

जनकः -
“नातः परतरः कश्चिनिश्चयोऽस्त्यपरो मुने ।
स्वयमेव त्वया ज्ञातं गुरुतश्च पुनः श्रुतम् ॥ ४७ ॥

अव्युच्छिन्नश्चिदात्मैकः पुमानस्तीड नेतरः ।
स्वसङ्कल्पवशाद्भ्रष्टो निःसङ्कल्पस्तु मुच्यते ॥ ४८ ॥

मुने त्वया स्फुटं ज्ञातं ज्ञेयं स्वस्य मलात्मनः ।

भोगेभ्यो विरतिर्जाता दृश्याद्वा सकलादित् ॥ ४९ ॥

प्राप्तं प्राप्तव्यमभिलं भवता पूर्णचितसा ।

न दृश्ये यतसे ब्रह्मन् मुक्तस्त्वं भ्रान्तिमुत्सृज ॥ ५० ॥

अनुशिष्टः स धत्वेवं जनकेन मडात्मना ।

विशश्राम शुक्रस्तूषणीं स्वस्थे परमवस्तुनि ॥ ५१ ॥

वीतशोकभयायास निरीडशिष्टन्नसंशयः ।

जगाम शिष्यं मेरोः समाध्यर्थमनिन्दितम् ॥ ५२ ॥

तत्र वर्षसहस्राणि निर्विकल्पसमाधिना ।

दश स्थित्वा शशामासावात्मन्यस्नेहदीपवत् ॥ ५३ ॥ - (तत्रैव ३.४७-५३) धति ॥

तस्माद्धितेऽपि तत्त्वे विश्रान्तिरहितस्य शुक्रराघवयोरिव संशय उत्पद्यते । स याज्ञानमिव मोक्षस्य प्रतिबन्धकः । अत एव भगवतोक्तम्-

“अज्ञाश्चाश्रद्धानश्च संशयात्मा विनश्यति ।

नायं लोकोऽस्ति न परो न सुप्तं संशयात्मनः” ॥ - (भगवद्गीतायां ४.४०) धति ॥

अश्रद्धा विपर्ययः । स योत्तरत्रोदाडरिष्यते । अज्ञानविपर्ययौ मोक्षमात्रविरोधिनीः; संशयस्तु भोगमोक्षयोरुभयोरपि विरोधी, तस्य परस्परविरुद्धकोटिद्वयावलम्बित्वात् । यदा संसारसुभाय प्रवृत्तिस्तदा मोक्षमार्गे बुद्धिस्तां निरुणद्धि । यदा य मोक्षमार्गे प्रवृत्तिस्तदा संसारबुद्धिस्तां प्रतिबध्नाति । तस्मात् संशयात्मनो न किञ्चित्सुभमस्तीति मुमुक्षुणा सर्वथा संशयश्छेतव्यः । अत एव श्रूयते- “छिद्यन्ते सर्वसंशयाः” (मुण्डकोपनिषदि २.२.८) धति ।

विपर्ययस्यापि निदाघ उदाडरणम् । ऋषुः परमकरुणया निदाघस्य गृहमेत्य बडुधा तं बोधयित्वा निर्जगाम । बुद्धेऽपि तदुपदिष्टे वस्तुन्यश्रद्धानो निदाघः कर्माण्येव परमपुरुषार्थहेतुरिति विपर्ययं प्राप्य कर्मानुष्ठाने यथापूर्वं प्रवृत्तः । सोऽपि शिष्यस्य परमपुरुषार्थभ्रंशो मा भूदिति कृपया गुरुः पुनरागत्य बोधयामास । तदापि विपर्ययं न जडौ । तृतीयेन तु बोधनेन विपर्ययं परित्यज्य विश्रान्तिमलभत । संशयविपर्ययाभ्याम-सम्भावनाविपरीतभावनारूपाभ्यां तत्त्वज्ञानस्य क्लं प्रतिबध्द्यते ।

तदुक्तं पराशरेण-

“मणिमन्त्रौषधैर्वह्निः सुदीप्तोऽपि यथेन्धनम् ।

प्रदग्धुं नैव शक्तः स्यात् प्रतिबद्धस्तथैव च ॥

ज्ञानाग्निरपि सञ्जातः प्रदीप्तः सुदृढोऽपि य ।

प्रदग्धुं नैव शक्तः स्यात् प्रतिबद्धस्तु कल्मषम्” ॥ - (पराशरोपपुराणे १४.४) ॥

“भावना विपरीता या या चासम्भावना शुक्र ।

प्रतिबन्धं सा तत्त्वज्ञानस्य नापरम्” ॥ - (तत्रैव १४.५) इति । २८२

तस्मादविश्रान्तचित्तस्य संशयविपर्ययप्रसङ्गेन तत्त्वज्ञानस्य कृत्वप्रतिबन्धलक्षणाद्वाधाद्रक्षापेक्ष्यते ।
विश्रान्तचित्तस्य तु मनोनाशेन यदा जगदेव प्रविलीयते तदा संशयविपर्यययोः कः प्रसङ्गः ?

जगत्प्रतिभासरहितस्य ब्रह्मविद्यो देहव्यवहारोऽपि विनैव स्वप्रयत्नं परमेश्वरप्रेरितेन प्राणवायुना निष्पाद्यते ।
अत एव छन्दोगा आभनन्ति - “नोपजनं स्मरन्निदं शरीरं स यथा प्रयोग्य आचरणे युक्त एवमेवायमस्मिञ्शरीरे
प्राणो युक्तः” (छान्दोग्योपनिषदि ८.१२.३) इति ।

उपजनं जनानां समीपे वर्तमानमिदं शरीरं न स्मरन्ब्रह्मविद्वर्तते । पार्श्वस्था जना एव तत्त्वविदः शरीरं
पश्यन्ति । स्वयं तु निर्भनस्कत्वान्मदीयमिदं शरीरमिति न स्मरति । प्रयोग्यो रथशकटादिवडने प्रयोक्तुमर्हः
शिक्षितोऽब्रह्मवलीवर्दादिः; स यथा सारथिना मार्गस्याचरणे प्रेरितः पुनः पुनः सारथिप्रयत्नमनपेक्ष्य स्वयमेव
रथशकटादिकं पुरोवर्तिग्रामं नयति, एवमेवायं प्राणवायुः परमेश्वरेणस्मिञ्शरीरे नियुक्तः सत्यसति वा शुवप्रयत्ने
व्यवहारं निर्वाहयति । भागवतेऽपि स्मर्यते -

“दृढं विनश्चरमवस्थितमुत्थितं वा

सिद्धो न पश्यति यतोऽध्यगमत्स्वप्नम् ।

द्वैवाद्युपेतमथ द्वैवशादपेतं

वासो यथा परिक्लृप्तं मर्दिरामदान्धः” ॥ - (भाग० ११.१३.३६) ॥

वसिष्ठोऽप्याह-

“पार्श्वस्थबोधिताः सन्तः पूर्वाचार क्मागतम् ।

आचारमाचरन्त्येव सुमभुङ्क्वदक्षताः” - (लघुयोगवासिष्ठे १३.१२७) इति ॥

सिद्धो न पश्यत्याचारमाचरतीत्युभयोः परस्परविरोध इति चेन्न । विश्रान्तितारतम्येन व्यवस्थोपपत्तेः । तदेव
तारतम्यमभिप्रेत्य श्रूयते - “आत्मक्रीड आत्मरतिः क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः” (मुण्डकोपनिषदि ३.१.४) इति
।

अत्र यत्वारः प्रतीयन्ते - ब्रह्मवित्प्रथमः, ब्रह्मविद्वरो द्वितीयः, ब्रह्मविद्वरीयां तृतीयो ब्रह्मविद्वरिष्ठश्चतुर्थः । त
अते सप्तसु योगभूमिषु यतुर्था योगभूमिमारभ्य क्रमेण भूमियतुष्टयं प्राप्ता इत्यवगन्तव्यम् । भूमयश्च वसिष्ठेन
दर्शिताः-

“ज्ञानभूमिः शुभेच्छाप्या प्रथमा समुदाहृता ।

विचारणा द्वितीया स्यात् तृतीया तनुमानसा ॥

सत्त्वापत्तिश्चतुर्थी स्यात्तत्तोऽसंस्कित्नामिका ।

पदार्थाभाविनी षष्ठी सप्तमी तुर्यगा स्मृता” ॥ - (तत्रैव १३.११३, ११४) इति ॥

“स्थितः किं मूढ एवास्मि प्रेक्षेऽहं शास्त्रसंज्ञनैः ।

वैराग्यपूर्वमिच्छेति शुभेच्छेत्युच्यते बुधैः ॥ - (तत्रैव १३.११६) ॥

“शास्त्रसज्जनसम्पर्कवैराग्याभ्यासपूर्वकम् ।

सद्विचारप्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विचारणा ॥ - (तत्रैव १३.११७) ॥

“विचारणाशुभेच्छाभ्यामिन्द्रियार्थेष्वसक्तता ।

यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसा ॥ - (तत्रैव १३.११८) ॥

“भूमिकात्रितयाभ्यासास्थितेऽर्थविरतेर्वशात् ।

सत्त्वात्मनि स्थितिः शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता ॥ - (तत्रैव १३.११९) ॥

“दशायतुष्टयाभ्यासादसंसर्गाङ्गला तु या ।

रुढसत्त्वयमत्कारा प्रोक्तासंसक्तिनामिका ॥ - (तत्रैव १३.१२०) ॥

“भूमिकापञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया भृशम् ।

आभ्यन्तराणां भाष्यानां पदार्थानामभासनात् ॥

परप्रयुक्तेन चिरं प्रयत्नेनावबोधनम् ।

पदार्थाभाविनी नाम षष्ठी भवति भूमिका ॥ - (तत्रैव १३.१२१, १२२) ॥

“भूमिषट्कचिराभ्यासाद् भेदस्यानुपलम्भनात् ।

यत्स्वभावैकनिष्ठत्वं सा ज्ञेया तुर्यगा स्थितिः” ॥ - (तत्रैव १३.१२३) ॥

अत्र भूमिकात्रितयं ब्रह्मविधायाः साधनमेव, नतु विद्याकोटावन्तर्भवति । भूमित्रये भेदसत्यत्वबुद्धेरनिवर्तितत्वात् । अत एवैतज्जगद्विधिमिति व्यपदिश्यते । तदुक्तं -

“भूमिकात्रितयं त्वेतद्राम जाग्रदिति स्थितम् ।

यथावद्भेदबुद्ध्यैद् जगज्जाग्रति दृश्यते” । - (योगवासिष्ठरामायणे निर्वाणप्रकरणे १२६.५२) ॥

ततो वेदान्तवाक्यान्निर्विकल्पको ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारतुर्था भूमिका इल्लुपा सत्त्वापत्तिः । यतुर्थभूमौ सर्वजगदुपादानस्य ब्रह्मणो वास्तवमद्वितीयसत्तास्वभावं निश्चित्य ब्रह्मण्यारोपितयोज्ज्वल-च्छब्दाभिधेययोर्नामरूपयोर्मिथ्य

। मुमुक्षोः पूर्वोक्तं जगद्विधिमपेक्ष्य सेयं भूमिः स्वप्नः । तदाह-

“अद्वैते स्थैर्यमायाते द्वैते योपरतिं गते ।

पश्यन्ति स्वप्नवल्लोकं यतुर्था भूमिकामिताः ॥

चित्तं तु शरद्व्रांशविलयं प्रविलीयते ।

सत्तावशेष एवास्ते पञ्चमी भूमिकामिताः” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे ४३.७०, ७१) ॥

सोऽयं यतुर्था भूमिका प्राप्नो योगी ब्रह्मविदित्युच्यते । पञ्चम्याद्यस्तिस्रो भूमयो शुवन्मुक्तेरवान्तरभेदाः । ते

य निर्विकल्पसमाध्यभ्यासकृतेन विश्रान्तिरतारतम्येन सम्पद्यन्ते । पञ्चमभूमौ निर्विकल्पकात् स्वयमेव व्युत्तिष्ठते

। सोऽयं योगी ब्रह्मविद्भरः । षष्ठभूमौ पार्श्वस्थैर्बोधितो व्युत्तिष्ठते । सोऽयं ब्रह्मविद्भरीयान् । तदेतद्भूमिद्वयं

सुषुप्तिर्गाढसुषुप्तिरिति याभिधीयते । तदाह-

“पञ्चमीं भूमिकामेत्य सुषुप्तिपदनामिकाम् ।
शान्ताशेषविशेषांशस्तिष्ठत्यद्वैतमात्रके ॥ - (तत्रैव ४३.७३) ॥

“अन्तर्भुजतया नित्यं बहिर्वृत्तिपरोऽपि सन् ।
परिश्रान्ततया नित्यं निद्रालुवि लक्ष्यते ॥ - (तत्रैव ४३.७५) ॥

“दुर्वन्नभ्यासमेतस्यां भूमिकायां विवासनः ।
षष्ठीं गाढसुषुप्त्याभ्यां कमात्पतति भूमिकाम् ॥ - (तत्रैव ४३.७६) ॥

“यत्र नासन्न सद्रूपो नाहं नाप्यनलङ्घतिः ।
केवलं क्षीणमनन आस्ते द्वैतैक्यवर्जितः” । - (तत्रैव ४३.७७)

“अन्तः शून्यो बहिः शून्यः शून्यः कुम्भ एवाम्भरे ।
अन्तः पूर्णो बहिः पूर्णः पूर्णः कुम्भ एवार्णवे” ॥ (तत्रैव ४३.७८) ॥

गाढे निर्विकल्पसमाधिं प्राप्तस्य संस्कारमात्रशेषस्य चित्तस्य मनोराज्यं कर्तुं बाल्यपदार्थान् गृहीतुं वा सामर्थ्याभावादाकाशावस्थितकुम्भवदन्तर्बहिःशून्यत्वम्; स्वयम्प्रकाशसंख्येदानन्दैकरसे ब्रह्मणि निमग्नत्वेन बहिश्च सर्वत्र ब्रह्मदृष्ट्या समुद्रमध्यस्थापितजलपूर्णकुम्भवदन्तर्बहिः पूर्णत्वम् । तुरीयाभिधां सप्तमीं भूमिं प्राप्तस्य योगिनः स्वतः परतो वा व्युत्थानमेव नास्ति । तादृशमेवोद्दिश्य “दृढं विनश्चरमवस्थितमुत्थितं वा” इत्यादिभागवतवाक्यं प्रवृत्तं (भागवते ११.१३.३६) । असम्प्रज्ञातसमाधि-प्रतिपादकानि योगशास्त्राण्यत्रैव पर्यवसितानि । सोऽयमीदृशो योगी पूर्वादाहृतश्रुतौ ब्रह्मविद्विशिष्ट इत्युच्यते ।

तदेवं पार्श्वस्थबोधितः सिद्धो न पश्यतीत्यनयोर्भूमिद्वये व्यवस्थितत्वात् कोऽपि विरोधः । तत्रायं सङ्गः । पञ्चम्यादिभूमित्रयत्रुपायां शुवन्मुक्तौ सम्पाद्यमानायां द्वैतप्रतिभासाभावेन संशयविपर्यय-प्रसङ्गाभावादुत्पन्नं तत्त्वज्ञानमभावेन रक्षितं भवति । सेयं ज्ञानरक्षा शुवन्मुक्तेः प्रथमं प्रयोजनम् । तपो द्वितीयं प्रयोजनम् । योगभूमिनां देवत्वादिप्राभिडेतुतया तपस्त्वं द्रष्टव्यम् । तद्धेतुत्वं यार्जुनभगवतोः श्रीरामवसिष्ठयोश्च प्रश्नोत्तराभ्यामवगम्यते । अर्जुन उवाच -

“अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाख्यलितमानसः ।

अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृषणं गच्छति ।

कख्यन्नोभयविल्लष्टश्छिन्नाब्रमिव नश्यति ।

अप्रतिष्ठो मलाबाहो विमूढो ब्रह्मणः पथि ।

येतं मे संशयं कृषणं छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।

त्वदन्यः संशयस्यास्य छेत्ता न ऽयुपपद्यते” ॥ - (भगवद्गीतायां ६.३७-३८) ॥

भगवानुवाच -

“पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।

न हि कल्याणकृत्स्नश्चिदुर्गतिं तात गच्छति ॥

પ્રાપ્ય પુણ્યકૃતાં લોકાનુષિત્વા શાશ્વતીઃ સમાઃ ।
શુચીનાં શ્રીમતાં ગેહે યોગભ્રષ્ટોઽભિજાયતે ॥

અથવા યોગિનામેવ કુલે ભવતિ ધીમતામ્ ।
એતદ્દિ દુર્લભતરં લોકે જન્મ યદીદૃશમ્ ।
તત્ર તં બુદ્ધિસંયોગં લભતે પૌર્વદેહિકમ્ ।
યતતે ચ તતો ભૂયઃ સંસિદ્ધૌ કુરુનન્દન” । - (ભગવદ્ગીતાયાં ૬.૪૦-૪૩) ઇતિ ॥

શ્રી રામ ઉવાચ -

“આધ્યામથ દ્વિતીયાં વા તૃતીયાં ભૂમિકામુત ।
આરુઢસ્ય મૃતસ્યાથ કીદૃશી ભગવન્ ગતિઃ । - (યોગવાસિષ્ઠે નિર્વાણપ્રકરણે પૂર્વ .૧૨૬.૪૪) ॥

વસિષ્ઠ ઉવાચ -

“યોગભૂમિકયોત્કાન્તજીવિતસ્ય શરીરિણઃ ।
ભૂમિકાંશાનુસારેણ ક્ષીયતે પૂર્વદુષ્કૃતમ્ ॥

તતઃ સુરવિમાનેષુ લોકપાલપુરેષુ ચ ।
મેરુપવનકુઞ્જેષુ રમતે રમણીસખઃ ॥

તતઃ સુકૃતસમ્ભારે દુષ્કૃતે ચ પુરા કૃતે ।
ભોગક્ષયપરિક્ષીણે જાયન્તે યોગિનો ભુવિ ॥

શુચીનાં શ્રીમતાં ગેહે ગુમે ગુણવતાં સતામ્ ।
તત્ર પ્રાગ્ભાવનાભ્યસ્તં યોગભૂમિત્રયં બુધઃ ।
સ્મૃષ્ટ્વોપરિ પતત્યુચ્ચૈરન્તરં ભૂમિકાક્રમમ્” ॥ ઇતિ । - (તત્રૈવ ૧૨૬.૪૭-૫૧) ॥

અસ્ત્વેવં યોગભૂમીનાં દેવલોકપ્રાપ્તિહેતુત્વમ્; તાવતા તપસ્ત્વં કુત ઇતિ ચેત્, શ્ચુતેરિતિ બ્રૂમઃ । તથા ચ તૈત્તિરીયા આમનન્તિ - “તપસા દેવા દેવતામગ્ર આચન્, તપસર્ષયઃ સ્વરન્વવિન્દન્” (તૈત્તિરીય ઉપ૦ બ્રાહ્મણે ૩.૧૨.૩) ઇતિ । તત્ત્વજ્ઞાનાત્ પ્રાચીનસ્ય ભૂમિકાત્રયસ્ય તપસ્ત્વે સતિ તત્ત્વજ્ઞાનસ્યોત્તરકાલીનસ્ય નિર્વિકલ્પસમાધિરૂપસ્ય પગ્ચમ્યાદિભૂમિકાત્રયસ્ય તપસ્ત્વં કૈમુતિકન્યાય-સિદ્ધમ્ । અત એવ સ્મર્યતે-

“મનસશ્ચેન્દ્રિયાણાં ચ ઐકાગ્ચં પરમં તપઃ ।
તજજાયાયઃ સર્વધર્મભ્યઃ સ ધર્મઃ પર ઉચ્યતે” ॥ - (મહાભારતે ૧૨.૨૪૨.૪) ઇતિ ॥

યદાપ્યનેન ન્યાયેન તપસા પ્રાપ્યં જન્માન્તરં નાસ્તિ, તથાપિ લોકસઙ્ગ્રહાયેદં તપો યુજ્યતે । અત એવ ભગવાનાહ -
“લોકસઙ્ગ્રહમેવાપિ સમ્પશ્યન્ કર્તુમર્હસિ” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયાં ૩.૨૦) ઇતિ ॥

सङ्ग्राह्यश्च लोकास्त्रिविधः - शिष्यो भक्तस्तटस्थश्चेति । तत्र शिष्यस्यान्तर्मुખे योगिनि प्रामाणिकत्वबुद्ध्यतिशयेन तदुपदिष्टे तत्त्वे परमं विश्वासं प्राप्य चित्तं सलसा विश्राम्यति । अत एव श्रूयते-

“यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिताः प्रकाशन्ते महात्मनः” ॥ - (श्वेताश्वतरोपनिषदि ६.२३) ॥

स्मर्यते य-

“श्रद्धावाल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।

ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमधिरेषाधिगच्छति” ॥ - (भगवद्गीतायां ४.३८) ॥

अत्रप्रदाननिवासस्थानकल्पनादिना योगिनं सेवमानो भक्तस्तदीयं तपः स्वयमेवादत्ते । तथा य श्रूयते -तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुदुष्टः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्” ॥

तटस्थोऽपि द्विविधः - आस्तिको नास्तिकश्चेति । तत्रास्तिको योगिनः सन्मार्गाथरणं दृष्ट्वा स्वयमपि सन्मार्गं प्रवर्तते । तथा य स्मृतिः-

“यद्यदाथरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।

स यत्प्रमाणां कुरुते लोकस्तदनुवर्तते” ॥ - (भगवद्गीतायां ३.२९) ॥

नास्तिकोऽपि योगिना दृष्टः पापान्भुञ्जते । तदुक्तम्-

“यस्यानुभवपर्यन्ता तत्त्वे बुद्धिः प्रवर्तते ।

तदृष्टिगोचराः सर्वे भुञ्जन्ते सर्वपातकैः” ॥ - (सूतसंछितायां २२०.४४) ॥

अनेन प्रकारेण सर्वप्राण्युपकारित्वं योगिनो विवक्षित्वा पठ्यते-

“स्नातं तेन समस्ततीर्थसलिले सर्वाऽपि दत्ताऽवनि-

र्यज्ञानां य सलस्रमिष्टमपिला देवाश्च सम्भूजिताः ।

संसाराख्य समुद्भृताः स्वपितरस्त्रैलोक्यपूज्योऽध्यसौ

यस्य ब्रह्मविद्यारणो क्षणमपि स्थैर्यं मनः प्राप्नुयात्” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे ६.९६.३४) ॥

“कुल पवित्रं जननी कृतार्था विश्राममरा पुण्यवती य तेन ।

अपारसवित्सुभसागरेऽस्मिन्त्वीनं परे ब्रह्मणि यस्य येतः” ॥ - (सूतसंछितायां २२०.४५) ॥

न केवलं योगिनः शास्त्रीयव्यवहारस्यैव तपस्त्वम्, किं तु सर्वस्यैव लौकिकव्यवहारस्यापि । तथा य तैत्तिरीयाः स्वशाभायां नारायणस्यान्तिमेनानुवाकेन विदुषोऽपि भक्तिमानमामन्ति । तस्मिन्चानुवाके पूर्वभागे योगिनोऽवयवा यज्ञाङ्गद्रव्यत्वेनाम्नाः-

“तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी शरीरमिधमुरो वेदिर्लोमानि बर्हिर्वेदः शिष्या लृष्टयं यूपः काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणा वाग्धोता प्राण उद्गता यक्षुस्त्वर्थ्युर्मनो ब्रह्मा श्रोत्रमग्नीत्” ।

(नारायणोपनिषदि ८०) ॥

અત્ર ચ દાનં દક્ષિણેતિ દાનપદમધ્યાહર્તવ્યમ્, “અથ ચત્તપોદાનમાર્જવમહિંસા સત્યવચનમિતિ તા અસ્ય દક્ષિણા” (છાન્દોગ્યોપનિષદિ ૩.૧૭.૪) ઇતિ છન્દોગૈરામ્નાતત્વાત્ । ઉક્તાનુવાકે મધ્યમભાગેન યોગ્યવ્યવહારાસ્તજીવનકાલાશ્ચ જ્યોતિષોમાવચવક્રિયારૂપત્વેન સર્વયજ્ઞાવચવક્રિયારૂપત્વેન યામ્નાતાઃ - “ચાવદ્બ્રિચતે સા દીક્ષા યદશ્રાતિ તદ્ધવિર્યત્પિબતિ તદસ્ય સોમપાનં યદ્રમતે તદ્દુપસદો યત્સગ્ચરત્યુપવિશત્યુત્તિષ્ઠતે ચ સ પ્રવગ્યો યન્મુખં તદાહવનીયો યા વ્યાહૃતિરાહૃતિર્યદસ્ય વિજ્ઞાનં તજ્જુહોતિ યત્સાયં પ્રાતરતિ તત્સમિધં યત્પ્રાતર્મધ્યન્દિનં સાયં ચ તાનિ સવનાનિ ચે અહોરાત્રે તે દર્શપૂર્ણમાસૌ ચેડર્ધમાસાશ્ચ માસાશ્ચ તે ચાતુર્માસ્યાનિ ય ઋતવસ્તે પશુબન્ધા ચે સંવત્સરાશ્ચ પરિવત્સરાશ્ચ તેડહર્ગણાઃ સર્વવેદસં વા એતત્સત્રં યન્મરણં તદવભૃથઃ” (નારાયણ ઉપ૦ .૮૦) ઇતિ ।

સર્વવેદસં સર્વસ્વદક્ષિણાકમ્ । અત્રૈતચ્છબ્દેન પ્રકૃતાહોરાત્રાદિપરિવત્સરાન્તં સર્વકાલસમષ્ટ્યુપલક્ષિતં યોગિન આયુર્વિવક્ષ્યતે । યદાયુસ્તત્સર્વસ્વદક્ષિણોપેતં સત્રમિત્યર્થઃ । ઉક્તાનુવાકે ચરમભાગેન સર્વયજ્ઞાત્મકં યોગિનમુપાસીનસ્ય કમમુક્તિરૂપં સૂર્યાચન્દ્રમસોઃ કાર્યકારણબ્રહ્મણોસ્તાદાત્યલક્ષણં ફલમામ્નાયતે - “એતદ્વૈ જરામર્યમગ્નિહોત્ર સત્રં ય એવં વિદ્વાનુદગયને પ્રમીચતે દેવાનામેવ મહિમાનં ગત્વાદિત્યસ્ય સાયુજ્યં ગચ્છત્યથ યો દક્ષિણે પ્રમીચતે પિતૃણામેવ મહિમાનં ગત્વા ચન્દ્રમસઃ સાયુજ્ય સલોકતામાપ્રોત્યેતૌ વૈ સૂર્યાચન્દ્રમસોર્મહિમાનૌ બ્રાહ્મણો વિદ્વાનભિજયતિ તસ્માદ્બ્રહ્મણો મહિમાનમાપ્રોતિ તસ્માદ્બ્રહ્મણો મહિમાન-મિત્યુપનિષત્” (નારાયણ ઉપ૦ .૮૦) ઇતિ ।

જરામરણાવધિકં યદ્યોગિચરિતમસ્તિ તદ્દેદોક્તાગ્નિહોત્રાદિસંવત્સરસત્રાન્ત-કર્મસ્વરૂપમિત્યેવમુપાસીનો ભાવનાતિશયેન સૂર્યાચન્દ્રમસોઃ સાયુજ્યં તાદાત્યં પ્રાપ્નોતિ । ભાવનામાન્ધેન સમાનલોકં પ્રાપ્ય તસ્મિલ્લોકૈ સૂર્યાચન્દ્રમસોર્વિભૂતિમનુભૂય તત ઊર્ધ્વં સત્યલોકે ચતુર્મુખસ્ય બ્રહ્મણો મહિમાનમાપ્રોતિ । તત્રોત્પન્નતત્ત્વજ્ઞાનસ્તત ઊર્ધ્વં સત્યજ્ઞાનાનન્દરૂપસ્ય પરબ્રહ્મણો મહિમાનં કેવલ્યં પ્રાપ્નોતિ । ઇત્યુપનિષદિત્યનેન યથોક્તવિદ્યાયાસ્તત્રતિપાદકગ્રન્થસ્ય ચોપસંહારઃ ક્રિયતે ।

તદેવં જીવન્મુક્તેસ્તપોરૂપં દ્વિતીયં પ્રયોજનં સિદ્ધમ્ । વિસંવાદાભાવસ્તૃતીયં પ્રયોજનમ્ । ન ખલ્વન્તર્મુખે બાહ્યવ્યાપારમપશ્યતિ યોગીશ્વરે લૌકિકસ્તૈર્થિકો વા કશ્ચિદ્વિસંવદતે । લૌકિક વિસંવાદો દ્વિવિધઃ -કલહરૂપો નિન્દારૂપશ્ચ । તત્ર કોધાદિરહિતેન યોગિના સહ કથં નામ લૌકિકઃ કલહાયતે ? તદ્ગહિત્યં ચ સ્મર્યતે-

“કુધ્યન્તં ન પ્રતિકુધ્યેદાકુષ્ટઃ કુશલં વદેત્” । (મનુસંહિતાયાં ૬.૪૮) ।

“અતિવાદાંસ્તિતિક્ષેત નાવમન્થેત કચ્ચન” । (તત્રૈવ ૬.૪૭) ।

નનુ જીવન્મુક્તેઃ પ્રાચીનો વિદ્વત્સંન્યાસસ્તતોડપિ પ્રાચીનં તત્ત્વજ્ઞાનં તસ્માદપિ પ્રાચીનો વિવિદિષાસન્ન્યાસઃ । તત્રૈતે કોધાદિરાહિત્યાદયો ધર્માઃ સ્મૃતા ઇતિ ચેત્ -

બાઢમ્ । અત એવ જીવન્મુક્તસ્ય કોધાદયઃ શઙ્કિતુમપ્યશક્યાઃ । અત્યર્વાચીને પદે વિવિદિષાસંન્યાસેડપિ યદા કોધાદયો ન સન્તિ તદોત્તમપદે તત્ત્વજ્ઞાને કુતસ્તે સ્યુઃ, કુતસ્તરાં ચ વિદ્વત્સન્ન્યાસે, કુતસ્તમાં ચ જીવન્મુક્તી ? અતો ન યોગિના સહ લૌકિકસ્ય કલહઃ સમ્ભવતિ । નાપિ નિન્દારૂપો વિસંવાદઃ શકુનીયઃ । નિન્દત્વસ્થાનિશ્ચિતત્વાત્ । તથા ચ સ્મર્યતે -

“यं न सन्तं न यासन्तं नाश्रुतं न बहुश्रुतम् ।

न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित्स वै यतिः” ॥ - (वसिष्ठस्मृतौ ६.४०) धृति ॥

सदसत्त्वे उत्तमाधमजाती । तैर्षिकोऽपि हिं शास्त्रप्रमेये विसंवदते हिं वा योगियरिते । आद्ये न तावदोगी
परशास्त्रप्रमेयं दूषयति - “तमेवैकं जनथ आत्मानमन्या वायो विमुञ्चथ” (मुण्डकोपनिषदि २.२.५) ;
“नानुध्यायाद्ब्रह्मलूञ्चान्वायो विग्लापनं हि तत्” (बृह। उप० ४.४.२९) धत्यादिश्रुत्यनुरोधात् । नापि
स्वशास्त्रप्रमेयं प्रतिवादिनोऽग्रे समर्थयते,

“पलालमिव धान्यार्थां त्यजेद्ग्रन्थमशेषतः” । (अमृतबिन्दूपनिषदि १८) ।

“परमं ब्रह्म विज्ञाय उल्कावत्तान्यथोत्सृजेत्” । (अमृतनाटोपनिषदि १)

यदा योगी प्रतिवादिनमपि स्वात्मतया वीक्षते तदा विजिगीषायाः का कथा ? नापि लौकायतिकव्यतिरिक्तः सर्वोऽपि
तैर्षिको मोक्षमङ्गीकुर्वन् योगियरितेऽपि विसंवदितुमर्हति आर्हतबौद्धवैशेषिकनैयायिकशैववैष्णवशाक्तसाङ्ख्ययोगादिमोक्ष
प्रतिपाद्यप्रमेयस्य नानाविध-त्वेऽपि मोक्षसाधनस्य यमनियमाद्यष्टाङ्गयोगस्यैकविधत्वात् । तस्मादविसंवादेन
सर्वसम्मतो योगीश्वरः । अतदेवाभिप्रेत्य वसिष्ठ आह-

“यस्येदं जन्म पाश्चात्यं तमाश्रये मडामते ।

विशन्ति विद्या विमला मुक्ता वेणुमिवोत्तमम् ॥ - (योगवासिष्ठे उपशमप्रकरणे ६.८) ॥

“आर्यता वृद्धता मैत्री सौम्यता मुक्तता ज्ञाता ।

समाश्रयन्ति तं नित्यमन्तः पुरमिवाङ्गनाः ॥ - (तत्रैव ६.८) ॥

“पेशलायारमधुरं सर्वे वाञ्छन्ति तं जनाः ।

वेणुं मधुरनिधानं वने वनमृगा एव ॥ - (तत्रैव ६.९२) ॥

“सुषुप्तवत्प्रशमितभाववृत्तिना

स्थितः सदा जाग्रति येन येतसा ।

कलान्वितो विधुरिव यः सदा बुधै-

निषेव्यते मुक्त एतीह स स्मृतः” ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे १६.२२) धृति ॥

“मातरीव शमं यान्ति विषमाणि मूढनि य ।

विश्वासमिह भूतानि सर्वाणि शमशालिनि ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे ४.६२) धृति ॥

“तपस्विषु बहुज्ञेषु याज्जेषु नृपेषु य ।

अलवत्सु गुणाढ्येषु शमवानेव राजते” ॥ - (तत्रैव ४.६६) धृति ॥

तदेवमबाधं शुवन्मुक्तेर्विसंवादाभावरूपं तृतीयं प्रयोजनं सिद्धम् । दृग्भनाशसुभाविर्भावरूपे यतुर्थपञ्चमप्रयोजने
विधानन्दात्मडेन ब्रह्मानन्दगतेन यतुर्थाध्यायेन निरूपिते । तदुभयमत्र सङ्गिथ्योच्यते -

“आत्मानं येद्विजानीयादयमस्मीति पूरुषः ॥

કિમિચ્છન્કસ્ય કામાય શરીરમનુસઞ્જવરેત્” ॥ - (બૃહ। ઉપ૦ .૪.૪.૧૨) ॥

ઇત્યાદિશ્રુત્યા દુઃખસ્યૈહિકસ્ય વિનાશ ઉક્તઃ । “એતહ?? વાવ ન તપતિ કિમહં સાધુ નાકરવં કિમહં પાપમકરવમ્” (તૈ। ઉપ૦ .૨.૯) ઇત્યાદિશ્રુતય આમુખ્મિકહેતુપુણ્યપાપચિન્તારૂપસ્ય દુઃખસ્ય નાશમાહુઃ । સુખાવિભાવસ્ત્રેધા-સર્વ-કામાવાસિઃ, કૃતકૃત્યત્વં, પ્રાપ્તપ્રાપ્તવ્યત્વં ચેતિ । સર્વકામાવાસિસ્ત્રેધા-સર્વસાક્ષિત્વં, સર્વત્રાકામહતત્વં, સર્વભોક્તૃરૂપત્વં ચેતિ । “હિરણ્યગર્ભાદિસ્થાવરાન્તેષુ દેહેષ્વનુગતં સાક્ષિચૈતન્યરૂપં યદ્બ્રહ્મ તદેવાહમસ્મિ” - ઇતિ જાનતઃ સ્વદેહ ઇવ પરદેહેષ્વપિ સર્વકામસાક્ષિત્વમસ્તિ । તદેતદભિપ્રેત્ય શ્રૂયતે - “સોઽશ્રુતે સર્વાન્કામાન્સહ બ્રહ્મણા વિપશ્ચિતા” (તૈ। ઉપ૦ .૨.૧) ઇતિ ।

લોકે ભુક્તેષુ ભોગેષ્વકામહતત્વં યત્ત્વામપ્રાપ્તિરિત્યુચ્યતે । તથા ચ સર્વભોગદોષદર્શિનસ્તત્ત્વવિદઃ સર્વત્રાકામહતત્વાદસ્તિ સર્વકામાવાસિઃ । અત એવ સાર્વભૌમોપક્રમેષુ હિરણ્યગર્ભપર્યન્તેષૂત્તરોત્તર-શતગુણેષ્વાનન્દેષુ “શ્રોત્રિયસ્ય ચાકામહતસ્ય” (તૈત્તિરીયોપનિષદિ ૨.૮.૧) ઇતિ શ્રુતમ્ । સદ્રૂપેણ ચિદ્રૂપેણાનન્દરૂપેણ ચ સર્વત્રાવસ્થિતં સ્વાત્માનમનુસન્દધતઃ સર્વભોક્તૃત્વમસ્તીત્યભિપ્રેત્યૈવં શ્રૂયતે - “અહમન્નમહમન્નમહમન્નમ્ । અહમન્નાદોઽહમન્નાદોઽહમન્નાદઃ” । - (તૈત્તિરીયોપનિષદિ ૩.૧૦) ઇતિ ॥

કૃતકૃત્યત્વં તુ સ્મર્યતે-

“જ્ઞાનામૃતેન તૃપ્તસ્ય કૃતકૃત્યસ્ય યોગિનઃ ।

નૈવાસ્તિ કિઞ્ચિહર્તવ્યમસ્તિ ચેન્ન સ તત્ત્વવિત્” ॥ - (જાબાલદર્શનોપનિષદિ ૧.૨૩, ઉત્તરગીતાયાં ૧.૧૩ ચ ।) ॥

“યસ્ત્વાત્મરતિરેવ સ્યાદાત્મતૃપ્તશ્ચ માનવઃ ।

આત્મન્યેવ ય સન્તુષ્ટસ્તસ્ય કાર્યં ન વિદ્યતે” ॥ - (ભગવદ્ગીતાયા, ૩.૧૭) ઇતિ ॥

પ્રાપ્તપ્રાપ્તવ્યતાઽપિ શ્રૂયતે - “અભયં વૈ જનક પ્રાપ્તોઽસિ” (બૃ૦ ઉપ૦ ૪.૨.૨) ઇતિ, “તસ્માત્ત્સર્વમભવત્” (બૃ। ઉ .૧.૪.૧૦) ઇતિ, “બ્રહ્મવેદ બ્રહ્મૈવ ભવતિ” (મુણ્ડકોપનિષદિ ૩.૨.૯) ઇતિ ચ । નન્વેતૌ દ્વૌ દુઃખવિનાશસુખાવિભાવૌ તત્ત્વજ્ઞાનેનૈવ સિદ્ધત્વાન્ન જીવન્મુક્તિપ્રયોજનતામહર્તઃ । મૈવમ્, સુરક્ષિતયોસ્તયોરત્ર વિવક્ષિતત્વાત્ । યથા તત્ત્વજ્ઞાનં પૂર્વમેવોત્પન્નમપિ જીવન્મુક્ત્યા સુરક્ષિતં ભવતિ, એવમેતાવપિ સુરક્ષિતૌ ભવતઃ । નન્વેવં જીવન્મુક્તેઃ પઞ્ચપ્રયોજનત્વે સતિ સમાહિતો યોગીશ્વરો લોકવ્યવહારં કુર્વતસ્તત્ત્વવિદોઽપિ શ્રેષ્ઠ ઇતિ વક્તવ્યમ્; તચ્ચ રામવસિષ્ઠયોઃ પ્રશ્નોત્તરાભ્યાં નિરાકૃતમ્-

શ્રીરામઃ -

“ભગવન્ભૂતભવ્યેશ કશ્ચિજ્ઞાતુ સમાહિતઃ ।

પ્રબુદ્ધ ઇવ વિશ્રાન્તો વ્યવહારપરોઽપિ સન્ ॥ ૫ ॥

કશ્ચિદેકાન્તમાશ્રિત્ય સમાધિનિયમે સ્થિતઃ ।

તયોસ્તુઃ કતરઃ શ્રેયાનિતિ મે ભગવન્વદ ॥ ૬ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૫.૫-૬) ॥

વસિષ્ઠઃ -

“ઇમં ગુણસમાહારમનાત્મત્વેન પશ્યતઃ ।

अन्तः शीतलता यासौ समाधिरिति कथ्यते ॥ ७ ॥

दृश्यैर्न मम सम्बन्ध इति निश्चित्य शीतलः ।

कश्चित्संव्यवहारस्थः कश्चिद्द्विधा नपरायणः ॥ ८ ॥

द्वावतौ राम सुसमावन्तश्चेत् परिशीतलौ ।

अन्तः शीतलता या स्यात्तदनन्ततपः कृलम्” ॥ ९ ॥ - (लघुयोगवासिष्ठे रप.७-९) इति ॥

नैष दोषः । अत्र वासनाक्षयरूपमन्तः शीतलत्वमवश्यं सम्पादनीयमित्येतावदेव प्रतिपाद्यते । न तु तदनन्तरभाविनो मनोनाशस्य श्रेष्ठत्वं निवार्यते । शीतलत्वं तृष्णायाः प्रशमनमित्येतादृशीं विवक्षां स्वयमेव स्पष्टीयकार -

“अन्तः शीतलतायां तु लब्धायां शीतलं जगत् ।

अन्तस्तृष्णोपेतमानां द्वावदाहमयं जगत्” ॥ १४ ॥ - (तत्रैव रप.२४) ॥

ननु समाधिनिन्दा व्यवहारप्रशंसा यात्रोपलभ्येते -

“समाधिस्थानकस्थस्य येतश्चेद्भृत्तियञ्चलम् ।

तत्तस्य तु समाधानं सममुन्मत्तताऽऽवैः ॥ १० ॥

उन्मत्तताऽऽवस्थस्य येतश्चेत्क्षीणवासनम् ।

तदस्थोन्मत्तनृत्यं तु समं ब्रह्मसमाधिना” ॥ ११ ॥ - (तत्रैव रप.१०-११) इति ॥

मैवम् । अत्र छि समाधिप्राशस्त्यमेवाऽङ्गीकृत्य वासना निन्द्यते । इयमत्र वचनव्यक्तिः - यद्यपि व्यवहारात्समाधिः प्रशस्तः, तथाप्यसौ सवासनश्चेत्तदा निर्वासनाद्व्यवहारादधम अवेति स न समाधिः । यदा समाहितव्यवहारावुभावप्यतत्त्वज्ञौ सवासनौ य तदा समाधेरुत्तमलोकाप्रसिद्धेतुपुण्यत्वेन प्राशस्त्यम् । यदा तूभौ ज्ञाननिष्ठौ निर्वासनौ य, तदाऽपि वासनाक्षयरूपां शुवन्मुक्तिं परिपालयन्नयं मनोनाशरूपः समाधिः प्रशस्त अवे । तस्माद् योगीश्वरस्य श्रेष्ठत्वात् पञ्चप्रयोजनोपेताया शुवन्मुक्तेर्न कोऽपि विद्म इति सिद्धम् । इति श्रीमद्विद्यारण्यप्रणीते शुवन्मुक्तिविवेके शुवन्मुक्तिस्वरूपसिद्धिप्रयोजननिर्मुखाणां नाम यत्तुर्थं प्रकरणम् ॥ ४ ॥

प. विद्वत्संन्यासनिर्मुखाणां नाम पञ्चमं प्रकरणम्

अवं स्वरूपप्रमाणासाधनप्रयोजनैर्शुवन्मुक्तिर्निर्मुखा । अथ तदुपकारिणां विद्वत्संन्यासं निर्मुखायामः । विद्वत्संन्यासश्च परमहंसोपनिषदि प्रतिपादितः । तां योपनिषदमनूद्य व्याख्यास्यामः ।

तत्रादौ विद्वत्संन्यासयोग्यं प्रश्नमवतारयति -

“अथ योगिनां परमहंसानां कोऽयं मार्गस्तेषां का स्थितिरिति नारदो भगवन्तमुपगत्योवाच” इति ।

યથાપ્યથશબ્દાપેક્ષિત આનન્તર્યપ્રતિયોગી ન કોપ્યત્ર પ્રતિભાતિ, તથાડપિ પ્રષ્ટવ્યાર્થોડત્ર વિદ્વત્સંન્યાસઃ । તસ્મિંશ્ચ વિદિતતત્ત્વો લોકવ્યવહારૈર્વિક્ષિપ્યમાણો મનોવિશ્રાન્તિં કામયમાનોડધિકારી । તતસ્તાદ્-ગધિકારસમ્પત્ત્યાનન્તર્યમથશબ્દાર્થઃ । કેવલયોગિનં કેવલપરમહંસં ચ વારયિતું પદ્મદયમુક્તમ્ । કેવલયોગી તત્ત્વજ્ઞાનાભાવેન ત્રિકાલજ્ઞાનાકાશગમનાદિષુ યોગૈશ્ચર્યમત્કારવ્યવહારેષ્વાસક્તઃ સંયમવિશેષૈસ્તત્ર તત્રોદ્યુક્તે । તતઃ પરમપુરુષાર્થાદ્ભ્રષ્ટો ભવતિ । અસ્મિન્નર્યે સૂત્રં પૂર્વમેવોદાહૃતં - “તે સમાધાવુપસર્ગા વ્યુત્થાને સિદ્ધયઃ” (યોગસૂત્રેષુ ૩.૩૮) ઇતિ ।

કેવલપરમહંસસ્તુ તત્ત્વવિવેકેનૈશ્ચર્યેષ્વસારતાં બુદ્ધ્યા વિરજ્યતિ । તદપ્યુદાહૃતમ્-

“ચિદાત્મન ઇમા ઇત્યં પ્રસ્ફુરન્તીહ શક્તયઃ ।

ઇત્યસ્યાશ્ચર્યજાલેષુ નાભ્યુદેતિ કુતૂહલમ્” ॥ ૬૭ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૨૭.૬૭) ઇતિ ॥

વિરક્તોડપ્યસૌ બ્રહ્મવિદ્યાભરેણ વિધિનિષેધાવુલ્લઙ્ઘયતિ । તદુક્તં -“નિસ્ત્રૈગુણ્યે પથિ વિચરતાં કો વિધિઃ કો નિષેધઃ” (શુકાષ્ટકે) ઇતિ । તથા ચ શ્રદ્ધાલવઃ શિષ્ટાસ્તમેવં નિન્દન્તિ -

“સર્વે બ્રહ્મ વદિષ્યન્તિ સમપ્રાપ્તે તુ કલૌ યુગે ।

નાનુતિષ્ઠન્તિ મૈત્રેય શિશ્નોદરપરાયણાઃ” ॥ - ઇતિ ।

યોગિનિ તુ પરમહંસે યથોક્તં દોષદ્વયં નાસ્તિ । અન્યોડપ્યસ્યાતિશયઃ પ્રશ્નોત્તરાભ્યાં દર્શિતઃ-

શ્રીરામઃ-

“એવં સ્થિતેડપિ ભગવન્જીવન્મુક્તસ્ય સન્મતેઃ ।

અપૂર્વોડતિશયઃ કોડસૌ ભવત્યાત્મવિદાં વર” ॥ ૧ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૪૨.૧) ॥

વસિષ્ઠઃ -

“જ્ઞસ્ય કસ્મિંશ્ચિદપ્યેષા ભવત્યતિશયે ન ધીઃ ।

નિત્યતૃપ્તઃ પ્રશાન્તાત્મા સ આત્મન્યેવ તિષ્ઠતિ ॥ ૨ ॥

મન્ત્રસિદ્ધૈસ્તપઃસિદ્ધૈર્યોગસિદ્ધૈશ્ચ ભૂરિશઃ ।

કૃતમાકાશયાનાદિ તત્ર કા સ્યાદપૂર્વતા ॥ ૩ ॥

એક એવ વિશેષોડસ્ય ન સમો મૂઢબુદ્ધિભિઃ ।

સર્વત્રાડડસ્થાપરિત્યાગાત્રીરાગમમલં મનઃ ॥ ૫ ॥

એતાવદેવ ખલુ લિડ્ગમલિડ્ગમૂર્તેઃ

સંશાન્તસંસૃતિચિરભ્રમનિર્વૃતસ્ય ।

તજ્જ્ઞસ્ય યન્મદનકોપવિષાદમોહ-

લોભાપદામનુદિનં નિપુણં તનુત્યમ્” ॥ ૬ ॥ - (લઘુયોગવાસિષ્ઠે ૪૨.૨-૬) ઇતિ ॥

એતેનાતિશયેનોપેતાનાં દોષદ્વયરહિતાનાં માર્ગસ્થિતી પૃચ્છયેતે । વેષભાષાદિરૂપો હિ વ્યવહારો માર્ગઃ ।

ચિત્તોપરમરૂપ આન્તરો ધર્મઃ સ્થિતિઃ । ભગવાંશ્ચતુર્મુખો બ્રહ્મા । યથોક્તં પ્રશ્નોત્તરમવતારયતિ -

“तं भगवानाडु” इति ।

वक्ष्यमाणमार्गे श्रद्धातिशयमुत्पादयितुं तं मार्गं प्रशंसति-

“सोऽयं परमहंसानां मार्गो लोके दुर्लभतरौ न तु बाहुल्यः” (परम० उप० १) इति ।

यः पृष्ठः सोऽयमिति योजना । अयमित्युत्तरग्रन्थे वक्ष्यमाण आस्थादनादिः स्वशरीरोपभोगेन लोकीपकारेण य निरपेक्षो मुष्यो मार्गः परामृश्यते । तादृशस्य परमकाष्ठां प्राप्तस्य वैराग्यस्यादृष्ट-यस्त्वात्तस्य मार्गस्य दुर्लभतरत्वम् । न चैतावतात्यन्ताभावः शङ्कनीय इत्यभिप्रेत्य बाहुल्यमेव प्रतिषेधति - न त्विति । बाहुल्यमिति वक्तव्ये विद्गव्यत्ययशृणान्तसः ।

नन्वयं मार्गो दुर्लभतरश्चेत्तर्हि तदर्थं प्रयासो न कर्तव्यः, तेन प्रयोजनाभावादित्याशङ्क्याड -

“यद्येकोऽपि भवति स एव नित्यपूतस्थः स एव वेदपुरुष इति विदुषो मन्यन्ते” (परमहंसोपनिषदि १) इति ।

“मनुष्याणां सडश्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः” । - (भगवद्गीतायां ७.३) ॥

इति न्यायेन यत्र क्वापि यदा कदाचिद्योगीपरमहंसो यद्वि कश्चिद्वलभ्यते तर्हि स एव नित्यपूतस्थो भवति । नित्यपूतः परमात्मा, “य आत्मापडतपाग्मा” (छा० उप० .८.१) इति श्रुतेः । अेवकारेण केवलयोगी केवल परमहंसश्च व्यावर्त्यते । केवलयोगी नित्यपूतं न जानाति । केवल परमहंसो जानन्नपि चित्तविश्रान्त्यभावाद्बुद्धिर्मुषो ब्रह्मणि न तिष्ठति । वेदप्रतिपाद्यः पुरुषो वेदपुरुषः । विदुषो विद्वांसो ब्रह्मानुभवचित्तविश्रान्तिप्रतिपादकशास्त्रपारङ्गता योगिनः । परमहंसस्य ब्रह्मनिष्ठत्वं सर्वे जना मन्यन्ते । यथोक्ता विद्वांसस्तु तदध्यसडमाना ब्रह्मत्वमेव मन्यन्ते । तथा य स्मर्यते-

“दर्शनादर्शने छित्वा स्वयं केवलरूपतः ।

यस्तिष्ठति स तु ब्रह्मन्ब्रह्म न ब्रह्मवित्स्वयम्” ॥ इति ।

अतो न प्रयोजनाभावः शङ्कितुमपि शक्यते ।

नित्यपूतस्थत्वं वेदपुरुषत्वं य मुभतो विशदयन्नर्थात् “का स्थितिः ?” इति प्रश्नस्योत्तरं सूत्रयति -

“मडापुरुषो यश्चित्तं तत्सर्वदा मध्येवावस्थापयति, (मध्येवावतिष्ठते इति वा) तस्मादडं य तस्मिन्नेवावस्थितः (तस्मिन्नेवावस्थीयते इति वा)” इति । (परमहंसोपनिषदि १) ॥

वैदिकज्ञानकर्माधिकारिषु पुरुषेषु मध्ये योगिनः परमहंसस्यात्यन्तमुत्तमत्वान्मडापुरुषत्वम् । स य मडापुरुषो यश्चित्तं स्वकीयं तत्सर्वदा मध्येवावस्थापयति, संसारगोचराणां तदीयचित्तवृत्तीनामभ्यासवैराग्याभ्यां निरुद्धत्वात् । अत एव भगवान् प्रजापतिः शास्त्रसिद्धं परमात्मानं स्वानुभवेन परामृशन्मयीति व्यपदिशति । यस्माद्योगी मध्ये चित्तं स्थापयति तस्मादडमपि परमात्मस्वरूपत्वेन तस्मिन्नेव योगिन्याविर्भूतोऽवस्थितोऽस्मि नेतरेष्वज्ञानिषु, तेषामविधावृत्तत्वात् । तत्त्ववित्स्वप्ययोगिषु बाह्यचित्तवृत्तिभिरावृत्तवान्नास्त्वाविर्भावः । इदानीं कोऽयं मार्ग इति पृष्ठे मार्गमुपदिशति -

“असौ स्वपुत्रमित्रकलत्रभन्वादींश्शिष्यायज्ञोपवीते स्वाध्यायं य सर्वकर्माणि संन्यस्यायं ब्रह्माण्डं य छित्वा कौपीनं दण्डमास्थादनं य स्वशरीरोपभोगार्थाय लोकस्थोपकारार्थाय य परिग्रहेत्” (परम० उप० १) इति ।

યો ગૃહસ્થઃ પૂર્વજન્મસચ્ચિતપુણ્યપુઞ્જે પરિપકવે સતિ માતૃપિત્રાણાદિના નિમિત્તેન વિવિદિષાસંન્યાસરૂપં
પરમહંસાશ્રમમસ્વીકૃત્યૈવ શ્રવણાદિસાધનાન્યનુષ્ઠાય તત્ત્વં સમ્યગવગચ્છતિ, તતો ગૃહસ્થસ્ય પ્રામૈલૌકિકવૈદિકવ્યવહારસહસ્રૈશ્ચિ
વિક્ષિમે સતિ વિશ્રાન્તિસિદ્ધયે વિદ્વત્સન્ન્યાસં ચિકીર્ષતિ, તં પ્રતિ સ્વપુત્રમિત્રેત્યાદ્યુપદેશઃ, પૂર્વમેવ વિવિદિષાસન્ન્યાસં
કૃત્વા તત્ત્વં વિદિતવતો વિદ્વત્સન્ન્યાસં ચિકીર્ષોઃ પુત્રકલત્રાદિપ્રસંગાભાવાત્ ।
નન્વયં વિદ્વત્સંન્યાસઃ કિમિતરસન્ન્યાસવતૈષોચ્ચારણાદિવિધ્યુક્તપ્રકારેણ સમ્પાદનીયઃ, કિં વા જીર્ણવસ્ત્રોપદ્રવગ્રામાદિત્યાગવ
? નાથઃ, તત્ત્વવિદઃ કર્તૃત્વરાહિત્યેન વિધિ-નિષેધાનધિકારાત્ । અત એવ સ્મર્યંતે -

“જ્ઞાનામૃતેન તૃમસ્ય કૃતકૃત્યસ્ય યોગિનઃ ।

નૈવાસ્તિ કિઞ્ચિત્કર્તવ્યમસ્તિ ચેત્ર સ તત્ત્વવિત્ ॥ ઇતિ । - (જાબાલદર્શનોપનિષદિ ૧.૨૩) ઇતિ ॥

ન દ્વિતીયઃ । કૌપીનદાણ્ડાશ્રમલિડ્ગવિધાનશ્રવણાત્ ।

નૈષ દોષઃ, પ્રતિપત્તિકર્મવદ્યુભયરૂપત્વોપપત્તેઃ । તથા હિ - જ્યોતિષ્ટોમે દીક્ષિતસ્ય દીક્ષાડ્ગનિયમા-
નુષ્ઠાનકાલે કણ્ડૂયિતું હસ્તં પ્રતિષિધ્ય કૃષ્ણવિષાણા વિહિતા “ચદ્વસ્તેન કણ્ડૂયેત પામાનમ્ભાવુકાઃ પ્રજાઃ
સ્યુર્યત્સ્મયેત નગ્રમ્ભાવુકાઃ” (તૈત્તિરીયસંહિતાયાં ઇતિ, “કૃષ્ણવિષાણયા કણ્ડૂયતે” (તત્રૈવ ૬.૧.૩) ઇતિ ચ
। તસ્યાશ્ચ કૃષ્ણવિષાણાયાઃ સમાપ્તે નિયમે પ્રયોજનાભાવાદ્ વૌહુમશક્યત્વાચ્ચ ત્યાગઃ સ્વત એવ પ્રાપ્તઃ
। તં ચ ત્યાગં સપ્રકારં વેદો વિદધાતિ - “નીતાસુ દક્ષિણાસુ ચાત્વાલે કૃષ્ણવિષાણાં પ્રાસ્યતિ” (તત્રૈવ
૬.૧.૩) ઇતિ । તદિદં પ્રતિપત્તિકર્મ લૌકિકં વૈદિકં ચેત્યુભયરૂપમ્ । એવં વિદ્વત્સંન્યાસોડ્યુભયરૂપઃ । ન
ચ તત્ત્વવિદિ શકુનીયઃ, ચિદાત્મન્યારોપિતસ્ય કર્તૃત્વસ્ય વિદ્યાનાડપોહિતત્વેડપિ ચિચ્ચાયોપેતેડન્તઃકરણો-
પાઘી વિક્ષિયાસહસ્રયુક્તે સ્વતઃસિદ્ધસ્ય કર્તૃત્વસ્યાત્યન્તાભાવઃ યાવદ્દૃશ્યભાવિતયાડનપોહિતત્વાત્ । ન ચ
“જ્ઞાનામૃતેન” (જાબાલદર્શનોપનિષદિ ૧.૨૩) ઇત્યાદિસ્મૃતિવિરોધઃ, સત્યપિ જ્ઞાને વિશ્રાન્તિરહિતસ્ય તૃમ્યભાવેન
વિશ્રાન્તિસમ્પાદનલક્ષણકર્તવ્યશેષસદ્ભાવેન કૃતકૃત્યત્વાભાવાત્ ।

નનુ તત્ત્વવિદોડપિ વિધ્યડ્ગીકારે સતિ તેનાપૂર્વેણ દેહાન્તરમારભ્યેત ।

મૈવમ્ । તસ્યાપૂર્વસ્ય ચિત્તવિશ્રાન્તિપ્રતિબન્ધનિવારણલક્ષણસ્ય દૃષ્ટકલસ્ય સમ્ભવે સત્યદૃષ્ટકલકલ્પનાયા
અન્યાચ્ચત્વાત્; અન્યથા શ્રવણાદિવિધિષ્વપિ બ્રહ્મજ્ઞાનોત્પત્તિપ્રતિબન્ધનિવારણરૂપં દૃષ્ટકલમુપેક્ષ્ય
જન્માન્તરહેતુત્વં કલ્પ્યેત ।

તસ્માદ્ધિધ્યડ્ગીકારે દોષાભાવાદ્ધિવિદિષુરિવ વિદ્વાનપિ ગૃહસ્થો નાન્દીમુખશ્રાદ્ધોપવાસ-જાગરણાદિવિધિમનુસૃત્યૈવ
સંન્યસ્યેત્ । યદ્યપ્યત્ર શ્રાદ્ધાદિકં નોપદિષ્ટં તથાપ્યસ્ય વિદ્વત્સન્ન્યાસસ્ય વિવિદિષાસન્ન્યાસવિકૃતિત્વાત્
“પ્રકૃતિવદ્ધિકૃતિઃ કર્તવ્યા” ઇતિ ન્યાયેન તદીયા ધર્માઃ સર્વેડપ્યત્ર પ્રાપ્નુવન્તિ, યથાગ્નિષ્ટોમસ્ય વિકૃતિષ્વતિરાત્રાદિષુ
તદીયધર્મપ્રાપ્તિસ્તદ્ધત્ । તસ્માદિતરસન્ન્યાસવદત્રાપિ પ્રૈષમન્ત્રેણ પુત્રમિત્રાદિત્યાગં સહુલ્યયેત્ ।
બન્ધ્વાદીનિત્યાદિશબ્દેન ભૃત્યપશુગૃહક્ષેત્રા-દિલૌકિકપરિગ્રહાદિવિશેષાઃ સડ્ગૃહ્યન્તે । સ્વાધ્યાયં ચેતિ
ચકારેણ તદર્થનિર્ણયોપયુક્તાનિ પદવાક્યપ્રમાણાશ્ચાણિ વેદોપબૃહકાણીતિહાસપુરાણાદીનિ ચ સમુચ્ચિનોતિ
। ઔત્સુક્યનિવૃત્તિ-માત્રપ્રયોજનાનાં કાલ્યનાટકાદીનાં ત્યાગઃ કૈમુતિકન્યાયસિદ્ધઃ । સર્વકર્માણીતિ
સર્વશબ્દેન લૌકિકવૈદિકનિત્યનૈમિત્તિકનિષિદ્ધકામ્યાનિ સડ્ગૃહ્યન્તે । પુત્રાદિત્યાગેનૈહિકભોગઃ પરિહૃતઃ ।

सर्वकर्मत्यागेन यामुष्मिकभोगाशा चित्तविक्षेपकारिणी परिहृता । अयमिति छान्दसाविभक्तिविद्गव्यत्ययेनेदं
 ब्रह्माण्डमिति योजनीयम् । ब्रह्माण्डत्यागो नाम तत्प्राप्तिहेतोर्विराडुपासनस्यत्यागः । ब्रह्माण्डं
 येति यकारेण सूनात्मप्राप्तिहेतोर्द्विरण्यगर्भोपासनस्य तत्त्वज्ञानहेतूनां श्रवणादीनां च समुच्चयः ।
 स्वपुत्रादिद्विरण्यगर्भोपासनान्तमैडिकमामुष्मिकं च सुभसाधनं सर्वं प्रैषमन्त्रोच्चारणेन परित्यज्य कौपीनादिकं
 परिगृहीयात् । आर्याधनं येति यकारेण पादुकादीनि समुच्चिनोति । तथा च स्मृतिः-

“कौपीनयुगलं वासः कन्यां शीतनिवारिणीम् ।

पादुके यापि गृहीयात्तुत्रान्यस्य सऽग्रहम्” ॥ - (हारीतसंछितायां ६.७२८; लघुविष्णुस्मृतौ ४.७) इति ॥

स्वशरीरोपभोगो नाम कौपीनेन लज्जाल्यावृत्तिः । दण्डेन गोसर्पाद्युपद्रवपरिहारः । आर्याधनेन
 शीतादिपरिहारः । यकारात्पादुकाभ्यामुच्छिष्टदेशस्यर्शादिपरिहारं समुच्चिनोति । लोकस्योपकारो
 नाम दण्डादिविद्गनेतदीयमुत्तमाश्रमं परिज्ञाय तदुचिताभिवन्दनभिक्षाप्रदानादिप्रवृत्त्या सुकृतसिद्धिः ।
 यकारेणाश्रमभर्यादायाः शिष्टाचारप्राप्तायाः पालनं समुच्चिनोति ।

कौपीनादिपरिग्रहस्थानुकूलत्वमभिप्रेत्य मुष्यत्वं प्रतिषेधति -

“तस्य न मुष्योऽस्ति” इति (परम० उप० .१) ॥

यत्कौपीनादिपरिग्रहणमस्ति तदध्यस्य योगिनः परमहंसस्य मुष्यः कल्पो न भवति, किं त्वनुकल्प एव ।
 विविदिषासंन्यासिनस्तु दण्डग्रहणं मुष्यमिति कृत्वा दण्डवियोगस्य निषेधः स्मर्यते-

“दण्डात्मनोस्तु संयोगः सर्वदेव विधीयते ।

न दण्डेन विना गच्छेद्विषुक्षेपत्रयं बुधः” ॥ - (संन्यासोपनिषदि २.११) इति ॥

प्रायश्चित्तमपि दण्डनाशे प्राणायामशतं स्मर्यते - “दण्डत्यागे शतं यरेत्” इति ।

योगिनः परमहंसस्य मुष्यं कल्पं प्रश्नोत्तराभ्यां दर्शयति -

“कोऽयं मुष्य इति येदयं मुष्यः, न दण्डं न शिषं न यज्ञोपवीतं नाख्याधनं यरति परमहंसः “(परम० उप० .१-२)
 इति ।

न शिषमिति छान्दसो विद्गव्यत्ययोऽनुसन्धेयः । यथा विविदिषुः परमहंसः शिष्यायज्ञोपवीताभ्यां रक्षितो
 मुष्यस्तथा योगी दण्डाख्याधनाभ्यां रक्षितः सन्मुष्यो भवति, दण्डस्य वैश्ववत्त्वादिलक्षणाख्याधनस्य
 कन्यात्वादिलक्षणां च परीक्षितुं दण्डादिकं सम्पादयितुं रक्षितुं च चित्ते व्यापृते सति चित्तवृत्तिनिरोधलक्षणो
 योगो न सिध्येदिति । तस्य न युक्तम्, “न हि वरविघाताय कन्योद्गाढः” इति न्यायात् । आर्याधनाद्यभावे
 शीतादिबाधायाः कः प्रतीकार इत्याशङ्क्याह -

“न शीतं न योषणं न सुभं न दुःखं न मानावमानौ च षडूर्ध्ववर्जम्” (परम० उप० .२) इति ।

निरुद्धाशेषचित्तवृत्तेर्योगिनः शीतं नास्ति, तत्प्रतीत्यभावात् । यथा लीलायामासक्तस्य बालस्याख्याधनादिरहितस्यापि
 उभन्तशिशिरयोः प्रातःकालेऽपि शीतं नास्ति, तथा परमात्मन्यासक्तस्य योगिनः शीताभावः । धर्मकाल
 उषणाभावश्च तथैवावगन्तव्यः । वर्षासु तदभावसमुच्चयार्थश्चकारः । शीतोष्णयोरप्रतीतौ तज्जन्मयोः
 सुभदुःखयोरभाव उपपन्नः । निदाघे शीतं सुभजनकं उभन्ते दुःखजनकम् । उक्तविपर्यय उषणे द्रष्टव्यः । मानः

પુરુષાન્તરેણ સમ્પાદિતઃ સત્કારઃ । અવમાનસ્તિરસ્કારઃ । યદા યોગિનઃ સ્વાત્મવ્યતિરિક્તં પુરુષાન્તરમેવ ન પ્રતીયતે તદા માનાવમાનો દૂરાદપેતૌ । ચકારઃ શત્રુમિત્રરાગદ્વેષાદિદ્વન્દ્વાભાવં સમુચ્ચિનોતિ । ષડૂર્મયઃ - ક્ષુત્તિપાસે શોકમોહૌ જરામરણે ચ । તેષાં ત્રયાણાં દ્વન્દ્વાનાં ક્રમેણ પ્રાણમનોદેહધર્મત્વાદાત્મતત્વાભિમુખસ્ય યોગિનસ્તદ્ગર્જનં યુજ્યતે ।

ન-વસ્ત્વેવં સમાધિદશાયાં શીતાઘભાવઃ, વ્યુત્થાનદશાયાં તુ નિન્દાદિક્લેશઃ સંસારિણમિવૈનં બાધેતૈવેત્યાશઙ્ક્યાહ - “નિન્દાગર્વમત્સરદભમદર્પેચ્છાદ્વેષસુખદુઃખકામક્રોધલોભમોહહર્ષાસૂયાહકુારા-દીશ્ચ હિત્વા” (પરમ૦ ઉપ૦ .૨) ઇતિ ।

વિવિધૈઃ પુરુષૈઃ સ્વસ્મિન્નાપાદિતા દોષોક્તિર્નિન્દા । અન્યેભ્યોઽધિકોઽહમિતિ ચિત્તવૃત્તિર્ગર્વઃ । વિદ્યાધનાદિભિરન્યસદૃશો ભવામીતિ બુદ્ધિર્મત્સરઃ । પરેષામગ્રે જપધ્યાનાદિપ્રકટનં દમ્ભઃ । ભર્ત્સનાદિષુ દૃઢબુદ્ધિર્દર્ષઃ । ધનાદિભિલાષ ઇચ્છા । શત્રુવધાદિષુ બુદ્ધિર્દ્રેષઃ । અનુકૂલદ્રવ્યાદિલાભેન બુદ્ધિસ્વાસ્થ્યં સુખમ્ । તદ્વિપર્યયો દુઃખમ્ । યોષિદાદિભિલાષઃ કામઃ । કામિતાર્થવિદ્યાતજન્યો બુદ્ધિશ્લોભઃ ક્રોધઃ । લબ્ધસ્ય ધનસ્ય ત્યાગાસહિષ્ણુત્વં લોભઃ । હિતેષ્વહિતબુદ્ધિરહિતેષુ ચ હિતબુદ્ધિર્મોહઃ । ચિત્તગતસુખાભિવ્યગ્નિજકા મુખવિકાસાદિહેતુર્ધૌવૃત્તિર્હર્ષઃ । પરકીચગુણેષુ દોષત્વારોપણમસૂયા । દેહેન્દ્રિયાદિસઙ્ક્યાદાત્મભ્રમોઽહકુારઃ । આદિશબ્દેન ભોગ્યવસ્તુષુ મમકારસમીચીનત્વાદિબ્રુદ્ધયો ગૃહ્યન્તે । ચકારો યથોક્તનિન્દાદિવિપરીતં સ્તુત્યાદિકં સમુચ્ચિનોતિ । એતાન્ સર્વાન્ નિન્દાદીન્ હિત્વા પૂર્વોક્તવાસનાક્ષયાભ્યાસેન પરિત્યજ્યાવતિષ્ઠેતેતિ શેષઃ । નનુ વિદ્યમાને સ્વદેહે તત્પરિત્યાગો ન સમ્ભવતીત્યાશઙ્ક્યાહ - “સ્વવપુઃ કુણપમિવ દૃશ્યતે યતસ્તદ્વપુરપધવસ્તમ્” (પરમ૦ ઉપ૦ .૨) ઇતિ ।

પૂર્વં યસ્વકીયં વપુસ્તદિદાનીં યોગિના સ્વાત્મચૈતન્યાત્પૃથગ્ભૂતત્વેન કુણપમિવાવલોક્યતે । યથા શ્રદ્ધાલુઃ સ્પર્શનભીત્યા શવદેહં દૂરે સ્થિતોઽવલોકયતિ, તથાઽયં યોગી તાદાત્મ્યભ્રાન્ત્યુદયભીત્યા સાવધાનો દેહં ચિદાત્મનઃ સકાશાન્નિરન્તરં વિવિનક્તિ । યતઃ કારણાત્ તદ્વપુરાચાર્યોપદેશાગમાનુભવૈરપધવસ્તં ચિદાત્મનઃ સકાશાન્નિરાકૃતમ્ । તતશ્ચૈતન્યવિયુક્તસ્ય દેહસ્ય શવતુલ્યતયા દૃશ્યમાનત્વાત્ સત્યપિ દેહે નિન્દાદિત્યાગો ઘટત ઇત્યભિપ્રાયઃ ।

નનૂત્પન્નો દિગ્ભ્રમઃ સૂર્યોદયદર્શનેન વિનષ્ટોઽપિ યથા કદાચિદનુવર્તતે, તથા કદાચિદાત્મનિ દેહાત્મસંશયાધનુવૃત્તૌ નિન્દાદિક્લેશઃ પુનઃ પુનઃ પ્રસજ્યતે - ત્યાશઙ્ક્યાહ-

“સંશયવિપરીતમિથ્યાજ્ઞાનાનાં યો હેતુસ્તેન નિત્યનિવૃત્તઃ” (પ૦ ઉપ૦ ૨) ઇતિ ।

આત્મા કર્તૃત્વાદિધર્મોપેતસ્તદ્ભિતો વેત્યાદિકં સંશયજ્ઞાનમ્ । દેહાદિરૂપ એવાત્મેતિ વિપરીતજ્ઞાનમ્ । એતદ્બુભયં ભોક્તૃવિષયમ્ । મિથ્યાજ્ઞાનં તુ ભોગ્યવિષયમત્ર વિવક્ષિતમ્ । તચ્ચાનેકવિધમ્ - “સકુલ્પપ્રભવાન્કામાન” (ભગવદ્ગીતાયાં ૬.૨૪) ઇત્યત્ર સ્પષ્ટીકૃતમ્ । તદ્દેતુશ્ચતુર્વિધઃ, “અનિત્યાશુચિદુઃખાનાત્મસુ નિત્યશુચિસુખાત્મખ્યાતિરવિદ્યા” (યોગસૂત્રેષુ ૨.૫) ઇતિ સૂત્રણાત્ । અનિત્યે ગિરિનદીસમુદ્રાદૌ નિત્યત્વભ્રાન્તિરેકા । અશુચૌ પુત્રભાર્યાદિશરીરે શુચિત્વભ્રાન્તિર્દ્વિતીયા । દુઃખે કૃષિવાણિજ્યાદૌ સુખત્વભ્રાન્તિસ્તૃતીયા । ગૌણમિથ્યાત્મનિ પુત્રભાર્યાદાવન્નમયાદિકે ચાનાત્મનિ મુખ્યાત્મત્વભ્રાન્તિશ્ચતુર્થી । એતેષાં સંશયાદીનાં હેતુરદ્વિતીયબ્રહ્માત્મત્વાવરકમજ્ઞાનં તદ્વાસના ચ । તચ્ચાજ્ઞાનં યોગિનઃ પરમહંસસ્ય

मडावाक्यार्थबोधेन निवृत्तम्; वासना तु योगाभ्यासेन निवृत्ता । उदाहृतायां
द्विगन्तान्तावज्ञाने निवृत्तेऽपि वासनायाः सद्भावाधथापूर्व भ्रान्तिव्यवहारः । योगिनस्तु भ्रान्तिहेतुद्रव्यराहित्यात्कुतः
संशयादी-न्यनुवर्तेरन् ? तमेनमनुवृत्त्यभावमभिप्रेत्य तेन हेतुद्रयेन योगी नित्यनिवृत्तं धृत्युक्तम् ।
सत्यामप्यज्ञानतद्वासनानिवृत्तौ तस्या निवृत्तेर्विनाशाभावात्त्रित्यत्वं द्रष्टव्यम् । तन्नित्यत्वे हेतुमाह -

“तन्नित्यबोधः” (परम० उप० २) ।

सर्वनामत्वात्प्रसिद्धार्थवाची तच्छब्दोऽत्र सर्ववेदान्तप्रसिद्धं परमात्मानमाश्रये । तस्मिन्परमात्मनि नित्यो बोधो
यस्य योगिनः सोऽयं तन्नित्यबोधः । योगी हि “तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः” (बृहदारण्यकोपनिषद्
४.४.२९) इति श्रुतिमनुसृत्य चित्तविक्षेपानयोगेन परिहृत्य नैरन्तर्येण परमात्मविषयमेव प्रज्ञां करोति । अतो
बोधस्य नित्यत्वाद्बुद्धो धविनाशयोरज्ञानतद्वासनयोर्निवृत्ति-नित्येत्यर्थः ।

बुध्यमानस्य परमात्मनस्ताडिकेश्वरवत्तटस्थत्वशङ्कां वारयति -

“तत्स्वयमेवावस्थितिः” (परम० उप० .२) इति ।

यद्देहान्तवेद्यं परं ब्रह्मास्ति तत्स्वयमेव न तु स्वस्मादन्यदित्येवं निश्चित्य योगिनोऽवस्थितिर्भवति ।

तस्य योगिनो ब्रह्मानुभवप्रकारं दर्शयति -

“तं शान्तमयलमद्भ्यानन्दविज्ञानधनं अस्मि तदेव मम परमं धाम” (परम० उप० .२) इति ।

तमित्यादिपदत्रये द्वितीया प्रथमार्थे द्रष्टव्या । यः परमात्मा शान्तः क्रोधादिविक्षेपरहितः, अथवो
गमनादिक्रियारहितः, स्वगतसजातीयविजातीयभेदशून्यः सच्चिदानन्दैकरसोऽस्ति स अस्मात्परमः । तदेव
ब्रह्मत्त्वं मम योगिनः परमं धाम वास्तवं स्वऽप्युक्तम्; न त्वेतत्कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्युक्तम्, अतस्य मायाकल्पितत्वात्
। नन्वात्मनः परब्रह्मत्व आनन्दावासिरिदानीं कुतो नेत्यत्रानन्दावासिः सदृष्टान्तमुक्ताभियुक्तैः -

“गवां सर्पिः शरीरस्थं न करोत्यङ्गपोषणम् ।

तदेव कर्मरथितं पुनस्तस्यैव भेषजम् ॥

अयं सर्वशरीरस्थः सर्पिवत्परमेश्वरः ।

विना योपासनां देवो न करोति हितं नृषु । ” - (बृहद्विगीयाज्ञवल्क्यस्मृतौ ८.३०-३१) इति ॥

(*यथा सर्पिः शरीरस्थं गवां न कुरुते भवम् ।

निर्गतं कर्मसंयुक्तं दत्तं तासां मडाभवम् ॥

तथा विष्णुः शरीरस्थो न करोति हितं नृषाम् ।

विनाशधनया देवः सर्वगः परमेश्वरः ॥ - (गरुडपुराणे २२७.२,३) ॥

यदि योगिनः पूर्वाश्रमप्रसिद्धा आचार्यपितृभ्रात्राद्यः कर्मिणः श्रद्धाजडाः शिष्यायज्ञोपवीतसन्ध्या-वन्दनादिराहित्येन
पाषण्डित्वमारोप्य व्यामोहयेयुस्तदा व्यामोहानुत्पत्तये योगिनो वर्तमानं निश्चयं दर्शयति-

“तदेव यं शिष्या तदेवोपवीतं यं परमात्मात्मनोरेकत्वज्ञानेन तयोर्भेद एव विभक्तः सा सन्ध्या” (परम० उप० .२)
इति ।

યદ્દેદાન્તવેદ્યસ્ય પરબ્રહ્મણો જ્ઞાનં તદેવ કર્માડ્ગભૂતબાહ્યશિખાયજ્ઞોપવીતસ્થાનીયમ્ । અન્યે ચ મન્નદ્રવ્યલક્ષણે કર્માડ્ગભૂતે ચકારાભ્યાં સમુચ્ચીયેતે । શિખાઘડ્ગસાધ્યૈઃ કર્મભિરુત્પન્નં ચત્સ્વર્ગાદિસુખં તત્સર્વં બ્રહ્મજ્ઞાનેનૈવ લભ્યતે, વિષયાનન્દસ્ય સર્વસ્ય બ્રહ્માનન્દલેશત્વાત્ । “એતસ્ચૈવાનન્દસ્યાન્યાનિ ભૂતાનિ માત્રામુપજીવન્તિ” (બૃ । ઉપ૦ .૪.૩.૩૨) ઇતિ શ્રુતિઃ । એતદેવાભિપ્રેત્યાયર્વણિકા બ્રહ્મોપનિષદામનન્તિ-

“સશિખં વપનં કૃત્વા બહિઃસૂત્રં ત્યજેદ્બુધઃ ।

યદક્ષરં પરં બ્રહ્મ તત્સૂત્રમિતિ ધારયેત્ ॥ (બ્રહ્મોપનિષદિ ૬) ॥

“સૂચનાત્સૂત્રમિત્યાહુઃ સૂત્રં નામ પરં પદમ્ ।

તત્સૂત્રં વિદિતં ચેન સ વિપ્રો વેદપારગઃ ॥ (તત્રૈવ ૭) ॥

“ચેન સર્વમિદં પ્રોતં સૂત્રે મણિગણા ઇવ ।

તત્સૂત્રં ધારયેદોગી યોગવિત્તત્ત્વદર્શિવાન્ ॥ (તત્રૈવ ૮) ॥

“બહિઃસૂત્રં ત્યજેદ્દિદ્વાન્ યોગમુત્તમમાસ્થિતઃ ।

બ્રહ્મભાવમિદં સૂત્રં ધારયેદઃ સ ચેતનઃ ।

ધારણાત્તસ્ય સૂત્રસ્ય નોચ્છિષ્ઠો નાશુચિર્ભવેત્ ॥ (તત્રૈવ ૯) ॥

“સૂત્રમન્તર્ગતં ચેષાં જ્ઞાનયજ્ઞોપવીતિનામ્ ।

તે વૈ સૂત્રવિદો લોકે તે ચ યજ્ઞોપવીતિનઃ ॥ (તત્રૈવ ૧૦) ॥

“જ્ઞાનશિખા જ્ઞાનનિષ્ઠા જ્ઞાનયજ્ઞોપવીતિનઃ ।

જ્ઞાનમેવ પરં તેષાં પવિત્રં જ્ઞાનમુચ્યતે ॥ (તત્રૈવ ૧૧) ॥

“અગ્નેરિવ શિખા નાન્યા યસ્ય જ્ઞાનમયી શિખા ।

સ શિખીત્યુચ્યતે વિદ્વાન્ નેતરે કેશધારિણઃ ॥ (તત્રૈવ ૧૨) ॥

“કર્મણ્યધિકૃતા ચે તુ વૈદિકે બ્રાહ્મણાદયઃ ।

તૈર્વિધાર્યમિદં સૂત્રં કર્માડ્ગં તદ્દિ વૈ સ્મૃતમ્ ॥ (તત્રૈવ ૧૩) ॥

“શિખા જ્ઞાનમયી યસ્થોપવીતં ચાપિ તન્મયમ્ ।

બ્રાહ્મણ્યં સકલં તસ્ય ઇતિ બ્રહ્મવિદો વિદુઃ ॥ (તત્રૈવ ૧૪) ॥

“ઇદં યજ્ઞોપવીતં ચ પરમં ચત્પરાયણમ્ ।

વિદ્વાન્યજ્ઞોપવીતી સ્થાત્તજ્ઞાસ્તં ચજ્જિવનં વિદુઃ” ॥ (તત્રૈવ ૧૫) ઇતિ ॥

તસ્માદોગિનઃ શિખાયજ્ઞોપવીતે યથા વિદ્યેતે તથૈવ સન્ધ્યાપિ વિદ્યેતે । યઃ શાસ્ત્રગમ્યઃ પરમાત્મા યશ્ચાહમ્પ્રત્યયગમ્યો જીવાત્મા, તયોરેકત્વજ્ઞાનેન મહાવાહ્યજન્યેન ભ્રાન્તિપ્રતીતો ભેદો વિશેષેણ ભગ્ન એવ । પુનર્ભ્રાન્ત્યનુદયો ભડ્ગસ્ય વિશેષઃ । ચેયમેકત્વબુદ્ધિઃ સેયમુભયોરાત્મનોઃ સન્ધૌ જાયમાનત્વાત્ સન્ધ્યેત્યુચ્યતે । અહોરાત્રયોઃ સન્ધાવનુષ્ઠયા ક્રિયા યથા સન્ધ્યા તદ્ભત્ । એવં ચ સતિ યોગી શ્રદ્ધાજડૈર્ન વ્યામોહયિતું શક્યઃ ।

“कोऽयं मार्गः ? “एति प्रश्नस्य “असौ स्वपुत्र” (परम० उप०। १) एत्यादिनोत्तरमुक्तम् । “का स्थितिः” ? एत्येतस्य “महापुरुष -” एत्यादिना सङ्क्षिप्तोत्तरमुक्त्वा “संशयविपरीत -” एत्यादिना तदेव प्रपञ्च्येदानी-
मुपसंहरति - “सर्वाङ्गामान्यरित्यज्य अद्वैते परमा स्थितिः” । (परम. उप० .3) एति ॥

कोधलोभादीनां कामपूर्वकत्वात् कामपरित्यागेन चित्तदोषाः सर्वेऽपि परित्यज्यन्ते । अतदेवाभिप्रेत्य वाजसनेयिभिराम्नातं - “अथो भव्वाहुः काममय एवायं पुरुषः” (बृहदारण्यकोपनिषदि ४.४.५) एति । अतो निष्कामस्य योगिचित्तस्याद्वैते निर्विघ्ना स्थितिरुपपद्यते ।

ननु दण्डग्रहणविधिवसनयोपेता विविदिषासंन्यासिनो योगिनं दण्डरहितं परमहंसं नाभ्युपगच्छन्तीत्याशङ्क्याह-

“ज्ञानदण्डो धृतो येन ऐकदण्डी स उच्यते ।

काष्ठदण्डो धृतो येन सर्वाशी ज्ञानवर्जितः ।

स याति नरकान्घोरान्महाराौरवसंज्ञकान् ॥

तितिक्षाज्ञानवैराग्यशमादिगुणवर्जितः ।

भिक्षामात्रेण यो जुवेत्स पापी यतिवृत्तिहा ॥

एदमन्तरं ज्ञात्वा स परमहंसः” (परम० उप० .3.3) एति ।

परमहंसस्य योऽयमेकदण्डः स द्विविधः - ज्ञानदण्डः काष्ठदण्डश्चेति । यथा त्रिदण्डिनो वाग्दण्डो मनोदण्डः कर्मदण्डश्चेति (“कायदण्डश्चेति” एति वा पाठः) त्रैविध्यं तद्वत् । वाग्दण्डादयो मनुना स्मर्यन्ते-

“वाग्दण्डोऽथ मनोदण्डः कर्मदण्डस्तथैव च ।

यस्यैते नियता बुद्धौ स त्रिदण्डीति योज्यते ॥

त्रिदण्डमेतन्निक्षिप्य सर्वभूतेषु मानवः ।

कामक्रोधौ तु संयम्य ततः सिद्धिं निगच्छति” ॥ - (मनु .१२.१०, ११) एति ॥

तेषां स्वरूपं दक्षः स्मरति -

“वाग्दण्डोऽथ मनोदण्डः कर्मदण्डस्तथैव च ।

यस्यै नियता दण्डास्त्रिदण्डीति स उच्यते ।

वाग्दण्डे मौनमातिष्ठेत् कर्मदण्डे त्वनीलताम् ।

मानसस्य तु दण्डस्य प्राणायामो विधीयते” ॥ एति ।

“कर्मदण्डोऽल्पभोजनम्” एति स्मृत्यन्तरपाठः । एदृशं त्रिदण्डित्वं परमहंसस्याप्यस्ति ।

तदेतदभिप्रेत्य पितामहः स्मरति -

“यतिः परमहंसस्तु तुर्याप्यः श्रुतियोदितः ।

मैत्र्य नियमैर्युक्त विषण्णरूपी त्रिदण्डभृत्” ॥ एति ।

એવં સતિ મૌનાદીનાં વાગાદિદમનહેતુત્વાદ્યથા દણ્ડત્વં તથૈવાજ્ઞાનતત્કાર્યદમનહેતોર્જ્ઞાનસ્ય દણ્ડત્વમ્ । અયં જ્ઞાનદણ્ડો યેન પરમહંસેન ધૃતઃ સ એવ મુખ્ય એકદણ્ડીત્યુચ્યતે । માનસસ્ય જ્ઞાનદણ્ડસ્ય કદાચિચ્છિત્તવિક્ષેપેણ વિસ્મૃતિઃ પ્રસજ્યેતેતિ તન્નિવારણાર્થં સ્મારકઃ કાષ્ટદણ્ડો ધ્રિયતે । તદેતચ્છાસ્ત્રાર્થર-

હસ્યમબુદ્ધ્યા વેષમાત્રેણ પુરુષાર્થસિદ્ધિમભિપ્રેત્ય કાષ્ટદણ્ડો યેન પરમહંસેન ધૃતઃ સ પુરુષો બહુવિધયાતનોપેતવાદ્ધોરાન્મહારૌરવસંજ્ઞાકાત્રરકાનાપ્રોતિ । તત્ર હેતુરચ્યતે?? - પરમહંસવેષં દૃષ્ટ્વા જ્ઞાનિત્વભ્રાન્ત્યા સર્વે જનાઃ સ્વસ્વગુહે તં ભોજયન્તિ । અયં ચ જિહ્વાલમ્પટો વજ્યાવજ્યવિવેકમકૃત્વા સર્વમન્નમશ્રાતિ । તેન પ્રત્યવાયં પ્રાપ્નોતિ । યાનિ તુ “નાત્રદોષેણ મસ્કરી” (સંન્યાસોપનિષદિ ૭૨) , “ચાતુર્વર્ણ્ય ચરેદ્ભૈક્ષમ્” ઇત્યાદિસ્મૃતિવચનાનિ તાનિ જ્ઞાનિવિષયાણિ । અયં ચ જ્ઞાનવર્જિત ઇતિ યુક્તોડસ્ય નરકઃ । અત એવ જ્ઞાનહીનસ્ય યતેભિક્ષાનિયમમાહ મનુઃ-

“ન ચોત્પાતનિમિત્તાભ્યાં ન નક્ષત્રાઙ્ગવિદ્યથા ।

નાનુશાસનવાદાભ્યાં ભિક્ષાં લિપ્સેત કર્હિચિત્ ॥ ૫૦ ॥

એકકાલં ચરેદ્ભૈક્ષં ન પ્રસજ્યેત વિસ્તરે ॥

ભૈક્ષે પ્રસક્તો હિ યતિર્વિષયેષ્વપિ સજ્જતિ” ॥ ૫૫ ॥ - (મનુ ૬.૫૦, ૫૫) ॥

જ્ઞાનાભ્યાસિનં પ્રતિ ત્વેવં સ્મર્યતે-

“એકવારં દ્વિવારં વા ભુજ્જીત પરહંસકઃ ।

યેન કેન પ્રકારેણ જ્ઞાનાભ્યાસી ભવેત્સદા” ॥ ઇતિ ।

એવં ચ સતિ જ્ઞાનદણ્ડકાષ્ટદણ્ડયોર્યદન્તરમુત્તમત્વાધમત્વરૂપં તદિદમવગત્યોત્તમં જ્ઞાનદણ્ડં ચો ધારયતિ સ એવ મુખ્યઃ પરમહંસ ઇત્યભ્યુપગન્તવ્યમ્ ।

ન-વસ્ત્વભિજ્ઞસ્ય પરમહંસસ્ય જ્ઞાનદણ્ડો માભૂત્વકાષ્ટદણ્ડનિર્ભન્ધઃ, ઇતરા તુ ચર્યા સર્વા કીદૃશીત્યાશઙ્ક્યાહ -

“આશામ્બરો ન નમસ્કારો ન સ્વધાકારો ન નિન્દા ન સ્તુતિર્યાદૃચ્છિકો ભવેદ્ ભિક્ષુર્નાવાહનં ન વિસર્જનં ન મન્ત્રં ન ધ્યાનં નોપાસનં ન લક્ષ્યં નાલક્ષ્યં ન પૃથક્નાપૃથક્ ન ચાહં ન ત્વં ન ચ સર્વં ન ચાનિકેતસ્થિતિરેવ સ ભિક્ષુઃ સૌવર્ણાદીન્નૈવ પરિઝહેન્ન લોકં નાવલોકં ચ” (પરમ ૦ ઉપ ૦ .૪) ઇતિ ।

આશા દિશઃ, તા એવામ્બરં વસ્ત્રમાચ્છાદનં યસ્યાસાવાશામ્બરઃ । યત્તુ સ્મૃતિવચનમ્-

“જાન્વોરૂર્ધ્વમધો નાભેઃ પરિધાયૈકમમ્બરમ્ ।

દ્વિતીયમુત્તરં વાસઃ પરિધાય ગૃહાનટેત્” ॥

ઇતિ, તદિદમયોગિવિષયમ્ । અત એવ પૂર્વ “તચ્ચ ન મુખ્યોડસ્તિ” ઇત્યુક્તમ્ ।

યદ્યપિ સ્મૃત્યન્તરં -

“ચો ભવેત્પૂર્વસંન્યાસી તુલ્યો વૈ ધર્મતો યદિ ।

તસ્મૈ પ્રણામઃ કર્તવ્યો નેતરાય કદાચન” ॥

एति, तथापि तस्यायोगिविषयत्वान्नास्य नमस्कारः कर्तव्योऽस्ति । अत एव ब्राह्मणलक्षणो
“निर्ममस्कारमस्तुतिम्” (महाभारते शान्तिपर्वणि भोक्षधर्मे २३७.२४) इत्युदाहृतम् ।

गयाप्रयागादित्थेषु श्रद्धाज्जात्याप्राप्तः स्वधाकारो निषिध्यते । पूर्वत्र “निन्दागर्व -” (परम० उप० .२)
इत्यादिवाक्येनपरकृतया स्वनिन्दया क्लेशो निवारितः, अत्र तु स्वकर्तृके अन्यविषये निन्दास्तुती निषिध्यते ।
यादृच्छिकत्वं निर्बन्धराहित्यम् । न क्वचिदपि व्यवहारे निर्बन्धं कुर्यात् । यस्तु देवपूजायां निर्बन्धः स्मर्यते-
“भिक्षाटनं जपः शौचं स्नानं ध्यानं सुरार्चनम् ।
कर्तव्यानि षडेतानि सर्वथा नृपदण्डवत्” ॥

इति, तस्याप्ययोगिविषयत्वमभिप्रेत्य नावाहनमित्याद्याभ्यातम् ।
सकृत्स्मरणं ध्यानम्, नैरन्तर्येणानुस्मरणमुपासनमिति तयोर्भेदः । यथा योगिनः स्तुतिनिन्दादि-
लौकिकव्यवहाराभावः, यथा वा देवपूजादिधर्मशास्त्रव्यवहाराभावः, तथा लक्ष्यत्वालक्ष्यत्वादि-ज्ञानशास्त्रव्यवहारोऽपि
नास्ति । “यत्साक्षिचैतन्यमस्ति तदिदं तत्त्वमसीति वाक्ये त्वम्पदेन लक्ष्यम्; देवादिविशिष्टं चैतन्यं लक्ष्यं न भवति,
किं तु वाच्यम्; तस्य वाच्यं तत्पदार्थात्पृथक्, लक्ष्यं त्वपृथक्; स्वदेहनिष्ठो वाच्योऽर्थोऽहमिति व्यवहारार्हः,
परदेहनिष्ठस्त्वमिति व्यवहारार्हः । लक्ष्यं वाच्यमित्युभयविधं चैतन्योपेतम्, अन्यज्जडं जगत्सर्वमिति
व्यवहारार्हम्” इत्येतादृशो विकल्पो न कोऽपि योगिनोऽस्ति, तदीयचित्तस्य ब्रह्मणि विश्रान्तत्वात् । अत
एव स भिक्षुरनिकेतस्थितिरिव । यदि नियतनिवासार्थं कञ्चिन्मठं सम्पादयेत्, तदानीं तस्मिन्मठे सति
तदीयडानिवृद्धयोश्चित्तं विक्षिप्येत । अतस्सर्वमभिप्रेत्य गौडपादाचार्या आहुः-

“निःस्तुतिर्निर्ममस्कारो निःस्वधाकार एव य
यलायलनिकेतश्च यतिर्यादृच्छिको भवेत्” ॥ - (माण्डूक्यकारिकायां २.३७) इति ॥

यथा मठो न परित्रडीतव्यस्तथा सौवर्णराजतादीनां भिक्षायमनादिपात्राणामेकमपि न गृह्णीयात् । तदाह यमः-
“छिरण्मयानि पात्राणि काष्ठाण्यिसमयानि च ।
यतीनां तान्यपात्राणि वर्जयेत्तानि भिक्षुकः” ॥ इति
मनुरपि-

“अतैजसानि पात्राणि तस्य स्युर्निर्गणानि च ।
तेषामदृग्भिः स्मृतं शौचं यमसानामिवाध्वरे ॥

अलाबुदारुपात्रं वा मृन्मयं वैणवं तथा ।
अेतानि यतिपात्राणि मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत्” ॥ - (मनु ६.५३, ५४) इति ॥

बोधयनोपि -

“स्वयमालुतपार्श्वेषु स्वयं शीर्षेषु वा पुनः ।
भुञ्जत न वटाश्वत्थकरञ्जानां च पण्डिते ॥

आपद्यपि न कांस्येषु मलाशी कांस्यभोजनः ।

સૌવર્ણો રાજતે તામ્રે મૃન્મયે ત્રપુસીસયોઃ” ॥ ઇતિ ।

તથા લોકં જનં શિષ્યવર્ગં ન ગૃભીયાત્ । તદાહ મનુઃ -

“એક એવ ચરેન્નિત્યં સિદ્ધ્યર્થમસહાયકઃ ।

સિદ્ધિમેકસ્ય પશ્યન્તિ તજ્જહાતિ ન હીયતે” ॥ - (મનુ ક.૪૨) ઇતિ ॥

મેધાતિથિરપિ-

“આસનં પાત્રલોપશ્ચ સગ્ચયઃ શિષ્યસડગ્રહઃ ।

દિવાસ્વાપો વૃથાલાપો યતેર્ભન્ધકરાણિ ષટ્ ॥

“એકાહાત્પરતો ગ્રામે પગ્યાહાત્પરતઃ પુરે ।

વર્ષાભ્યોન્યત્ર યત્સ્થાનમાસનં તદુદાહૃતમ્ ॥

“ઉક્તાલાબ્વાદિપાત્રાણામેકસ્યાપિ ન સડગ્રહઃ ।

ભિક્ષોભૈક્ષભુજશ્ચાપિ પાત્રલોપઃ સ ઉચ્યતે ॥

“ગૃહીતસ્ય તુ દણ્ડાદેદ્ધિતીયસ્ય પરિગ્રહઃ ।

કાલાન્તરોપભોગાર્થં સગ્ચયઃ પરિકીર્તિતઃ ॥

“શુશ્રૂષાલાભપૂજાર્થં યશોડર્થં વા પરિગ્રહઃ ।

શિષ્યાણાં ન તુ કારુણ્યાત્સ જ્ઞેયઃ શિષ્યસડગ્રહઃ ।

“વિદ્યા દિનં પ્રકાશત્વાદવિદ્યા રાત્રિરુચ્યતે ।

વિદ્યાભ્યાસે પ્રમાદો યઃ સ દિવાસ્વાપ ઉચ્યતે ॥

“આધ્યાત્મિકીં કથાં મુક્ત્વા ભૈક્ષ્યર્થાં સુરસ્તુતિમ્ ।

અનુગ્રહઃ પથિપ્રશ્નો વૃથાલાપઃ સ ઉચ્યતે” ॥

લોકં શિષ્યજનરૂપં ન ગૃભીયાદિત્યેતાવદેવ ન ભવતિ, કિં તુ તસ્ય લોકસ્યાવલોકં દર્શનમપિ ન કુર્યાત્, તસ્ય

બન્ધહેતુત્વાત્ । ન ચેત્યનેનાન્યદપિ સ્મૃતિનિષિદ્ધં ન કુર્યાદિત્યભિપ્રેતમ્ । તચ્ચ નિષિદ્ધં મેધાતિથિર્દર્શયતિ-

“સ્થાવરે જડગમં બીજં તૈજસં વિષમાયુધમ્ ।

ષડેતાનિ ન ગૃભીયાદિતિર્મૂત્રપુરીષવત્ ॥

રસાયનં ક્રિયાવાદં જ્યોતિષં ક્યવિક્કયમ્ ।

વિવિધાનિ ચ શિલ્વાનિ વર્જયેત્પરદારવત્” ॥ ઇતિ ।

યોગિનો લૌકિકવૈદિકવ્યવહારગતાનિ યાનિ બાધકાનિ સન્તિ તેષાં વર્જનમભિહિતમ્ । અથ પ્રશ્નોત્તરાભ્યામત્યન્તબાધકં

પ્રદર્શ્ય તદ્વર્જનમાહ-

“आबाधकः क इति येदाबाधकोस्त्येव । यस्माद्भिक्षुर्द्विराण्यं रसेन दृष्टं येत्स ब्रह्मणो भवेत् । यस्माद्भिक्षुर्द्विराण्यं रसेन स्पृष्टं येत्स पौलकसो भवेत् । यस्माद्भिक्षुर्द्विराण्यं रसेन ग्राह्यं येत्स आत्मणो भवेत् । तस्माद्भिक्षुर्द्विराण्यं रसेन न दृष्टं य न स्पृष्टं य न ग्राह्यं य” (परम० उप० .४) इति ।

आकारोऽभिव्यास्यर्थः, “आशीषदर्थेभिव्यासौ” इत्यभिहितत्वात् । अभिव्यासौ बाधकोऽत्यन्तबाधकस्तस्य सद्भावं प्रतिज्ञाय विरलस्य तथाविधबाधकत्वमुच्यते । रसेनाभिलाषयुक्तेनादरेण विरलस्य यदि दृष्टं स्यात्तदानीं स द्रष्टा भिक्षुर्ब्रह्मणो भवेत् । विरलस्यासक्त्या तत्सम्पादनरक्षणयोः सर्वदा प्रयतमानस्तद्वैयर्थ्यपरिहाराय प्रपञ्चमिथ्यात्वप्रतिपादकान् वेदान्तान्दूषयित्वा तत्सत्यत्वमवलम्बते । ततः शास्त्रसिद्धमद्वितीयं ब्रह्म तेन भिक्षुणा उतमेव भवति । तस्मादसौ ब्रह्मणो भवेत् ।

तथा य स्मर्यते-

“ब्रह्म नास्तीति यो ब्रूयाद्वेष्टि ब्रह्मविदं य यः ।

अभूतब्रह्मवादी य त्रयस्ते ब्रह्मघातकाः । ” इति ।

“ब्रह्मणो स तु विज्ञेयः सर्वधर्मबहिष्कृतः । ” इति य ।

अभिलाषपूर्वकं विरलस्य स्पृष्टं येत्तदा तत्स्पृष्टा भिक्षुः पतितत्वात् पौलकसो भवेत्सदृशो भवेत् । पातित्यं य स्मर्यते-

“पतत्यसौ ध्रुवं भिक्षुर्यस्य भिक्षोर्द्रव्यं भवेत् ।

धीपूर्वं रेत उत्सर्गां द्रव्यसङ्ग्राह्यं येव य” ॥ इति ।

अभिलाषपुरःसरं विरलस्य न ग्राह्यम् । गृहीतं येत्तदा स भिक्षुर्देहेन्द्रियादिसाक्षिणमसङ्गं विद्यात्मानं उतवान्भवेत्, असङ्गत्यमपोष्य स्वात्मनो विरलस्याद्विद्रव्यं प्रति भोक्तृत्वेन प्रतिपन्नत्वात् । तस्याश्चान्यथाप्रतिपत्तेः सर्वपापपुत्रपत्वं स्मर्यते-

“योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किं तेन न कृतं पापं योरेणात्मापहारिणा” ॥ - (महाभारते १.६८.२६) इति ॥

किं यात्मघातिनः सुभलेशेनापि रक्षिता बहुविधदुःखेनावृत्ता लोकाः श्रूयन्ते-

“असुर्या नाम ते लोका अन्येन तमसावृताः ।

तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के यात्महनो जनाः । ” - (शशोपनिषदि ३) इति ॥

दृष्टं येत्यनेन यकारेण श्रुतं य समुच्यते । स्पृष्टं येत्यनेन कथितस्य समुच्यते । ग्राह्यं येत्यनेन व्यवहृतं येति समुच्यते । दर्शनस्पर्शनग्राहणवदभिलाषपूर्वका विरलस्यवृत्तान्तश्रवणतद्गुणकथन-तदीयकयादिव्यवहारा अपि प्रत्यवायुतेव यस्मात्साभिलाषविरलस्यदर्शनादयो दोषकारिणस्तस्माद्भिक्षुणा

विरलस्यदर्शनादयो वर्जनीया इत्यर्थः । विरलस्यवर्जनस्य फलमाह-

“सर्वे कामा मनोगता व्यावर्तन्ते दुःखे नोद्विग्नः सुखे निःस्पृहस्त्यागो राजे सर्वत्र शुभाशुभयोरनभिस्नेहो न द्वेष्टि न भोदते य सर्वेषामिन्द्रियाणां गतिरुपरमति य आत्मन्येवावतिष्ठते” (परम० उप० .४) इति ।

પુત્રભાર્યાગૃહક્ષેત્રાદિકામાનાં સર્વેષાં હિરણ્યમૂલત્વાદ્દિરણ્યે પરિત્યક્તે સતિ તે કામા મનોગતા મનસ્વલસ્થાનાદવ્યાવર્તન્તે વ્યાવૃત્તા ભવન્તિ । કામનિવૃત્તૌ સત્યાં કર્મપ્રાપ્તયોર્દુઃખસુખયોરુદ્વેગસ્પૃહે ન ભવતઃ । એતચ્ચ સ્થિતપ્રજ્ઞપ્રસ્તાવે પ્રપચ્ચિતમ્ । ઐહિકયોઃ સુખદુઃખયોર્વિક્ષેપકત્વેનામુષ્મિકવિષયરાગેપિ ત્યાગો ભવતિ । ઐહિક સુખસ્પૃહાયુક્તો હિ તદ્દૃષ્ટાન્તેનાનુમિત આમુષ્મિકે સુખે રાગવાનભવતિ । તસ્માદૈહિકે નિષ્પૃહસ્યામુષ્મિકે રાગાભાવો યુજ્યતે । એવં સતિ સર્વત્ર લોકદ્વયેપિ યૌ શુભાશુભાવનુકૂલપ્રતિકૂલવિષયૌ તયોરનભિસ્નેહઃ । એતચ્ચ દ્વેષરાહિત્યસ્યાપ્યુપલક્ષણમ્ । તાદૃશો વિદ્વાનશુભકારિણં કચ્ચિદપિ પુરુષં ન દ્વેષ્ટિ । શુભકારિણં દૃષ્ટ્વા ન ચ મોદં પ્રાપ્નોતિ । દ્વેષમોદરહિતો ચઃ પુમાનાત્મન્યેવ સર્વદાવતિષ્ઠતે તસ્ય સર્વેષામિન્દ્રિયાણાં ગતિઃ પ્રવૃત્તિરુપરમતિ । ઇન્દ્રિયોપરતૌ ન કદાચિદપિ નિર્વિકલ્પસમાધેર્વિદ્ધો ભવતિ । “તેષાં કા સ્થિતિઃ ?” ઇતિ પ્રશ્નસ્ય સક્ષેપવિસ્તરાભ્યામુત્તરં પૂર્વમુક્તમ્; તદેવાત્ર પુનરપિ હિરણ્યનિષેધપ્રસાંગેન સ્પષ્ટીકૃતમ્ ।

અથ વિદ્વત્સંન્યાસમુપસંહરતિ -

“યત્પૂર્ણાનનૈકબોધસ્તદ્બ્રહ્માહમસ્મીતિ કૃતકૃત્યો ભવતિ કૃતકૃત્યો ભવતિ” (પરમ૦ ઉપ૦ ૪) ઇતિ ।

યદ્બ્રહ્મ વેદાન્તેષુ પૂર્ણાનનૈકબોધઃ પરમાત્મેતિ નિરૂપિતં તદ્બ્રહ્માહમસ્મીત્યેવં સર્વદાનુભવત્રયં યોગી પરમહંસઃ કૃતકૃત્યો ભવતીતિ । યથા ચ સ્મર્યતે —

“જ્ઞાનામૃતેન તૃપ્તસ્ય કૃતકૃત્યસ્ય યોગિનઃ ।

નૈવાસ્તિ કિચ્ચિત્કર્તવ્યમસ્તિ ચેન્ન સ તત્ત્વવિત્” ॥ ઇતિ ॥

જીવન્મુક્તિવિવેકેન તમો હાર્દે નિવારયન્ ।

પુમર્થમખિલં ટેયાદ્વિદ્યાતીર્થમહેશ્વરઃ ॥ ૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્વિદ્યારણ્યપ્રણીતે જીવન્મુક્તિવિવેકે વિદ્વત્સંન્યાસનિરૂપણં નામ પચ્ચમં પ્રકરણમ્ ॥ ૫ ॥

સમ્પૂર્ણોઽયં શ્રીમદ્વિદ્યારણ્યપ્રણીતો જીવન્મુક્તિવિવેકઃ ।

Proofread by Manish Gavkar

Jivanmuktivivekah

pdf was typeset on August 19, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

